

ดร. ปรีดี พนมยงค์

เรื่องท่องท่านເພດືອກາຣໄດ້ອຍ່າງໄວ

พ.ร.

๖๗๑๙

๗/๔

๘๖.๔

เรากำต่อท้านเผด็จการได้อย่างไร

ปาฐกถาและบทความของท่านไว้ดี พนมยงค์
ในงานชุมนุมคัดค้านของสมาคมนักเรียนไทย
ในฝรั่งเศส ที่เมืองตูร์ส

องค์การบริหาร

องค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
จัดพิมพ์เมื่อป้ายกันยายน ๒๕๑๗

พิมพ์ที่กรุงสยามการพิมพ์

๔-๐๐ ถนนราชบพิตร กรุงเทพมหานคร โทร. ๒๒๕๗๖-๕
นายจุ่มพล เชษฐพงศ์พันธุ์ ผู้มีผู้โภชนา ๒๕๑๗

ราคา妄ตลาด ๖ บาท

201126 ๕๒๔๐ ๕๖

ตลอดระยะเวลา ๒๐ กว่าปีที่ผู้ประศาสน์ก่อการ ปรัชญา พนมยงค์
ต้องจากประเทศไทยไปอัญเชิญต่างประเทศเพราะได้รับภัยคุกคามจาก
กลุ่มเหตุการทางทหารและกลุ่มเหตุการสักดินนาที่ได้สมนควรรวมมือ
กันทำการรื้อประหารเมือง วันที่ ๔ พฤษภาคม ๑๙๕๐ นน ท่านได้ชน
หยัดต่อสู้ด้วยความกลุ่มเหตุการทั้งสองกลุ่มนี้ ท่านก่อนอุดมการ
แห่งเอกราชและประชาธิปไตยสมบูรณ์ท่านยืนมั่นอยู่

การต่อสัมพันธ์ทางการ ปรีดี พนมยงค์ ได้ดำเนินอย่าง
ไม่เห็นด้วยในเรื่องการต่อสู้ในแนวความคิด ท่านได้ศึกษา^๔
ทฤษฎีแห่งจักราชสตรีสังคมอย่าง ไม่หยุดยั่งและได้ถ่ายทอดแนว
ความรู้และประสบการณ์ของท่านอุปกรณ์ในรูปของข้อเขียนและ
ปาฐกถาต่างๆ

ในด้านปฎิกรณ์นั้น ในระบบทลั่งๆ ที่ทำน้ำตกอยู่ในประเทศฝรั่งเศส ทำน้ำได้รับเชิงจากน้ำเรียนไทยในปี ๒๕๑๖ ให้ไปแสดงอยู่เนื่องฯ ซึ่งวารสาร อมน. ได้เคยนำมาร่วมพิมพ์ไว้ครั้งหนึ่งในฉบับ

เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๑๗ ท่านผู้ประ堪การ ประธาน
พนัมยงค์ ได้รับเชิญจากสมกานนกเรียนไทยในฝรั่งเศสให้ไปร่วม
ถังสรรค์ในงานชุมนุมดุรร骏อนหม่องตูรร์ ในโอกาสสมกาน
นักเรียนไทยในฝรั่งเศสได้ออกให้ท่านแสดงปาฐกถาในหัวข้อว่า “เรา
จะต่อหน้าเผด็จการได้อย่างไร”

ต่อมานเมื่อเร็วๆ นั้น ท่านผู้ประคาน์การ ปรีด พนมยงค์
ได้ส่งสำเนาป้ายกติกามาทางข้าพเจ้าและมอบให้ข้าพเจ้าแข่งแก่
ยังการนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ว่าถ้าอย่างการประลองคหะ

จัดพิมพ์เป็นเล่มขึ้น ท่านยินดีอนุญาตให้พิมพ์ได้โดยไม่สงวนลิขสิทธิ์
เมื่อองค์การนักศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้พิจารณา
ขอความในปัจจุบันแล้วก็เห็นว่าสมควรจัดพิมพ์ขึ้นโดยเห็นด้วยกับ
คำกล่าวของท่านผู้ประธานกรรมการ ปรีดี พนมยงค์ ในตอนท้ายของ
ข้อความในปัจจุบันนี้ว่า “เรายังต้องดำเนินการอย่างไรนั้นเป็นปัญหา
ที่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของนิติ นักศึกษา นักเรียน และราษฎร
ไทยส่วนมากที่รักชาติ รักความเป็นประชาธิปไตยซึ่งประธานาธิบดีก็มี
ชัยชนะทางการทั่วราชอาณาจักร ๑๘ ตุลาคม ๒๕๖ ได้เสียสละชีวิตไว้เพื่อประโยชน์
และความเห็นดีเด่นอย่างต่อสู้เพื่อการเพื่อให้ชาติและราษฎรไทยได้
บรรลุซึ่งประชาธิปไตยสมบูรณ์ แต่สถานการประทศไทยในขณะนั้น
ปรากฏว่าประชาธิปไตยก่อလั่งถูกคุกคาม โดยมีบุคคลจำนวนหนึ่ง
ต้องการข่มแผลด้วยการข่มมาอีก และบุคคลอีกจำนวนหนึ่งดำเนินการ
อย่างสุดเหวี่ยงขอย่างขั้นชั้นชั่วช้า ๑๙ ตุลาคม ๒๕๖ นำมามาให้
ปวงชนเน้นไปเป็นประกายของอภิสิทธิ์ ไทยเพื่อสถาปนาแห่ง
การของอภิสิทธิ์ขึ้น”

ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านผู้ประศาสน์การ ปรีดี พนมยงค์ คงจะมีความยินดีเม่นย่างยังหักดิบเห็นของท่านในเรื่อง “เรاجส์ตอต้านเดจการได้อ่ำงไร” ได้มีส่วนเป็นประขาชน์ต่อการต่อต้านเผด็จการเพื่อให้ไดนามิซึ่งระบบประชาธิปไตยสมบูรณ์ของนักเรียน นิสิตนักศึกษา และประชาชน

ປາລ អនມຍົງກໍ ອະລຸ ກັນຍານ ແຊວຕ

ຄ່ອຍແຄລງ

ເຜົ້າການຄອບຈັດພື້ນໄປຈາກສັງຄນ ໄທແລ້ວກະນຸ້ນຫຍຼງ?

สั่งคุมไทยทุกวัน รากฐานของปัญหาที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดขึ้นก่อ ความขัดแย้งระหว่างชนชั้นปักกรองผู้ไม่มีออมสูญเสีย อำนาจกับการรวมพลังเข้าต่อสู้ของประชาชนโดยมีเมืองมาอนันสูงสุดของการเบนเจ้าของประเทศโดยสมบูรณ์ เหตุการณ์เมื่อวันที่ ๕-๑๔ ตุลาคม ยกตัวอย่าง ไม่ได้ปลูกสำนักของชนชั้นปักกรองและอภิสิทธิ์ชั้นที่หลายให้กระจางแข็งถึกความขัดแย้งประการนี้ เกิดขึ้นที่สถาบันที่หลายในบ้านเมือง ให้แก่ประชาชน ยกความผิดของความยุ่งยากทั้งหลายในบ้านเมือง ให้แก่ประชาชน ผิดอสูรเพ้อปากรห้องของตัวเองว่าเป็นผู้ทำลายความสงบสุขของบ้านเมือง บังบันณสถานการณ์ทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมที่เบนอย่างหนาแน่น ให้ไว้ในใจ ผิดเพินไปจากยศสมัยของแผ่นดิน การทหารทกุพรลังประชานนิสิตนักศึกษาโน้นเล้มลงแน่นอน ผลลัพธ์ของชาชานที่ผลักดันกงล้อประวัติศาสตร์ให้หลุดพ้นวัวก์รแห่งความชาชาก มีความหมายสำคัญชั้นปักกรองและอภิสิทธิ์ชั้นเพียงความไม่พอใจของประชาชนต่อผู้เดียวของการ มากกว่าระบบเผด็จการ

บ้านเมืองของเราตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบันนี้ ระบบการเมือง
และเศรษฐกิจได้ก่อให้เกิดความไม่สงบในสังคมอย่างต่อเนื่อง ทำให้คนต้องเดินทางหนีภัย
ไปต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติไทย ลาว กัมพูชา หรือแม้แต่ชาวต่างด้าว ที่ต้องการหลบหนีความกดดัน
และการกดขี่ทางการเมือง ความยากจน ภัยธรรมชาติ โรคระบาด ฯลฯ ที่ทำให้คนต้องเดินทางหนีภัย
ไปต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติไทย ลาว กัมพูชา หรือแม้แต่ชาวต่างด้าว ที่ต้องการหลบหนีความกดดัน
และการกดขี่ทางการเมือง ความยากจน ภัยธรรมชาติ โรคระบาด ฯลฯ ที่ทำให้คนต้องเดินทางหนีภัย

นักศึกษาและนักเรียน เพื่อผลลัพธ์ระบบที่ดีขึ้น เอาร์ดอาเบร์ยิบเพอน
ร่วมชาติตัววายกัน วิญญาณแห่งวารกรรม ๑๕ ตามที่แล้วน้ำจะดอง
จากรากเพื่อบานแนวทางสำหรับการก้าวไปข้างหน้าของสังคมเรา โดย
ไม่มีพลังอ่อน岱มาขยับได้ ประชาชนไทยเราทุกคนบทเดียวมา
กดขดเบียดเบี้ยน ให้ก้าวเข้ามายังท่อกำหันดอนาคตของระบบเศรษฐกิจ
การเมืองให้กำหันดขึ้นใหม่ โดยยิดถือผลประโยชน์ของประชาชน
เป็นทั้ง

เบนทุง
การโคนล้มเผด็จการทางการทหารครองทั่วไป ในการเวย์
ครองสำราญปั่งของประชาชนไทย ภายใต้กระเสสำนักทางการเมือง
ที่ส่งส่งในสถานการณ์บ้านประเทศกับน้ำท่วมชั่วคราวที่แห้งความชื้ด
แข็งระหว่างระบบเศรษฐกิจที่ตงอยู่บนรากรฐานอำนาจประใชชน์แก
ชนกลุ่มน้อยกับชาติที่ต้องเป็นชนบันไดไว้ระบบที่ต้องเป็นชนบัน
เผด็จการทางการที่จะสถาปนาขึ้นมาอยู่จะประสบการต่อต้าน
อย่างเข้มแข็ง

เบ้าหมายของการต่อสู้ก่อ ระบบประชาธิปไตยสมบูรณ์ที่สุด ให้ความเป็นธรรมแก่ประชาชนส่วนใหญ่มากจน ทุกระบบ “มีอ ไครyawسا “ได้ساواเจา” กดจี้ເວົາດເວົາເປົ້ຍ ระบบທີ່ກໍາລາຍຄະກຳ ຂອງນຸ່ມຍັນທີ່ເຫັນຄົນດ້ວຍກັນນີ້ມີເພື່ອເພີ່ມສິນຄ້າ ຮະນັບທີ່ນັວນແຕ່ຈ ກດລັນໃຫ້ປະชาນໝູ້ມີອາຫຼືກຳນຳທຳນຳໃໝ່ຈົນເພື່ອທາສີດທິດທຳນ ຮະບົນທີ່ຜລັກໄສປະชาນສ່ວນໃໝ່ໃຫ້ສຸນສົ່ງທຽບຢືນ ສ່ວນກວາມ ມີກຳນົດໃນມົ່ວອງຄົນດຸນນີ້ມີ ການທີ່ໃຫ້ໄມ້ເຊີງ ມີກຳນົດໃນປະເທດໃຫ້ຈົນເພື່ອທຳມາຈັກ ປະชาธີປີໄຕສົມບູຮຸ່ນຂອງປະชาນຢ່າງແທ້ຈົງທີ່ຕົ້ນໄດ້ມາຈັກ

การต่อสู้ให้ได้มาซึ่งรัฐบาลของประชาชน ซึ่งเป็นรัฐบาลที่สนับสนุน
การเคลื่อนไหวต่อสู้ของประชาชนนิใช่ใช้อำนาจรัฐก็ดั่งนี้ รัฐบาลที่
เข้าไปแก้ไขการขัดแย้งมุ่งลัญชานของประชาชนนิใช่รัฐบาลที่มุ่งรักษา^๔
กลไกของการขัดแย้งเอารัดเอาเปรียบนันนี้ไว้

ชนชั้นปักษ์รองในประเทศไทยทุกคุกส้มยังได้พยายาม
ทำลายพลังประชาชนตลอดมา การเปลี่ยนแปลงที่มาจากการเคลื่อน-
ไหวของประชาชนถูกทราบว่า stemmed มาจากความคืบหน้าของประเทศไทย
เป็นเอกภาพในสังคมไทย ซึ่งทั้งเดียวเป็นเอกภาพระหว่างผู้ที่ได้
ปรับเปลี่ยนผู้เสียปรับเปลี่ยน เอกภาพระหว่างนายกับทาส เอกภาพระหว่าง
ผู้นำรัชกับผู้ถูกขัดรัช การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในสังคมไทย
อนาคตของนานาชาติทางการเมืองยังคงต้องรับรู้และเรียนรู้อยู่กับ
การเปลี่ยนทัศนคติของชนชั้นปักษ์รองในการณ์เอกภาพของสังคม
สำหรับผู้ที่ต่อสู้กับเหตุการณ์รุปแบบ “อนาคตของเขามีมี
มีแต่อนาคตอันสดใสของประชาชนเท่านั้น”

องค์การบริหาร
องค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พฤษภาคม ๒๕๑๙

ป้าสุกกา

สวัสดีท่านทั้งหลาย

ผมขอขอบคุณท่านประธานกรรมการ ท่านกรรมการ และสมาชิกสมาคมนักเรียนไทยในประเทศไทยรัชกาลปัจจุบัน ที่ได้เชิญผม กับภาระมาร่วมสังสรรค์ในงานชุมนุมครุรักษ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ ของสมาคม ท่านประธานกรรมการในนามของสมาคมขอให้ ผมแสดงปาฐกถาในหัวข้อว่า

“เราจะต่อต้านเผด็จการอย่างไร”

ผมเห็นว่าปัญหาที่ท่านเสนอขันนนี้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ ของนิติบัญญัติ นักเรียน และราชภูมิไทยส่วนมากที่ รักชาติรักความเป็นประชาธิปไตย ซึ่งประณีตพิทักษ์ชัยชนะ ก้าวแรกที่วีรชน ๑๕ ตุลาคม ๒๕๑๖ ได้เสียสละชีวิต ร่วมกับ และความเห็นด้เดียวกันต่อสู้เผด็จการ เพื่อให้ชาติและราชภูมิไทย ได้บรรลุชัยชนะประชาธิปไตยสมบูรณ์ แต่สถานการณ์ในประเทศไทยขณะนี้ ปรากฏตามข่าวสารหลายกระแสที่ท่านทั้งหลายได้รับ โดยตรงจากประเทศไทย ก็ได้ จาการสารกับหนังสือพิมพ์ รวมทั้งวิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์ของต่างประเทศและของคนไทยในต่างประเทศ ก็ได้พยายามนำข่าวเท่าที่รวมรวม ได้เสนอต่อ

สมาชิกและผู้อ่านที่นี่ พอสรุปใจความได้ว่าประชาธิปไตย กำลังถูกกุกคามโดยมีบุคคลจำนวนหนึ่งท้องฟันเผด็จการขึ้น มาอีก และบุคคลอีกจำนวนหนึ่งดำเนินการอย่างสุดเหวี่ยงอย่างผิดแห่งชัยชนะ ซึ่งวีรชน ๑๕ ตุลาคม ๒๕๑๖ นำมาให้ ปวงชนนี้ ไปเป็นประโยชน์ของอภิสิทธิ์ชัน โดยเฉพาะเพื่อ สถาปนาเผด็จการของอภิสิทธิ์ชันขึ้น

การต่อต้านเผด็จการนี้เป็นเรื่องกวนขวางพิศดารมาก เพราะเผด็จการมีหล่ายชนิด ผู้นิยมชนชอบเผด็จการชนิดใดชนิดหนึ่งหรือหล่ายชนิด ก็มีอยู่ในทางแสดงออกอย่างเปิดเผย และในทางไม่ลับไว้ว่า เผด็จการจะกลับฟื้นคืนอีกรื้อไม่ ส่วน ฝ่ายต่อต้านเผด็จการนี้ก้มีหล่ายจำพวก บางพวกที่ต่อต้าน “ระบบที่” เผด็จการ แต่บางจำพวกต่อต้านแนวทักษิณบังคับ ที่เบนผู้เผด็จการซึ่งทำให้เห็นได้ว่า บังคับต่อต้านแนวพาก จอมพลน้อมและจอมพลประภัส แต่นิยมชนชอบจอมพล ศุภชัยเพราเตหุ่ยที่ตนเองหรือญาตินิมิตรได้ประโยชน์จากการมีผล ศุภชัย แล้วมีเสียงเรียกร้องให้วิญญาณของจอมพลผู้นักกล้าคืนชีพขึ้นมาอีก บังคับเอาคำกลอนของสุนทรภู่ตอนหนึ่งที่ว่า “รู้อะไรก็ไม่สู้รู้วิชา รู้รักษาตัวอดเป็นยอดดี” นั้นมาเป็น สภาษิตเพื่อใช้เป็นหลักนำในการปฏิบัติตน แต่บังคับที่จริงกลับ นั้นเป็นคำรำพึงของสุนทรภู่ ซึ่งเป็นประกายที่มีบุญญาสูง รับ

ราชการด้วยความชื่อสัตย์สุจริตในรัชกาลที่ ๒ แต่ในสมัย
รัชกาลที่ ๓ สุนทรภู่ต้องระเหรร่อน ส่วนพวกประจำสอนพลอ
แม่ไม่มีความรู้ถ้าสามารถรับราชการมีตำแหน่งสูง สุนทรภู่ไม่มี
ความประสงค์ให้ชนรุ่นหลังคิดเอาหัวอดเดน Payne วิธีท่อท้าน
เพื่อการันนกมีมากหมายหลายชนิด ฉะนั้นวันนั้นผู้จังขอก่อน
ศรัทธาท่านทั้งหลายเพียงกล่าวความโดยสั้นเข้าไปสมควรแก่
เวลาท่านนั้น ถ้าท่านผู้ใดสนใจขอให้คนครัวท่อไปให้สมบูรณ์
ทั้งทางทฤษฎีและทั้งอย่างที่เป็นรูปธรรมประจำจักษ์อยู่ในสังคม
ต่างๆ ให้สมานด้วย แล้วพิจารณาประยุกต์ให้เหมาะสมแก่
สภาพ ท้องที่ การสมัยของแต่ละสังคมที่ว่ารถอยู่ในระดับ
ต่างๆ

ผู้ต้องขอเจ้งให้ทราบล่วงหน้าว่า ในการกล่าวถึง
ประเด็นต่างๆนั้น บางตอนก็จำเป็นต้องอ้างถึงลักษณะซึ่ง
ของผู้ตั้งลักษณะที่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับประเด็น ขอให้ท่านเข้าใจว่า
ผู้มิใช่เป็นโโซยากของลักษณะใดๆ หรือนิกายใดๆ ท่านผู้ใดจะ
เลื่อมใสหรือไม่เลื่อมใสในลักษณะหรือนิกายใด ก็เป็นเรื่อง
เสรีภาพตามสิทธิมนุษยชนที่ท่านเพิ่งมี คือสิทธิในการเลือก
ถือลักษณะใดๆ ได้ตามความสมัครใจ เมื่อได้พิจารณาลักษณะ
หรือนิกายนั้นโดยถ่องแท้ตามวิธีที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอน
ไว้ในกาลามสุตร

บทความเร่อง

“เราต่อต้านแผนการ ได้อย่างไร”

อุทิศแด่ราชภูมิไทยผู้รักชาติ
รักประชาธิบัติทุกคน

๑

ปรัชญาทางยุทธศาสตร์

ก่อนที่ผมจะเข้าสู่ประเด็นของเรื่อง ผมขอให้ข้อสังเกตว่าการต่อต้านแพ็จจารนั้น มิใช่ฝ่ายต่อต้านจะกระทำการอำเภอใจต่อฝ่ายแพ็จจาร เพราะฝ่ายหลังยอมทำการตอบโต้โดยตรง และโดยปริยายต่อฝ่ายที่ทำการต่อต้าน ดังนั้น การต่อต้านแพ็จจารจึงหมายถึงการต่อสู้ระหว่างสองฝ่าย เมื่อมีการต่อสู้ระหว่างสองฝ่ายแล้วก็เข้าสู่รูปแบบที่เรียกว่า “สงคราม” ซึ่งมีทั้งสงครามทางเศรษฐกิจ, สงครามทางการเมือง, สงครามทางจิตวิทยา และสงครามทางศาสตราจารุน

ผมจึงขอให้ฝ่ายท่อต้านเด็กจากการระลอกดึงปรัชญาทางยุทธศาสตร์ซึ่งเป็นย่ออุดสูรแห่งวิชาว่าด้วยการทำสงคราม ไม่ว่าจะเป็นการทำสงครามชนิดใด โรงเรียนนายทหารชั้นสูงหลายแห่งในยุโรปก็ได้นำเอกสารของนักปรัชญาอยุทธศาสตร์ต่างๆ กันมาไว้ บางโรงเรียนก็ได้กล่าวถึงนักปรัชญาอยุทธศาสตร์ชาวเอเชียผู้หนึ่งไว้ด้วย ท่านผู้นั้นมีชื่อว่า “ซุนจื่อ” (SUN TZU) กิจในประเทศนีประมาณ ๔๐๐ ปี ก่อนพระยาชูหรือประมาณ ๒,๔๐๐ ปีมาแล้ว ได้ให้คติไว้สรุปเป็นใจความว่า “รู้จักเข้า เกี้ยวจักเรา รบ ร้อยครั้ง ก็ชนะ หง ร้อยครั้ง” ในการที่ผู้นำที่ของท่านผู้นั้นมาอ้างก็ เพราะเห็นว่ามีเหตุผลที่พิสูจน์ได้ในทางกรรกวิทยา ถ้าผู้ใดขวนการได้สามารถเอาคืนมาประยุกต์แก่การต่อต้านแพ็จจารแล้ว ก็สามารถทำหนายุทธวิธีต่อสู้ให้เหมาะสมแก่กำลังของทั้งสองฝ่ายได้ว่า ในสภาพอย่างใด ในท้องที่อย่างใด ในกาลสมัยใด ควรต่อสู้อย่างไร ถ้าหากผู้ใดขวนการได้ไม่รู้จักสภาพกำลังของฝ่ายปรบกษ แล้วไม่รู้จักสภาพกำลังแท้จริงของฝ่ายตน หรือรู้จักเพียงค้านใจคันหนึ่ง ก็ไม่สามารถใช้ยุทธวิธีให้เหมาะสมแก่สภาพ ท้องที่ กาลสมัยได้

८

ผ้ายเด็ก

๒.๑ เมื่อก่อนที่สหภาพแรงงานที่๒ จะก่อตัวขึ้นใน
ยุโรปนั้น ลักษณะของชีวิตรบริหารประเทศมีอำนาจเต็็มขาด
ป根ของคนส่วนมากในสังคมอย่างท่ามกลาง เช่น ห้าไฟร์ของเจ้า-
ศักดินาได้กลับฟื้นขึ้นมาอีกในหลายประเทศ แล้วได้แพร่ไป
ยังประเทศไทยด้วย อาทิ ลักษิฟัสซิสต์, ลักษินาชี, ลักษินาย
ทหารผู้ใหญ่มีอำนาจเต็็มขาดในการปกครองประเทศ จึงได้มี
ผู้เอากำว่า “เผด็จ” ซึ่งแปลงมาจากภาษาของ “ผู้ดัด” แปลว่า
เต็็มขาด ผสมเข้ากับคำว่า “การ” เป็นศพที่ไทยว่า “เผด็จการ”
ต่อมาราชบันฑิตยสถานได้รับเอากำว่า “เผด็จการ” บรรจุไว

ในพจนานุกรมโดยให้ความหมายว่า “การใช้อำนาจบริหารเด็ดขาด”

คำว่า “เด็จการ” จึงตรงกันข้ามกับ “ประชาธิปไตย”
(ซึ่งหมายถึง “การปกครองที่อ่อนตัวของชนบุคคล”) .

๒.๒ คำไทย “เผด็จการ” จึงใช้ถ่ายทอดคำว่าองค์กร
“DICTATORSHIP” หรือคำฝรั่งเศส “DICTATURE” ฉะนั้น
ท่านที่ประสงค์ทราบความหมายเพิ่มขึ้น จึงขอให้ศึกษาความ-
หมายของคำฝรั่งทั้งสองนั้นด้วย

คำฝรั่งทั้งสองนั้นแปลงมาจากคำลาติน “DICTATURA”
แปลว่าอำนาจสั่งการเด็ดขาด เมื่อประวัติ ๒,๕๐๐ ปี สัมยัทธิ์
ชาโรมันได้สถาปนาระบบสาธารณรัฐขึ้นโดยมีพุฒสภาน และ
คณะกรรมการราษฎรเป็นผู้ควบคุมฝ่ายบริหารนั้น บางครั้งเกิด
ศั่วกรรมเป็นสถานการณ์ฉุกเฉิน จึงได้ทรงหัวหน้าฝ่ายทหารมี
อำนาจเด็ดขาดในการรักษาความสงบเรียบร้อยเป็นเวลาเพียง
ครั้งละ ๖ เดือน บุคคลที่มีอำนาจเด็ดขาดนี้เรียกเป็นภาษาฯ
ลาตินว่า “ดิกตาเตอร์” (DICTATOR) ฝรั่งเศสแปลงเป็น
“DICTATEUR” อังกฤษ “DICTATOR”

ต่อมานักเมืองเดี๋ยวการซั่วครัวบางคนได้อาศัยพวกร่มีชา กทัศนะทางและศักดินาสนับสนุนตนเป็นผู้เดี๋ยวการระยำเวลา

๑๐ บีบัง โดยไม่มีกำหนดเวลาบัง ซึ่งเท่ากับเป็นผู้เผด็จการตลอดชีวิตของตน ครั้นแล้วก็ได้แผลงคำแห่งผู้เผด็จการตลอดชีวิต เป็นผู้เผด็จการซึ่งมีอำนาจทางการสืบสันติวงศ์เปลี่ยนคำแห่ง “จักรพรรดิ์” เป็น “อัมเปรอาเตอร์” (IMPERATOR) ซึ่งตามความหมายเดิมแปลว่าผู้บัญชาการทหารสูงสุด นั้นเป็นคำแห่งอิสริยศให้แก่ประมุขสูงสุดของสังคมโรมันที่มีอำนาจเผด็จการ ภาษาฝรั่งเศสแผลงคำลากิตินนี้มาเป็น “EMPEREUR” อังกฤษแผลงเป็น “EMPEROR” ภาษาไทยเรียกคำแห่งที่ทรงกันนี้ว่า “จักรพรรดิ์” มาช้านานตั้งแต่โบราณกาลแล้ว ซึ่งครองกับภาษาจีนว่า “หงก” ส่วนระบบปกครองสมบูรณญาณาราชย์ของจักรพรรดิและณาจักรที่จักรพรรดิครอบครองนี้เรียกเป็นภาษาลาตินว่า “เอมเปรียม” (IMPERIUM) ภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษแผลงเป็น “EMPIRE” ภาษาไทยเรียกว่า “จักรวรรดิ์” มาช้านานตั้งแต่โบราณกาลแล้ว ซึ่งครองกับภาษาจีนว่า “ติโกะวะ” (คำว่า “จักรพรรดิ” ในภาษาไทย จึงมีความหมายต่างกับคำว่า “จักรวรรดิ” เม้นหลักทั่วไปในภาษาไทยมีว่าคำที่มาจากบาลีสันสกฤตจะเปลี่ยน “พ” เป็น “ว” หรือเปลี่ยน “ว” เป็น “พ” ได้ แต่ก็มีข้อยกเว้นว่าคำใดที่คุณไทยใช้มาร้อยมีความหมายเฉพาะแล้วก็จะเปลี่ยน “ว” เป็น

“พ” ได้ แต่ก็มีข้อยกเว้นว่าคำใดที่คุณไทยใช้มาร้อยมีความหมายเฉพาะแล้วก็จะเปลี่ยนเข่นนั้นไม่ได้ เช่น “พิธี” กับ “วิชี” นั้น หลักการนี้มีความหมายผิดเพี้ยนกัน)

ต่อมาใน ค.ศ. ๑๘๓๖ คนฝรั่งเศสได้อ้าคำว่า “ISME” เป็นบัวจัยต่อท้ายคำว่า “IMPERIAL” ซึ่งคุณศัพท์ของคำว่า “EMPIRE” นั้น เป็น “IMPERIALISME” แล้วคนอังกฤษก็แผลงเป็น “IMPERIALISM” ซึ่งหมายถึง นโยบายและการปฏิบัติของชาติที่หันหน้ากดเอาชาติอื่นมาอยู่ใต้อำนาจ เศรษฐกิจหรือการเมือง หรือทางส่องอย่าง คือ เอานั่นมาเป็นของตนหรือกงอาณาจักรนั้นหรืออยู่ใต้อิทธิพล ทั้งนี้ได้หมายความเฉพาะชาตินี้อ่อนน้ำหนึบันจะมีระบบปกครองที่มี “จักรพรรดิ” (EMPEROR) เป็นประมุขเท่านั้น หากหมายรวมถึงชาติที่เป็นสาธารณรัฐ ซึ่งไม่มีจักรพรรดิเป็นประมุขด้วย ตามความหมายนั้น “IMPERIALISM” ย่อมาถ่ายทอดเป็นภาษาไทยว่า “จักรวรดินิยม” ซึ่งภาษาจีนเรียกว่า “ติโกะวะจือ” (เมื่อก่อนสมภารมารอกครองที่ ๒ จีนบางคนในสยามได้แยกใบปลิวเขียนเป็นภาษาไทยเรียกร้องให้ต่อสู้ “จักรพรรดินิยม” ซึ่งเป็นการเหมาะสมสำหรับจีนสมัยนั้นถือว่า พระจักรพรรดิประมุขยังไงอยู่ของญี่ปุ่นท้องรับ

ผิดชอบในการรุกรานประเทศเจ้า ภายหลังสังคมโลกครั้งที่ ๒ ญี่ปุ่นแพ้สงครามแล้วจึงมีผู้ตัดคำว่า “ญี่ปุ่น” ออกแล้วเอาคำว่า “นิยม” ต่อท้ายคำว่า “จักรพรรดิ” เป็น “จักรพรรดินิยม”)

ใน ค.ศ. ๑๙๑๖ เลนินได้อธิบายความหมายของคำว่า “IMPERIALISM” ว่าเป็นระบอบวิรรதการของระบบทุนนิยม ซึ่งพัฒนาถึงขีดสูงสุดในอเมริกา, ยุโรป, และต่อมาในเอเชีย ซึ่งพัฒนาเต็มที่ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๑๕ – ๑๙๑๘ คือสังคมระหว่าง ส.ร.อ. กับสเปน ค.ศ. ๑๙๑๘, สังคมระหว่างอังกฤษกับ พากบัวร์ ค.ศ. ๑๙๐๐ – ๑๙๐๒, สังคมระหว่างรัสเซียกับ ญี่ปุ่น ค.ศ. ๑๙๐๔ – ๑๙๐๕ และวิกฤติการเศรษฐกิจในยุโรป ค.ศ. ๑๙๐๐

เดนินอธิบายว่า “อิมพีเรียลיזם” มีลักษณะสำคัญ ๓ ประการคือ (๑) ระบบทุนผูกขาด (๒) ระบบทุนผูกขาดที่กำลังเสื่อม (๓) ระบบทุนกำลังจะตาย ระบบทุนผูกขาดเข้าแทนที่การแข่งขันโดยเสรี แสดงออกโดยรูปแบบ ๕ ประการ คือ (๑) การสมานนายทุนเบื้องค์การผูกขาด (๒) การผูกขาดของธนาคารใหญ่หรือห้างห้างการที่กุมเศรษฐกิจในอเมริกา, ฝรั่งเศส, เยอรมัน ฯลฯ (๓) การยึดเอาแหล่งวัสดุดีๆ ของคนชาติไปใช้การ คงตั้ง (๔) การแบ่งบ้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศโดยกลุ่มทุนผูก

ขาด (๕) การแบ่งดินแดนในโลก (บัญชีบันนี้เปลี่ยนเป็นอาณา-
นิคมแบบใหม่คือจักรวรรดินิยมมีอำนาจหรืออิทธิพลเหนือประเทศ
อื่นๆ)

ดังนั้น “จักรวรรดินิยม” จึงเป็นระบบเผด็จ- การของระบบทุนผูกขาด

๒.๓ ในพจนานุกรมภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษได้ให้คำ
ที่มีความเหมือนกัน (SYNONYM) กับคำว่า “DICTATURE”
หรือ “DICTATORSHIP” ไว้คือคำว่า “ผ. ABSOLUTISM,
อ. “ABSOLUTISM” ที่แปลเป็นไทยว่า “สมบูรณ์ยาสิทธิ-
ราษฎร์”, คำว่า “ผ. DESPOTISME อ. DESPOTISM” ที่แปล
เป็นไทยว่า “ทารณราษฎร์” และคำว่า “ผ. TYRANNIE อ.
TYRANNY” ซึ่งมีความหมายเช่นกัน

๒.๔ พิจารณาตามสาระแห่งความหมายของ “เหตุ-
การ” กังกล่าว นั้น ระบบเผด็จการเริ่มเกิดมีขึ้นแม้ในระบบทวาร
ได้เข้ามาแทนที่ระบบประชาธิปไตยปูรูมกгалของมนุษยชาติแล้ว
ผู้เป็นหัวหน้าสังคม ถือว่าคนในสังคมเป็นทรัพย์สินของตน
ประดุจสัตว์พาหนะ เช่น วัว ควาย ช้าง ม้า ซึ่งหัวหน้าสังคมมี
อำนาจบังคับให้ทำงานเพื่อตน และมีอำนาจเพี่ยนตีเข่นฆ่าได้

กูญหมายເກົ່າຂອງສຍາມນັ້ນຢູ່ທີ່ວ່າ ທາສເບີນເທຣພົມສິນຫຼືດຫົ່ງຈຳພວກເຄີຍກັບສັຕິວ່າທີ່ມີຊີວິຫຼາຍທັງຫລາຍເຮັດວຽກວ່າ “ວິຜູນຢາດກອກທະພູ” (ສ່ວນທະພູລືນປະປະກາໄມໄມ່ມີຊີວິຫຼາຍເຮັດວຽກວ່າ “ອົງຜູນຢາດກອກທະພູ”) ຜູ້ຕຶກໝາກກູ້ມາຍໂຮມນັ້ນຍ່ອມທ່ານວ່າ ກູ້ມາຍນັ້ນນັ້ນຢູ່ທີ່ວ່າທາສ ເປັນທະພູໜີດຫົ່ງຂອງເຈົ້າທາສ ຮະບັບປັກຄອງສັງຄົມທາສຈຶ່ງເປັນຮະບັນແດ້ຈຳການຂົດກາຮຸດໂຄຮ້າຍ

ຕ້ອມເຈົ້າທາສໄດ້ຜ່ອນຜັນໃຫ້ກາສບາງສ່ວນປະຈຳທຳກຳນັ້ນໃນທີ່ດີນຂອງເຈົ້າທາສເພື່ອທຳກຳນັ້ນທີ່ກຳນົດທັງຫລາຍໃນສັງຄົມ ຮະບັບທີ່ໄດ້ສັງເປັນບຽນຄາරຫຍື່ອທີ່ເຮັດວຽກວ່າ “ສຸ່ງສ່ວຍ” ແກ່ເຈົ້າທາສ ແລະຫວ່ານ້າສັງຄົມຊັ້ນເຈົ້າຂອງທີ່ດີນທັງຫລາຍໃນສັງຄົມ ຮະບັບທີ່ເຮັດວຽກວ່າ “ສັກດິນາ” ຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນຕາມທີ່ພົມເຄຍກລ່າວໄວ້ໃນປາສູກຄາ ເມື່ອປຶກລາຍນໍໃນການຊຸມນຸ່ມນັກເຮັດວຽນໄທຢູ່ໃນສຫພັນຮ້ວ້ສູເອມນັ້ນ

ແມ່ນຈະໄດ້ມີຮະບັບສັກດິນາແລ້ວ ຮະບັບທາສກົງໄຍ້ໄໝ່ໜໍ່ນົມດັ່ນໄປໃນທັນໄດ ຄື່ອ ຍັງຄອງຢູ່ທີ່ເຄີຍກັບຮະບັບສັກດິນາເປັນເວລາອີກຫ້ານານຳກາ ໃນປະເທດໄກຍ່ານຮະບັບທາສຢູ່ທີ່ເຄີຍກັບຮະບັບສັກດິນາ ຈົນກະທັ້ງ ຮ.ສ. ១២៤ (ພ.ສ. ២៤៤៨) ຂຶ້ງຮັກລັດທີ່៥ ໄດ້ກຽມປະກາຍເຄີຍກັບການນິຕິແຍ້ ແມ່ກະຮະເນື້ອກາຂອງທັກນະທາສ ອັນເປັນຮະບັບທີ່ມີຢູ່ເປັນເວລາຫ້ານານ໌ຫຍ່າງມີປົກກອງຍັງມີເຫຼື່ອອູ້ຢູ່ຊັ້ນທັກຫອດທ່ອງ ກັນມາຍັງສັງຄົມສັກດິນາດ້ວຍ ຮະບັບປັກຄອງ

ສັງຄົມສັກດິນາເຖິງຮະບັບແດ້ຈຳການທຳກຳນັ້ນໃນກູ້ມາຍທີ່ໄດ້ມີສັກດິນາໃນ ມນຸ່ຍັງໄມ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນ ກູ້ມາຍຮັມຈາຕົວນີ້ເປັນກູ້ກາງວິທີຍາສົກ່າໄດ້ອ່ານຸ້າດູກດ້ວຍຈຶ່ງຫລຸງ ເຊື່ອວ່າຄວາມເປັນໄປແທ່ງຄວາມເບີນອຸ່ນໆຂອງທັນນີ້ໄດ້ອົງກົວເຖິງບັນດາລົ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ມີລົກທີ່ກາງໄສຍາສົກ່າສົກດິນາໃນທີ່ສອນໄ້ ນຸ່ຄົດຫລຸງເຊື່ອວ່າຜູ້ເພີ້ດີຈຳການທາສແລະສັກດິນາເປັນຜູ້ທີ່ກົວເຖິງດັ່ງ ມາໄຫເກີດໃນມນຸ່ຍໂລກເພື່ອປັກຄອງມນຸ່ຍ ຖຸກລົກທີ່ໄສຍາສົກ່າ ຜົນດິນນີ້ມີສາຮະຕຽນກັນວ່າ ລ້ວ້ນໜ້າສັງຄົມເປັນຜູ້ທີ່ພະເຈົ້າບັນ ສວຽກົກສົ່ງມາໄຫເກີດໃນມນຸ່ຍໂລກ ຈະຕ່າງກັນກີ່ອຸ່ນໆທີ່ວ່າເທັກເຈົ້າໄດ ເປັນຜູ້ສົ່ງມາ ເຫັນ ຜ້າຍຢູ່ໂປ້ວ້າງວ່າ “ອົງເຖິງ” (GOD) ລັກທີ່ ຊີ່ຈີ່ອ້າງວ່າຈັກພຣະດິຈິນເປັນໂອຣສຂອງສວຽກົກເຮັດວຽກເປັນກາຫາຈີ່ນ ວ່າ “ເທື່ອນຈົ່ວ”, ຈັກພຣະດິເວີຍຕານາດີ່ອົກຕົວຢ່າງຈິງເຈິ່ງອ້າງທຸນ ວ່າເປັນ “ເທື່ອນຈົ່ວ” ແຕ່ກັນໄທຍອກສຳເນົາຢັ້ງເພື່ອນໄປໃນກາເຮັດວຽກ “ອົງເຊີຍລອງ” ທີ່ເຄີຍເຫັນມາຕ້ອງຢູ່ໃນສຍາມສົມຍັກຮູ່ນັບວິວ່າ “ອົງເຊີຍສູ້”, ດົກຜູ້ປຸ່ນວ່າຈັກພຣະດິເປັນໂອຣສຂອງຕວງອາທິດຍ ລັກທີ່ໃຫຍ້ອ້າງວ່າພຣະນາຮາຍແມ່ນເປັນກາມເກີດປະກຸງ ເປັນພຣະອິນຫຼົງແທ່ງມນຸ່ຍໂລກ ຄຳສັ່ງຂອງເທັກສມນົມນີ້ມີພົລານຸກາພ ປະຕູາເສີຍງໍາຮາມຂອງຮາຊີ້ທີ່ຈຶ່ງເຮັດວຽກວ່າ “ສຸຮື່ທຳກາ” ອັນແສດງໃຫ້ເຫັນຫຼັດຖື່ງອໍານາຈແດ້ຈຳການທີ່ນໍາເກຮັງຂານ

สาระสำคัญของระบบก้าสและศักดิ์ดิคติ คือ เจ้าก้าสและเจ้าศักดินาซึ่งเป็นคนจำนวนน้อยในสังคมมีอำนาจบังคับบาก้าสและข้าไพร์ซึ่งเป็นราษฎร่วนข้างมากของสังคมจำต้องปฏิบัติตามคำสั่งหรือ “สูรเสียนาก” ของเจ้าก้าสและเจ้าศักดินาและจำต้องเชื่อฟังอย่างหลับหูลับตา ซึ่งเรียกเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า “OBEISSANCE AVEUGLE” อังกฤษ “BLIND OBEDIENCE” ถ้าไม่เชื่อฟัง ก็จะต้องถูกเจ้าก้าสและเจ้าศักดินาลงโทษตามอย่างใจ เชื่นชมงาน กลั่นแกล้ง, เมี้ยนตี, ให้อดอยาง, เช่นๆ ระบบก้าสและศักดินาจึง เป็นรากเบื้องของระบบเผด็จการที่บุกรุกของสังคมโดยวิธีการเช่นเดียว กันนั้น อาทิ ระบบฟاشิสต์, นาซี, ระบบเผด็จการทหาร

แม้เด็จการก้าสและศักดินาจะใช้วิธีหลอกลวงให้คน ส่วนมากของสังคมหลงเชื่อว่า หัวหน้าสังคมเป็นผู้ที่พระเจ้าบน สรรรค์ให้จิตนาเกิดในมนุษย์โลกตั้งที่ผุดได้กล่าวมาแล้วในข้อ ก่อนก็ตี แต่ก็มีก้าสและข้าไพร์ที่ถูกกดขี่อย่างหนักในสังคม ต่างๆ ได้เกิดจิตสำนึกที่ตนถูกกดขี่แล้วได้รวมกำลังท่อสู่โดยวิธี สันติบัง โดยใช้กำลังอาวุธบัง เช่น ขบวนการก้าสนำโดย “สปัตัคุส” (SPATUCUS) ผู้สามารถรวบรวมก้าสจำนวน น้อยไปสู่จำนวนมาก เริ่มต่อสู้ทางอาวุธกับระบบเผด็จการก้าส โรมัน เมื่อประมาณ ๗๔ ปี ก่อนพระเยซูเกิด ผู้พัฒนาがらง

ของตนสามารถรวมกำลังได้ถึง ๒ แสนคน ทำการต่อสู้ได้เป็น เวลาถึง ๒ ปี แต่ในที่สุดก็ต้องพ่ายแพ้แก่ฝ่ายเผด็จการก้าส เพราะเหตุที่ขบวนการนั้นมีเจตนารวมตัวสูงที่ไม่ยอมเสียศักดิ์ศรี ของมนุษยชาติ ประวัติศาสตร์ของมนุษย์สังคมที่จะคงมีอยู่เป็น เวลานาน จึงจากรักวิรกรรมของขบวนการท่อต้านเผด็จการก้าส และศักดินานี้ที่ต่อวิรรตการของสังคม

๒.๕ ในบทความปลีกย่อยที่เขียนขึ้นในยุโรปเมื่อ古กลาง คริสตศตวรรษที่ ๑๙ (ซึ่งมีผู้แปลเป็นภาษาในอังกฤษ) นั้น ระบบ ทุนสมัยใหม่ได้พัฒนาไปไกลมากในยุโรปนั้น ก็เป็นธรรมชาติ ผู้เขียนจะต้องเน้นหนักถึงการแข่งขันหักกัน และความเป็น ปฏิบัติชีว์ตอยกันระหว่างชนชั้นนายทุนสมัย “BOURGEOISIE” ที่ผุดเปลลว่า “ชนชั้นเจ้าสมบัติ” กับ “PROLETARIAT” ที่ ผุดเปลลว่า “ชนชั้นผู้ไร้สมบัติ” หรือ “WORKING CLASS” ที่ผุดเปลลว่า “ชนชั้นคนงาน”

แต่ในประเทศด้อยพัฒนา หรือที่มีศักดิ์ใหม่เรียก ประเทศกำลังพัฒนานั้นมีชาตก้าสและชาศักดินาอยู่ ฉะนั้น เราไม่ควรมองข้าม “ระบบหุนศักดินา” (FEUDAL CAPITALISM) ที่ได้ขึ้นตั้งแต่ระบบศักดินาได้เกิดขึ้น คือส่วนหนึ่ง ของข้าไพร์ที่พ้นจากฐานทางสังคม เมื่อวิถุนเลิกน้อยก็เริ่มทำการ

ชื่อผลิตผลที่ข้าไพร่ส่วนมากได้สิทธิจากเจ้าศักดินาให้มีไว้เป็นส่วนของข้าไพร่ โดยผู้มีทุนอยู่ในอาช่องที่ข้าไพร่อนมาเลิกเปลี่ยน ครั้นต่อมาเมื่อโควิดคุกคันเป็นสิ่งถือกลางที่ใช้ในการแลกเปลี่ยน เช่น สัตว์บางชนิด, เบญงชนิด, โลหะบางอย่าง เช่น ตีบุก, ทองแดง, เงิน, ทอง จึงได้ใช้วัสดุสักกลางนนแลกเปลี่ยน อันเป็นวัสดุที่เรียกว่า “ข้อขาย” ข้าไพร่ที่ทำการค้าขายนี้ได้ทำการเอาไปรับข้าไพรซึ่งเป็นผู้ผลิต ซึ่งเป็นเหตุให้ข้าไพร่ที่ทำการค้าขายมีกำไรส่วนเป็นทุนขยายการค้าขายกว้างขวางขึ้นและมีทุนให้ข้าไพร่อนฯ ยืมโดยมีดอกเบี้ยบ้าง โดยให้ข้าไพร่อนฯ ซื้อของเชือโดยกำหนดราคาขายอย่างแพง ซึ่งเป็นการเอาดอกเบี้ยอย่างแพงไปในตัว ดังนั้นข้าไพร่ส่วนมากซึ่งต้องส่งส่วยให้แก่เจ้าศักดินและเจ้าศักดินาแล้ว ก็ยังคงทรัพย์จากการ “นายทุนศักดินา” อย่างหนักอีกด้วย ท่านทั้งหลายที่มีโน้ตเป็นธรรมต่อชาวนาสยาม โดยพิจารณาความจริงที่ประจักษ์ในชนบทก็ย่อมเห็นได้ เม้นไนบ้ำบันนี่ว่าชาวนาสยามผู้ยากจนได้ถูกนายทุนพ่อค้าชาติศักดินานำชูตรีดเพียงใบบัง

นายทุนศักดินามีอยู่ตั้งแต่โบราณกาลในสังคมที่เกิดระบบศักดินาขึ้นแล้ว หากแต่ในสังคมต่างๆ เรียนนายทุนศักดินานั้นในชื่อต่างๆ กันตามภาษาของแต่ละสังคม เช่น ใน

อันเดียสมัยพุทธกาลนั้น จำแนกนายทุนศักดินาออกเป็น ๓ อันดับ จากระดับต่ำไปสู่ระดับสูง คือ กระภูมพี, คหบดี, เศรษฐี ซึ่งเป็นศัพท์บาลีสันสกฤตที่คนไทยแผลงเป็นศัพท์ไทยตรงแต่โบราณกาล แม้ในปัจจุบันนี้สามัญชนคนไทยจำนวนไม่น้อยก็ได้ใช้ศัพท์ตามความหมายนั้น คือ

ก. กระภูมพี ได้แก่ผู้ที่ทำการค้าเมืองพืชในชนบท เป็นคนมีที่ดินและเป็นคนมีเงินในชนบท เป็นเจ้าที่ดินในชนบท นับว่าเป็นคนมีมีเงินอันดับต่ำสุดกว่าคหบดีและเศรษฐี ซึ่งจะกล่าวต่อไป คนไทยจึงเติมคำว่า “ไพร” ไวหน้าคำว่า “กระภูมพี” เป็น “ไพรกระภูมพี” ซึ่งแสดงว่ายังอยู่ในฐานะที่เป็นไพร จึงตั้งกับคำฝรั่งเศส “BOURGEOIS” และ “BOURGEOISIE” ซึ่งภาษาอังกฤษและเยอรมันก็ใช้ทับศัพท์ฝรั่งเศสนั้นเพื่อหมายถึง “นายทุนสมัยใหม่” เจ้าของบุชัยการผลิตของสังคมผู้ดูเป็นนายทุนจ้างแรงงาน” ตามที่วิทยาศาสตร์สังคมและองค์กรต่างๆ ให้ความหมายไว้ซึ่งผู้จะกล่าวในข้อ ๒.๗ ต่อไป

๑. คหบดี ได้แก่ผู้มีเคหสถานครอบครัวมีข้าทาสใช้บรอย ซึ่งเป็นคนมีมีมากกว่า “กระภูมพี”

๒. เศรษฐี เป็นผู้มีเงินทรัพย์สินมากอยู่อันดับหนึ่ง เมื่อครั้งพุทธกาลถือว่าเศรษฐีเป็นพระสหายของพระราชา

ระบบบทกตดินานี้ยังมีทิศทางอยู่ในประเทศด้วยพัฒนาชีวิตร่วมทั้งสยามปัจจุบันด้วย ซึ่งส่วนหนึ่งได้เปลี่ยนเป็นนายทุนสมัยใหม่แล้ว แต่ก็ส่วนหนึ่งยังมีได้เปลี่ยนแปลงไป หรือเปลี่ยนแปลงไปแต่ยังคงมีชาบทกตานะทາสและศักดินาซึ่งเป็นพลังสนับสนุนแก่ภูมิให้ระบบเผด็จการทaaS และศักดินานี้ยังคงอยู่ต่อไป หรือกลับฟื้นขึ้นมาอีกในรูปสมบูรณ์ญาลีทธิราชย์เก่าหรือในรูปใหม่อย่างอื่นแต่ในสาระ คือเผด็จการทaaSและศักดินา

๒.๖ ความเป็นอยู่ตามระบบทaaSและศักดินา ก่อให้บุคคลเกิดทักษณะทaaSและศักดินา คือ

ก. ฝ่ายเจ้าทaaSและเจ้าศักดินาเกิดจิตสำนึกว่า ระบบเผด็จการที่ฝ่ายตนปฏิบัติต่อคนส่วนมากของสังคมนั้นทำให้ฝ่ายตนครองชีพได้อย่าง平安สุก จิตสำนึกนี้เป็นทักษณะของฝ่ายเจ้าทaaS และเจ้าศักดินายึดมั่นอยู่ตามปกติวิถย

ข. ฝ่ายทaaSและข้าไพร่นั้นตามปกติวิถยยอมท้องการหลุดพ้นจากความเป็นทaaSและข้าไพร์ แต่ก็มีข้อยกเว้นสำหรับทaaSและข้าไพร์จำนวนหนึ่งที่เมื่อถูกอยู่ภายใต้ระบบทaaSและศักดินาจนเคยชินเป็นเวลานานก็ถalyเป็นคนที่เชื่อถือต่อการถูกกดขี่ ประดิษฐ์ชั่งเดิมอยู่ในป่าอย่างอิสระ ครั้นเมื่อมนุษย์จับสัตว์นั้นมาเลี้ยงเริ่มหันควายทรมานให้เกรงกลัว ในที่สุดก็

เป็นสักวันที่เชื่อถือทำงานตามคำสั่งของเจ้าของ ครั้นนานๆ เข้าก็เกิดทักษณะเห็นชอบในการอยู่ภายใต้ระบบเผด็จการนั้น อีกประการหนึ่ง ลักษณะปลูกใจให้ทaaSและข้าไพร์เกิดความเข้ากันว่าผู้ใดเด็ดจากการทaaSและศักดินาเป็นผู้ที่สังคัดศักดิ์สัมมาให้เกิดในมนุษย์โดยดังกล่าวแล้วในขณะที่ ๒.๔ นั้น มีอิทธิพลที่ทำให้สภาพทางจิตใจของทaaSและข้าไพร์บดบังในทัศนนั้นเห็นช่วยแนะนำ แนะเมื่อได้ถ่ายทอดเป็นมรดกสืบมาหลายชั่วคน ก็เป็นทัศนะที่เกาะแหน่อนอยู่ในหมู่ชนส่วนหนึ่งหรือส่วนมาก สมดังที่ปรัชญาหลายสำนัก (รวมทั้งสำนักมาร์กซ์ – เลนิน) กล่าวไว้ว่า ทฤษฎีหรือทัศนะโภคภานะแหน่อนอยู่ในหมู่ชนใด ก็มีผลต่อสังคมกลับไปสู่สภาพเศรษฐกิจและการเมืองของระบบนั้นเอง อันทำให้ระบบสังคมนั้นดำเนินอยู่ได้

ทaaSและข้าไพร์ที่เชื่อถือแล้วและที่เกาะแหน่นในทักษณะก็กล่าวนั้นก็ถalyเป็นสมุนที่ที่ของเจ้าทaaSและเจ้าศักดินาที่สามารถใช้ทaaS และข้าไพร่นั้นเองเป็นถูกมือต่อสู้ทaaS และข้าไพร์ส่วนที่ต้องการอิสรภาพ ตัวอย่างในประวัติศาสตร์มีมากหลาย ผู้ขออ้างตัวอย่างบางประการพอบอกอุทาหรณ์ดังต่อไปนี้

201126

ข่าวการปลดเอกอัครราชทูตโดยสปดาห์ดังที่ผ่านได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้นต้องพิจารณาเพื่อฝ่ายเดียวจากการท้าส เพราะเจ้าท้าส ให้อาคัยท้าสที่เชื่องแล้วเป็นกำลังสนับสนุนเกือกุลกำลังทหารของเจ้าท้าส ทำการปรบปรามชีวันการปลดเอกอัครราชท้าส

ประวัติศาสตร์สังคมกลางเมืองของสหรัฐอเมริกา เมื่อกลางคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ก็แสดงว่าคนนิโกรชาสจำนวนหนึ่งในรัฐภาคใต้ของ ส.ร.อ. กลับร่วมกับเจ้าท้าสทำสังคมกับรัฐภาคเหนือซึ่งต้องการให้ท้าสเป็นอิสระ

ค. ทักษะทางสังคมที่ได้ก่อให้เกิดความรู้สึกเหยียดหยามระหว่างมนุษย์ในสังคมเดียวกันด้วยคือฝ่ายเจ้าท้าสและเจ้าศักดินากลุ่มที่เหยียดหยามทางสังคมและข้าไฟร์ที่เป็นคนเดียวรามอยู่ในอันดับต่ำหรือวรรณต่ำของสังคม ส่วนท้าสและข้าไฟร์จำพวกที่เป็นสมุนของเจ้าท้าส และเจ้าศักดินากลุ่มที่มีความรู้สึกเหยียดหยามทางสังคมและข้าไฟร์ที่มีสมุนของเจ้าท้าสและเจ้าศักดินา

ฝ่ายข้าไฟร์ที่เป็นนายทุนศักดินากีกันจนกว่าเป็นคนมึนเมียเหยียดหยามข้าไฟร์ส่วนมากที่เป็นคนยากจน

จากพื้นฐานความรู้สึกนี้ภายในสังคมก็พัฒนาไปสู่ทักษะที่สังคมหนึ่งตือตนว่าเป็นใหญ่กว่าสังคมอื่นที่มีพลังน้อยกว่า

และเหยียดหยามสังคมที่เป็นเมืองขึ้น หรือเมืองอูกัที่ต้องสองบรรดาการ ทักษะกลุ่มเชื้อชาติ (RACISM) และกลุ่มชาติ (CHAUVINISM) จึงเกิดขึ้น

๒.๗ เม็รับบทบาทและศักดินาจะเสื่อมคลายไปทางระบบเศรษฐกิจการเมือง แต่ ชาบทัศนะที่เก่าแก่นอนอยู่ในหมู่ชนใดก็ถ่ายทอดต่อ ๆ กันมาหลายชั่วคน ก็ยังคงมีอยู่เป็นเวลาอีกช้านานมากที่เป็นพลังต่อต้านระบบประชาธิปไตย และพยายามทจะฟุ้งฟุ้งบนเด็ดขาดท้าสและศักดินาในรูปสมบูรณ์แบบสิทธิราชย์เก่า หรือรูปใช้ชื่อใหม่ เช่น เด็กการฟาร์ชิสต์, นาซี, เด็กการทหาร ฯลฯ ดังจะเห็นได้ตามตัวอย่างต่อไปนี้

ก. เราไม่ต้องคุยอื่นไกลคือถ้าตัวอย่างตามรูปธรรมในสยามของเราเองก็จะเห็นว่า เม็รับบทบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ (รัชกาลที่ ๕) ได้ทรงยกเลิกระบบท้าสใน พ.ศ. ๒๔๔๘ แล้วแต่ชาบทัศนะท้าสก็ยังคงอยู่ในชนบ้างหมู่บ้างเหล่า อันที่จริงก่อนประกาศยกเลิกระบบท้าส พระองค์ก็ได้มีประกาศยกเลิกธรรมเนียมท้าสและศักดินามาก่อนแล้ว เมื่อพระองค์ขึ้นทรงราชย์ได้เพียง ๕ ปี คือ ในจุลศักราช ๑๒๓๕ ซึ่งทรงกับพุทธศักราช ๒๔๑๖ มีความดังต่อไปนี้

“ศุภมัคคุ จุลศักราช ๑๗๓๕ กุกุฎสังฆธรรมะติกามา
กฤษณ์บุรุษพาระสีดีติริวารปริเฉกกาลกำหนด พระบาทสมเด็จ
พระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์บดินทรเทพยมหามงกุฎบุรุษรัตน-
ราชร่วงชัย วรุตมพงษ์บริพัตติราชนิกิโตรคอม จักรรัตน์บรม
มหาจักรพรรดิราชสังกาก บรมธรรมมิกมหาราชาธิราช บรมนาวา-
บพิตร พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จออกพระที่นั่งอ้อมริเวอร์-
วินิจฉัยน้ำสวริยพิมาน โดยสร้านอุตราภิมุข พระบรมวงศานุวงศ์
แลท่านเสนาบดีข้าราชการผู้ใหญ่ ผู้น้อย ผ้ายกหาร พลเรือนเฝ้า
พร้อมกันโดยลำดับ จึงมีพระบรมราชโองการมารพระบัญชาก
สุรุสิงหนาท ทรงประการแก่พระบรมวงศานุวงศ์แลเข้าหาตลอดของ-
ธุลีพระบาท ผู้ใหญ่ผู้น้อยให้ทราบทั่วทั่วไป ตั้งแต่ได้เสด็จเดลิ-
กาลยราชสมบัติมา ก็คงพระราชหนทัยที่จะทำนุบำรุงพระราชนยาด
ขึ้น ให้มีความสุขความเจริญแก่พระบรมวงศานุวงศ์ และข้าราชการ
ผู้ใหญ่ผู้น้อย ทั้งสมเดชพระมหาตติประชาราษฎร์ทั้งปวงทั่วไป การ
สังไรท์เป็นการปกซึ่งแก่กันให้ได้ความยा�กลำบากนน ทรงพระดำริห
จะไม่ให้มีแก่ชั่นทั้งหล่ายในพระราชอาณาจักรต่อไป ด้วยเดิกรง
พระราชน้ำริห์เห็นว่าในมหับรัฐต่างๆ ซึ่งเป็นมหานครอัน
ใหญ่ในทศตตะวันตกในประเทศไทยเช่นนี้ ผ้ายกระดับอุดกือประเทศไทย
จีน ประเทศไทย ประเทศไทย ประเทศญี่ปุ่น และผ้ายกระดับต่างๆ อันเดีย

และประเทศไทยที่ใช้การกดซื้อให้ผู้ซื้อยอนบคลานกราบให้ว่าต่อเจ้ายัง
แล้วมีวันค้าศักดิ์ที่เหมือนกับธรรมเนียมในประเทศไทยส่วนนั้น บังตุ้น
ประเทศไทยเหล่านั้นก็ได้เลิกเปลี่ยนธรรมเนียมนั้นหมดทุกประเทศ
ด้วยกันแล้ว การที่เข้าได้พร้อมกันเลิกเปลี่ยนธรรมเนียมที่หมอบ
คลานกราบให้วันนี้ ก็เพราะเพื่อจะให้เห็นความต้องที่จะไม่มีการ
กดซื้อแก่กันในบ้านเมืองนั้นอีกต่อไป ประเทศไทยได เมืองใด ที่ได้ยก
ธรรมเนียมที่เป็นการกดซื้อชั่งกันและกัน ประเทศไทยเมืองนั้นก็
เห็นว่ามีแต่ความเจริญมาก ๆ เมืองโดยมาก ก็ในประเทศไทยส่วนนั้น
ธรรมเนียมบ้านเมืองที่เป็นการกดซื้อแก่กัน อันไม่ต้องด้วยตัวธรรม
นั้นก็ยังมีอยู่อีกหลายอย่างหลายประการ จะต้องคิดดูหย่อนผ่อน
เปลี่ยนเสียบ้าง แต่การที่จะจัดผลัดเปลี่ยนธรรมเนียมจะให้แล้วไป
ในครั้งเดียวคราวเดียววนนี้ไม่ได จะต้องค่อยคิดเปลี่ยนแปลงไป
ตามเวลาที่ควรแก่การที่จะเปลี่ยนแปลงได้ บ้านเมืองจึงจะได้มี
ความเจริญสมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป และธรรมเนียมที่หมอบคลานกราบ
ให้วันในประเทศไทยส่วนนั้นเห็นว่าเป็นการกดซื้อแก่กันแข็งแรงนัก ผู้ซื้อยัง
ที่ต้องหมอบคลานนั้นได้ความเห็นด้วยอย่างมาก เพราะจะให้ศร
แก่ท่านผู้ใหญ่ ก็การทำศรที่ให้กันหมอบคลานกราบให้วันไม่ทรง
เห็นว่ามีประโยชน์แก่บ้านเมืองแต่สิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย ผู้ซื้อยังที่ต้อง^ก
มาหมอบคลานกราบให้วันให้ศรต่อท่านผู้ที่เป็นใหญ่นั้น ก็ต้องกัน

ล้ำบากอยู่จนสันวาระของตนแล้วจึงจะได้ขอมาพั้นท่านผู้เป็นใหญ่
ธรรมเนียมอันดีให้น่าว่าเป็นต้นแห่งการที่เป็นการกตัญญ์แก่กันทั่ง-
ปวง เพราะฉะนั้นจึงจะต้องลงทะเบียนประเพณีเดิมที่ถือว่าหมอบ
คลานเป็นการเคารพอย่างยิ่งในประเทศไทยนี้เสีย ด้วยทรงพระ-
มหากรุณาที่จะให้ท่านทั้งหลายได้ความสุข ไม่ต้องทนยากรำบาก
หมอบคลานเหมือนอย่างแต่ก่อน และธรรมเนียมที่หมอบคลานนั้น
ให้เปลี่ยนอธิบายดีเป็นยืนเป็นเดิน ธรรมเนียมที่ถวายบังคมแด
กราบให้วันนี้ ให้เปลี่ยนอธิบายดีเป็นก้มศรีษะ ธรรมเนียมที่ยืน
ที่เดินแลกกับศรีษะใช่ๆให้เหมือนกับธรรมเนียมที่หมอบคลานถวาย
บังคมและกราบให้ไว บางที่ท่านผู้ที่มีบ้านค่าหักช่องโงบธรรมเนียม
ที่หมอบคลานกราบให้ไวตามเดิมเห็นว่าดีนั้นจะมีความสงสัยแทนเห็นว่า
การที่เปลี่ยนธรรมเนียมหมอบคลานให้ยืนให้เดินจะเป็นการ
เจริญแก่บ้านเมืองด้วยเหตุไร ก็คงว่าการที่เปลี่ยนธรรมเนียม
ใหม่ เดิกหมอบคลานให้ยืนให้เดินนั้น เพราะจะให้เห็นเป็นแห่งว่า
จะไม่มีการกตัญญ์แก่กันในการที่ไม่เป็นยัติธรรมอีกต่อไป เมืองใด
ประเทศไทยใดผู้ที่เป็นใหญ่ก็ได้ทำการกตัญญ์แก่ผู้น้อย เมืองนั้นประเทศไทย
นั้นก็คงมีความเจริญเป็นแน่ ดังแต่สถาปัตยกรรมทางศาสนาคริสต์แล
ชั้นราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยซึ่งจะเผาทูลล่องธุลีพระบาทในพระที่นั่น
แล้วที่เสด็จออกแห่งหนึ่งแห่งนั้นได้ จงประพฤติตามพระราชบัญญัติที่

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดไว้เป็นข้อบัญญัติสำหรับข้าราชการ-
การต่อไปของข้อทุกประการ จึงให้โปรดเกล้าฯ ให้ท่านเจ้าพระยา
ตรีสุริวงศ์ สมันตพงษ์พิสุทธมหาราชรัตน์ในนามผู้สำเร็จราชการ
แผ่นดิน แต่เป็นข้อพระราชบัญญัติไว้สำหรับแผ่นดินต่อไปดังนี้

พระบรมวงศานุวงศ์ทูลยพระองค์ ได้ปฏิบัติตามพระราชประสงค์ของรัชกาลที่ ๕ โดยเฉพาะกรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ พระอาจารย์กฤษหมายสยามได้ทรงสั่งสอนตามพระราชนิพัทธ์

ประสังค์ของพระราชนิดา ครนต์อีม่า ภายหลังรัฐประหาร

๙ พ.ย. ๒๔๕๐ โดยความเห็นชอบสนับสนุนจากชาติทัศน์
ทางและก็ดินแดนแล้ว รัฐบาลทรงชนเหล่ายุด ต่อมาก็
ได้ทำการฟันบนธรรมเนียมทางเลิกแล้วนั่นเอง ก็
กังปรากฎในภาพจากนิตยสารหนังสือพิมพ์ นิติบัญญัติ
เรียนเกณฑ์บังคับให้ปฏิบัติตามบนธรรมเนียมนั้น ซึ่งทำนอง

การแก้ไขปัญหานี้ ทางราชการได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้
1. สำรวจและประเมินความเสี่ยง: สำนักงานทรัพยากรบัติได้สำรวจและประเมินความเสี่ยงของภัยธรรมชาติที่สำคัญที่สุดในประเทศไทย รวมถึงภัยธรรมชาติที่อาจส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและชีวิตมนุษย์ เช่น แผ่นดินไหว ภัยไฟป่า ภัยน้ำท่วม ภัยภัยแล้ง เป็นต้น

2. วางแผนและจัดทำแผนเผชิญภัย: สำนักงานทรัพยากรบัติได้จัดทำแผนเผชิญภัยเพื่อเตรียมพร้อมในการรับมือภัยธรรมชาติที่สำคัญ แผนนี้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับการเฝ้าระวัง แจ้งเตือน ดำเนินการรับมือ และการ撤离 ให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

3. ดำเนินการเฝ้าระวังและเฝ้าระวัง: สำนักงานทรัพยากรบัติได้จัดตั้งศูนย์เฝ้าระวังภัยธรรมชาติ 以便เฝ้าระวังและรายงานสถานะของภัยธรรมชาติที่สำคัญ ให้กับผู้ดูแลและผู้บริหารทราบอย่างต่อเนื่อง

4. ดำเนินการรับมือและจัดการภัยธรรมชาติ: สำนักงานทรัพยากรบัติได้จัดตั้งศูนย์จัดการภัยธรรมชาติ 以便ดำเนินการรับมือภัยธรรมชาติที่สำคัญ ให้กับผู้ดูแลและผู้บริหารทราบอย่างต่อเนื่อง

๙. เมื่อในประเทศไทยนี้ใหม่ปัจจุบัน ที่เข้าสู่ระบบสังคมนิยมเบื้องต้นแล้ว ท่านก็จะได้ทราบข่าวที่ปรากฏจากเอกสารของสารแฉลูแห่งรายวารีนเองว่า เมื่อไม่นานมานี้ได้มีการรณรงค์ต่อต้านชาบทัศนะ “ชงช้อ” อันเป็นชาบทัศนะศักดินา (ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ขึ้นจือคิดขึ้นในสมัยโบราณ ขณะที่ประเทศไทยนั้นยังมีระบบทาสผสกน奉ระบบศักดินา) แม้ว่า “หลินเบี้ยว” ตัวแทนชาบทัศนะจะพยายามไปแล้ว แต่เขาก็ยังมีลูกสมุนตอกค้านอยู่ซึ่งทำการเผยแพร่ในประเทศไทย และในบางประเทศไทยนี้ที่เคยมีบุคคลโฆษณาสรรเสริญหลินเบี้ยวอยู่พักหนึ่ง เมื่อในปีรัฐท่านอาจสังเกตว่า เมื่อข่าวสารบางกระแสแจ้งว่าหลินเบี้ยวขึ้นเครื่องบินหนึ่งจากประเทศไทยแล้วเกิดอุบัติเหตุเครื่องบินตกทำให้หลินเบี้ยวกับพวกร้ายนั้น ผู้สุดท้ายที่หลินเบี้ยวทิ้งคัดค้านข่าวนั้นว่าไม่จริง เพราะลุ่มหลงทัศนะศักดินาของหลินเบี้ยวยังหลบหนีลับตา

ก่อนนั้นนั้นไปการอภิวัฒน์ใหญ่ทางวัฒนธรรมของชนชั้นผู้เรียนบัตจีน ได้ทำการต่อสู้บุคคลที่มีชาบทัศนะศักดินาและชาบความคิดนายทุนที่แทรกตัวเข้ามายื่นในพรรคราช อาทิ หลิวเช่าฉี อดีตรองหัวหน้าพรรคราชฯ เป็นเชิง อดีตนายกเทศมนตรีบักกิง, ลิวฟงอี้ อดีตเลขานุการคณะกรรมการรัฐฯ

เพื่อสนับสนุนโลก และอีกกรรมการสนับสนุนโลก (WPC) ฯลฯ และได้พัฒนารองรับต่อต้านหลิลลีชาน อดีตหัวหน้าพรรคราชฯ ระหว่าง ก.ศ. ๑๙๒๘ - ๑๙๓๐ (ก่อนหวังหมิง และก่อนเหมาเจอตุงเป็นหัวหน้าพรรคราชใน ก.ศ. ๑๙๓๕) บทความของบุคคลเหล่านี้เคยมีผู้แปลเป็นภาษาอื่นในบางประเทศ

เมื่อกล่าวถึงแนวทางทุนนิยมของหลิวเช่าฉี ย่อมหมายถึงทัศนะนายทุนศักดินาด้วยซึ่งแสดงออกถึงการผูกขาดอภิวัฒน์และการอวดอ้างคุณภาพแห่งพวกราชตนโดยเฉพาะ ประคุพ่อค้าที่ชอบการผูกขาดและโฆษณาสินค้า หลิวเช่าฉีเคยสอนสถานศิษย์ว่า “ชาวคอมมิวนิสต์เป็นผู้ที่ได้รับการหล่อหลอมเป็นพิเศษ” ซึ่งผิดจากคำสอนของมาร์กซ์เด็นที่สอนว่า ชาบทัศนะของบุคคลที่เกิดมาในสังคมเก่ายังไม่หนดไปง่ายๆ จึงจำต้องทำการสำรวจตนเองเบื้องนิพัทธ์ เพื่อแก้ไขข้อด้อยที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ หนังสือที่หลิวเช่าฉีเขียนไว้ให้ชื่อว่า “จะเป็นคอมมิวนิสต์ที่ได้อย่างไร” (HOW TO BE A GOOD COMMUNIST). นั้นมีชาบทัศนะศักดินาและชาบนายทุนศักดินาและนายทุนสมัยใหม่เจือปนอยู่มาก ฉะนั้นการอภิวัฒน์ใหญ่ทางวัฒนธรรมของชนชั้นผู้เรียนบัตจีนจึงจะจัดทำขึ้นใหม่อีกเล่มหนึ่ง ให้ชื่อว่า “จะเป็นคอมมิวนิสต์ที่แท้จริงได้อย่างไร” (HOW TO BE A REAL COMMUNIST)

ส่วนหลักฐาน อคีตหัวหน้าพระรคฯ นั้นแนวทางของเขารายกันว่า “เอียงซ้ายด้” แต่ก็คงอยู่บูรณากฎฐานแห่งชาบทั้งศักดินา (ดูหมายเหตุท้ายบทกวานน)

๒.๙ เมื่อระบบทางในยุโรปตะวันตก ได้เสื่อมลงในปลายสมัยอาณาจักรโรมันโดยระบบศักดินาได้พัฒนาขึ้นมาแทนที่แล้ว แต่ชาบทั้งหมดถูกยังคงเหลืออยู่ในระบบศักดินาเป็นเวลาช้านานหลายศตวรรษ

ต่อมาในปลายสมัยศักดิ์กลางของยุโรปตะวันตก คือ เมื่อประมาณคริสตศตวรรษที่ ๓ (ประมาณ ๗๐๐ ปีมาแล้ว) ได้มีบุคคลจำนวนหนึ่งที่ออกสำเนียงภาษาฝรั่งเศสว่า “บูร์ชัวร์” เขียนเป็นอักษรฝรั่งเศสว่า “BOURGEOIS” คือ พ่อค้าและผู้ประกอบหัตถกรรมที่อยู่ในย่านตลาดการค้า ซึ่งเรียกว่า “บูร์” เขียนเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า “BOURG” คำนี้เทียบได้กับคำไทยว่า “บุรุ” ฉะนั้น “บูร์ชัวร์” เทียบได้กับคำไทยว่า “ชาวบุรุ” ได้เป็นผู้เริ่มแรกในการจัดตั้งเป็นชุมชนการต่อต้านเผด็จการศักดินาซึ่งปกครองท้องที่ ชาวบุรุได้รวมกำลังกันเป็นองค์กรร่วมที่เรียกเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า “กอนมูน” (COMMUNE) ซึ่งแหล่งมาจากการคำติin “COMMUNIS” อันเป็นองค์การที่ชาวบุรุผนึกกำลังกันเพื่อบังกันผลประโยชน์ของตน และต่อสู้เจ้า

ศักดินาท้องที่ เพื่อมีอิสระในการปกครองท้องที่ของตนเองออกต่างหากจากเผด็จการของเจ้าศักดินาท้องที่ แต่ยังยอมรับทรงที่พระราชบดีซึ่งเป็นประมุขสูงของรัฐ การต่อสู้นั้นใช้วิธีทัดทานตื้อต้านไม่ยอมอ่อนข้อให้เจ้าศักดินาท้องที่ การต่อสู้ได้ใช้เวลานานนาน ชาวบุรุจึงได้รับสมปทานจากพระราชบดีให้มีสิทธิปกครองท้องที่นั้นของตนเองอันเป็นประวัติระบบเกณฑ์ในฝรั่งเศสและในหลายประเทศของยุโรปตะวันตก

ชาวบุรุก็หมวดสภาพเป็นข้าไพรของเจ้าศักดินาแห่งท้องที่โดยพระราชบดีบริบูรณ์ให้มีฐานนัดที่ ๓ ของสังคม คือเป็นฐานนัดดังมาจากการชุมนุมบรรพชิต และชุมนุมมารดาสี คือมีสภาพเป็นชนชั้นกลางระหว่างฐานนัดกรสูงกับผู้ไร้สมบัติ (PROLETARIAT) ซึ่งยังคงมีฐานะเป็นข้าไพรของเจ้าศักดินาท้องที่นั้น กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็ คือ ชาวบุรุมีฐานะเป็นนายทุนชั้นกลาง ต่ำกว่าชาวบุรุได้พัฒนาเครื่องมือหัตถกรรมใหม่ๆ สมรรถภาพดูบตามลำดับ ได้ขยายการค้ากว้างขวางขึ้น สะสมสมบัติเป็นทุนได้มากขึ้น และเมื่อได้เกิดมีผู้ประดิษฐ์เครื่องมือใช้พลังไอน้ำในการผลิตตั้งแต่ประมาณ ๑๘๐๐ ชาวบุรุก็อาศัยทุนอันเป็นสมบัติที่สะสมไว้นั้นเป็นเจ้าของอุตสาหกรรมและวิสาหกิจสมัยใหม่ สภาพของชาวบุรุซึ่งเดิมเป็นเพียง

นายทุนชั้นกลางจึงได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงไปเป็นนายทุนใหญ่สมัยใหม่

แม้สภาพของชาวบูร์เกอโรชัวส์ได้เปลี่ยนไปจากเดิมแล้ว ซึ่งในภาษาสามัญขึ้นหมายถึงคนชั้นกลางก็ตี แต่ในทำวิทยาศาสตร์สังคมก็ยังคงเรียกนายทุนสมัยใหม่ตามศัพท์เดิมว่า “บูร์ชัวส์” และชนชั้นนายทุนใหญ่สมัยใหม่กว่า “บูร์ชัวชี” (BOURGEOISIE) ทำวิทยาศาสตร์สังคมที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษและภาษาเยอรมันก็ใช้วิธีทับศัพท์คำฝรั่งเศสดังกล่าวนั้นเพื่อเรียกชนชั้นนายทุนใหญ่สมัยใหม่ซึ่งมีความหมายเฉพาะในทางวิทยาศาสตร์สังคม เองเกลست์ได้ทำฟุตโน้ตอธิบายความหมายของคำนี้ว่า

“บูร์ชัวชี (BOURGEOISIE) หมายถึงชนชั้นนายทุนสมัยใหม่ เจ้าของบัญชีการผลิตของสังคมและเป็นนายจ้างของแรงงาน”

เพื่อกระจ้างเจ้ยิ่งขึ้น ขอให้ท่านเก็บมาประวัติลักษณะเศรษฐกิจเบื้องท้น ท่านจะพบว่าระบบทุนสมัยใหม่ได้ก่อตัวจาก “ระบบทุนพาณิชย์” (CAPITALISME COMMERCIALE) และ “ระบบทุนการค้า” (CAPITALISME

FINANCIER) และก็มาถึง “ระบบทุนอุตสาหกรรม” (CAPITALISME INDUSTRIEL)

ส่วนชนชั้นผู้มีทุนน้อยมีชื่อเรียกว่า “ເປົອຕີເຫດະ ບູຮ້າວ້ັງ” (PETITE BOURGEOISIE) และนายทุนชั้นกลางมีชื่อเรียกว่า “ມ້າແຍນນໍ້ ບູຮ້າວ້ັງ” (MOYENNE BOURGEOISIE)

ฉะนั้น ผู้ใดกล่าวໄວ่ในหนังสือ “ວ່າດ້ວຍຄວາມເປັນອນິຈັງຂອງສັງຄົມ” ว่า “ບູຮ້າວ້ັງ” ไม่ใช່ชັນຂັ້ນ “ກະຊົມພື້ນ” หากເປັນນັນເຕຣຍີສັນຍໍໃຫມ່ ชັ້ງພົມດ່າຍທອດເປັນປັກໄທຢູ່ໃຫມ່ວ່າ “ເຈົ້າສັນນິດ”

เมื่อชนชั้นเจ้าสັນນິດໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງອຸตสาหกรรมสมัยใหม่ที่ใช้เครื่องจักรกลสลับซับซ้อนมากขึ้น จำต้องใช้คนงานที่มีความรู้ความสามารถในการใช้เครื่องจักรกล เพරະດັຈະใช้ข้าไဖ່າທີ່ชິນຕ່ອກการใช้เครื่องมือທັດກຽມການระบบศັກດິນນັກ ไม่สามารถທີ່ຈະທຳໃຫ້ชนชั้นเจ้าสັນນິດໄດ້ຜົລຜົດອັນເປັນກໍໄວໄດ້มากขັ້ນ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະທຳອັນໃຫ້ຄົນງານໄດ້ມີເສົ່າກັບກວ່າຫຼາໄວ

ท่านที่ใช່ສາມັກສຳນິກຍ່ອມທຽບໄດ້ວ່າชนชั้นเจ้าสັນນິດນັ້ນເປັນຄົນຈຳນວນນ້ອຍໃນສັງຄົມ ฉະນັ້ນແມ່ນຈັດເຈົ້າສັນນິດທີ່ເກີນ

ความจำเป็นท้องเปลี่ยนระบบศักดินามาเป็นระบบประชาธิปไตย
แต่โดยลำพังชนชั้นนี้ก็ยังไม่เป็นผลลัพธ์เพียงพอ คือ จึงต้อง^{จะ}
อาศัยชาี่พร่ำตามระบบศักดินาที่เป็นคนจำนวนส่วนมากของ
สังคม ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะทำให้ชาี่พร่ำเกิดมีสำนึกในชนชั้น
ชาี่พร่ำของตนที่ถูกกดขี่มาย่างจากระบบศักดินา และให้เกิดจิต
สำนึกในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษยชาติของตนที่จะต้องมี
ความเสมอภาคกับเพื่อนมนุษย์ในสังคม และมีสิทธิเสรีภาพคือ^{จะ}
สิทธิประชาธิปไตย ในกรณีนั้นทุกความของนักปรัชญาหลายคน
ในปลายคริสตศตวรรษที่ ๑๗ อาทิ “ฮอบบส์” (HOBBS),
“ล็อกค์” (LOCKE), และในคริสตศตวรรษที่ ๑๘ อาทิ
มองเตสกิเยอ (MONTESQUIEU), ดิเดอโรต์ (DIDEROT)
วอตาire (VOATAIRE) ฯ.-ฯ. รูสโซ (J.J. ROUSSEAU)
ได้มีอิทธิพลที่ทำให้ราษฎรจำนวนไม่น้อยเกิดจิตสำนึกที่ต้อง^{จะ}
การความเสมอภาคกับเพื่อนมนุษย์ในสังคมและสิทธิเสรีภาพ
นักปรัชญาเหล่านี้ไม่ใช่เป็นนายทุนมีมีเงินหาศัล ท่าน
แสดงทัศนะเพื่อประชาธิปไตยของราษฎร มิใช่เพื่อชนชั้นเจ้า
สมบัติโดยเฉพาะ

ชนชั้นเจ้าสมบัติจึงร่วมกับราษฎรที่มีทัศนะประชาธิปไตย
ทำการต่อต้านเพื่อการศักดินา เพื่อเปลี่ยนมาเป็นระบบประชา-

ธิปไตย เจ้าศักดินาของประเทศได้ยอมเปลี่ยนแปลงโดยสนับสนุน
การอภิวัฒน์โดยใช้กำลังอาวุธก็มิได้เกิดขึ้น แต่เจ้าศักดินาได้ตัดสินใจ
แกะแน่นอยู่ตามระบบเผด็จการศักดินาของตน การอภิวัฒน์โดย
ใช้กำลังอาวุธจึงเกิดขึ้น อาทิการอภิวัฒน์ฝรั่งเศสใน ค.ศ. ๑๗๘๙
๒.๔ การอภิวัฒน์ใหญ่ฝรั่งเศสครั้งกรະนันที่ได้ก่อ^{จะ}
ระบบประชาธิปไตยขึ้น ได้ส่งผลกระทบไปยังผลเมืองส่วนมาก
ของหลายประเทศในยุโรปที่ตื้นตัว โดยการท่อต้านระบบเผด็จ
การศักดินาที่แสดงออกเป็นรูปธรรมหลายประการ อาทิ ได้
ประกาศปฏิญญาณว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและของผลเมือง ฉบับ
ค.ศ. ๑๗๘๙ ซึ่งให้สิทธิเสรีภาพและเสมอภาคแก่ผลเมืองทาง
นิตินัย

รัฐธรรมนูญฉบับแรกที่ขบวนการประชาธิปไตยของ
ฝรั่งเศสประกาศขึ้น เมื่อ ค.ศ. ๑๗๘๙ นั้น ได้เปลี่ยนระบบ
สมบูรณ์สิทธิราชย์เป็นระบบราชอาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญ
โดยมีพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖ เป็นพระมหาจักริย์ต่อไป แต่ใน
ค.ศ. ๑๗๙๒ พระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖ ได้อ้อนขอร้องให้จักรพรรดิ
օอสเตเรียส่งกองทัพมาช่วยตนเป็นเหตุให้เกิดสงครามระหว่าง
ฝรั่งเศสฝ่ายหนึ่งกับօอสเตเรียซึ่งมีปรุชเชียเป็นพันธมิตรอีกฝ่าย
หนึ่ง ราษฎรกรุงปารีสจึงเรียกร้องให้สภาพผู้แทนราษฎรบด

พระเจ้าหกยศที่ ๑๖ ออกจากคำแนะนำพระมหาภัทร์ ครุณแล้ว จึงได้ประกาศสาธารณรัฐฝรั่งเศสขึ้น เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๗๙. ๑๗๙๒ แล้วต่อมาสภานิติบัญญัติแห่งราชอาณาจักรได้ว่า หกยศที่ ๑๖ มีความผิดฐานทรยศต่อชาติ ต้องโทษประหารชีวิตเมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม ๗๙. ๑๗๙๓ ครุณเมื่อพระเจ้าหกยศที่ ๑๖ ถูกประหารชีวิตแล้ว พระราชบินดีองกฤษ, สเปน, โปรตุเกส, ช็อลแลนด์, เนเบลส์, ปรุสเซีย, ออสเตรีย จึงรวมกันเป็นพันธมิตรยกกองทัพมาประชิดประเทศไทยฝรั่งเศส เพื่อแทรกแซงกิจการภายใน

รัฐบาลยกิจวัณน์ฝรั่งเศส ได้ระดมพลเมืองเป็นทหารเพื่อต่อสู้ป้องกันบ้านภูมิ แต่โดยที่ไม่มีนายทหารของฝ่ายยกิจวัณน์ เพียงพอจึงจำต้องใช้นายทหารที่เคยมาจากระบบเก่า รัฐบาลยกิจวัณน์จึงคิดว่าให้มี “กรรมการราษฎร” (COMMISSAIRE DU PEUPLE) เป็นผู้นำทางการเมืองประจำกองทัพซึ่งผู้บังคับบัญชาฝ่ายทหารต้องเชือพึง

(ต่อมาเมื่อรัฐเซียได้มีการยกิจวัณน์กุลาคม ๑๗๙๗ แล้ว ก็ได้นำวิธีการราษฎรของการยกิจวัณน์ฝรั่งเศสนั้นไปประยุกต์แก่กองทัพโซเวียต ซึ่งหลายประเทศในค่ายสัมคมนิยมก็ได้อาตัวอย่างนั้นเช่นกัน)

การยกิจวัณน์ใหญ่ฝรั่งเศส ค.ศ. ๑๗๙๘ ที่สถาปนาราชบูปห์ ประชาธิปไตยขึ้นนั้นมีผลสะท้อนไปยังหลายประเทศในยุโรปตะวันตกเท่านั้น หากต่อมามีผลสะท้อนไปยังยุโรปตะวันออก รวมทั้งรัสเซียและในแอเซียด้วย ท่านที่ศึกษาประวัติศาสตร์ ย่อมทราบดีว่าสารสำคัญที่นักยกิจวัณน์รัสเซียและแอเซียได้รับอิทธิพลจากการยกิจวัณน์ประชาธิปไตยนั้น แม้แต่เรื่องที่ดูเหมือนผิวเผินเช่นเพลงยกิจวัณน์ฝรั่งเศส ก็ปรากฏว่าพระองค์ทรงคุมประชาธิปไตยรัสเซียในขณะที่ยังไม่ได้แตกแยกออกเป็นบolshevik กับmenhevikนั้นก็ใช้ทำนองเพลง “มาเซียเตส” อันเป็นเพลงยกิจวัณน์ฝรั่งเศส (ต่อมาเป็นเพลงชาติของฝรั่งเศส) นั้นเป็นเพลงยกิจวัณน์รัสเซียโดยเปลี่ยนเนื้อร้องเป็นคำรัสเซีย ต่อมาการยกิจวัณน์ประชาธิปไตยฝรั่งเศสก็มีผลสะท้อนไปยังแอเซียและอีกหลายประเทศในโลก โดยเฉพาะประเทศไทยนั้น ก่อนที่นาย “เนียเอ้อ” แต่งเพลงยกิจวัณน์ของจีนขึ้นโดยเฉพาะนั้น คางงานยกิจวัณน์จีนก็ใช้ทำนองเพลง “มาเซียเตส” ของฝรั่งเศสเป็นเพลงยกิจวัณน์ของคางงานจีนแต่เปลี่ยนเนื้อร้องเป็นคำจีน

๒.๑๐ ในการวิเคราะห์ขบวนการยกิจวัณน์ได้ฯ นั้นควรพิจารณาจัดแบ่งส่วนๆๆ ที่ประกอบขบวนการนั้นประคุณทำ

การวิจัย “ภัยวิภาค” ของขบวนการอภิวัฒน์ฯ อันเป็นวิธีวิทยาศาสตร์แห่งการวิเคราะห์สภาพทั่วไป รวมทั้งสังคมของมนุษย์ด้วย ดังนั้นกิจกรรมทางการเมืองที่มีอยู่ในสังคมไทย ไม่ว่าจะเป็นการชุมนุม การประท้วง การเดินเรียกสิทธิ ฯลฯ ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของการวิเคราะห์ที่สำคัญ แต่ในสังคมไทย ผู้คนจำนวนมากยังคงมองว่าการเมืองคือสิ่งที่ไกลตัว ไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ไม่สามารถเข้าใจได้ จึงทำให้เกิดความไม่สงบในสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการที่สังคมไทยยังคงมีความขาดแคลนทรัพยากรสิ่งแวดล้อม ขาดแคลนแรงงานเชิงอาชีวภาพ ขาดแคลนความรู้ทางวิชาการ และขาดแคลนความตระหนักรู้ในเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ ตลอดจนความต้องการที่จะพัฒนาประเทศให้เป็นประเทศที่มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

ก. จำพวกที่ ๑ ได้แก่นักอภิวัฒน์ที่ต้องการประชาธิปไตยสมบูรณ์ ทั้งทางนิตินัยและพฤตินัย คือ “นาเบิพ” เกิด ค.ศ. ๑๗๖๐ (ก่อนมาวรากษากิจ ๔๕ ปี) เมื่อก่อนอภิวัฒน์ ๑๗๘๙ นาเบิพทำงานเป็นแม่ยนของเจ้าที่ดินมีหน้าที่เร่งรัดให้ชาวนาเติบโตเข้านำให้เจ้าที่ดินแต่โดยที่ต่างผู้คนเห็นความไม่เป็นธรรมของระบบศักดินา ท่านจึงเข้าร่วมขบวนการอภิวัฒน์ประชาธิปไตยนั้น นาเบิพได้ชี้ให้เห็นว่า ประชาธิปไตยทางการเมืองโดยนิตินัยเท่านั้นไม่ใช่ประชาธิปไตยแท้จริง เพราะในการพุทธศาสนา ผู้ได้มีทุนมากก็สามารถใช้สิทธิประชา-

ธิปไตยได้มากกว่าคนมีทุนน้อย และผู้ไร้สิ่งของทางการเมืองท่านเห็นว่า ประชาธิปไตยจะสมบูรณ์ถ้าต้องให้ปวงชนมีความเสมอภาคกันในทางปฏิบัติ ในการนี้ก็จัดตั้งให้เป็นบัญญัติ จึงได้ตั้งชื่อ “สหกิจสัมพันธ์” หรือ “สหกิจสัมพันธ์ของผู้เสมอภาค” (SOCIETE DES EGALITES) เตรียมทำการสร้างประเทศเพื่อโคน์ลัมรัฐบาล ซึ่งขณะนั้นบริหารโดย “คณะกรรมการ” (DIRECTOIRE) รัฐบาลจึงจับตัวนาเบิพ ขึ้นศาลตัดสินประหารชีวิตฐานะ เตรียมการโคน์ลัมรัฐบาลโดยใช้กำลังอาวุธ เมื่อ ค.ศ. ๑๗๘๗ แต่คุณงานฝรั่งเศสส่วนหนึ่งก็ได้โฆษณาลัทธิของนาเบิพโดยสันติวิธีได้ต่อๆ มา (ในสมัยต่อมา เทศบาลกรุงปารีสได้ตั้งชื่อถนนหนึ่งว่า “นาเบิพ” เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ท่านผู้นี้ สถานีรถไฟได้ตั้งจากโทรศัพท์ไปยังเอตัวลักษ์มีชื่อว่า “นาเบิพ”)

ข. จำพวกที่ ๒ ได้แก่พวกที่ต้องการให้ประชาธิปไตยคงอยู่ในรูปประชาธิปไตยของชนชั้นเจ้าสมบัติ โดยกำหนดเงื่อนไขไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับ ค.ศ. ๑๗๙๑ ว่า พลเมืองจะต้องมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนได้ก็เฉพาะผู้ที่เสียภาษีอากรทางตรง (CONTRIBUTION DIRECTE) เป็นอัตรา

เท่ากับค่าแรงงาน ๓ วันเป็นอย่างน้อย ในทางปฏิบัติผู้ที่เสียภาษีอากรทางตรงก็จะเป็นเจ้าของ หรือผู้ครอบครองอสังหาริมทรัพย์ คือได้เกณฑ์ทุนน้อยขึ้นไป ส่วนคนงานและผู้ไร้สมบัติแม้เสียภาษีอากรทางอ้อมก็ไม่อยู่ในข่ายแห่งการมีสิทธิ วิธีออกเสียงชื่นดินนี้ภาษาอังกฤษของวิชาเรียนรู้ธรรมนูญเรียกว่า “SUFFRAGE CENSITAIRE” คำว่า “SUFFRAGE” แปลว่าการออกเสียง คำว่า “CENSITAIRE” แปลว่าผู้เสียส่วยให้เก่าแก่คิดينا วิธีออกเสียงชื่นดินจึงถ่ายทอดเป็นภาษาไทยได้ว่า “วิธีออกเสียงแบบคนล่วง” จึงแสดงว่า เจ้าสมบัติชาวบ้านประชารัฐ/ไทย ชนิดนี้หากหัวหน้าศักดินาหลายคนในจำพวกนี้ ได้ร่วมกันบุกคลที่ไม่ได้เจ้าสมบัติ แต่มีหากหัวหน้าศักดินาตกค้างอยู่ตนับสนุนเกือกุลให้ระบบเด็ดขาดการศักดินาฟันคืนมาอีก ดังที่ผู้จะกล่าวไว้ในข้อ ๑.

๑. ข้าพวกที่ ๑ ได้แก่ผู้ท้องการให้ผลเมืองชายฝั่งที่ออกเสียงได้โดยทั่วไป (SUFFRAGE UNIVERSEL) และสำเร็จได้โดยรู้ธรรมนูญสาธารณะรัฐฝรั่งเศสฉบับ ๑๗๕๓

๒. ข้าพวกที่ ๔ ได้แก่ผู้ที่มีหากหัวหน้าระบบทุนศักดินา (FEUDAL CAPITALISM) ซึ่งขัดขวางมิให้ประชาธิปไตยดำเนินก้าวหน้าไปสู่ประชาธิปไตยสมบูรณ์ พวกน

เกือกุลให้ระบบเด็ดขาดการศักดินาฟันคืนมาอีกหลายครั้งซึ่งเป็นผลให้พวกนายทุนชนิดนี้เป็นเจ้าสมบัติใหญ่สมัยรั่วๆ ยังขึ้นอีก อาทิ

(๑) ใน ก.ศ. ๑๗๙๙ นายพลโปเลียน โบนาปาร์ตได้อาภัยกำลังทหารของตน และโดยความสนับสนุนของผู้แทนราชฎร แล้วประกาศใช้รู้ธรรมนูญใหม่ โดยมีสภาพทั่วๆ แต่คงโดยคณะภิมุขรัฐเรียกว่า “กงสุล” (CONSULAT) แต่คงโดยคณะภิมุขรัฐเรียกว่า “กงสุลคนที่ ๑” ซึ่งรวมตำแหน่ง ๑๐ ปี นายพลโบนาปาร์ตเป็นกงสุลคนที่ ๑ ซึ่งรวมอำนาจไว้ในมือของตนเอง ขึ้นต่อไปก่อเรอาอย่างผู้เด็ดขาด สำราญคือตนเป็นกงสุลแต่ผู้เดียว แล้วสภาพที่ตนคงขึ้นจาก罗马นคือตนเป็นกงสุลแต่ผู้เดียว แล้วสภาพที่ตนคงขึ้นจากทักษะศักดินาได้สนับสนุนให้เป็นกงสุลโดยดีวิต ต่อมาสภาพนี้คงขึ้นต่อไปได้ ซึ่งเท่ากับเป็นจักรพรรดินั่นบุคคลที่จะเป็นกงสุลคนต่อไปได้ ซึ่งเท่ากับเป็นจักรพรรดินั่นเอง ครั้นแล้วก็ไม่เป็นการยกที่สภาพนี้ดีลงมือเปลี่ยนซื้อตำแหน่งกงสุลที่มีสิทธิอย่างจักรพรรดิ ทรงพระนามว่า “โนโปเลียนที่ ๑” เม้จะมีรู้ธรรมนูญฉบับใหม่ที่คงสภาพทั่วๆ ไว้ แต่นั่นไม่เป็นผลที่ ๑ ก็เรียกประชุมนานาฯ ครั้งหนึ่ง โดยทรงปกครองประเทศฝรั่งเศสอย่างระบบเด็ดขาดการส่วนพระองค์เรียก

ตามภาษาฝรั่งเศสว่า “DICTATURE PERSONNELLE”

โนไปเลียนมิได้หยุดยั้งสิ่งกรรมบั่นบังกันปีที่ภูมิท่านนี้หากทำสิ่งกรรมรุกรานประเทศอันฯ อย่างไม่หยุดยั้ง พลเมืองฝรั่งเศสต้องถูกเกณฑ์เป็นทหารซึ่งล้มตายบาดเจ็บจำนวนมาก ส่วนเจ้าสมบ็ตจำนวนหนึ่งก็พากันร้าวัยในการขายอาวุธยุทธภัณฑ์และการให้รัฐบาลกู้ยืมเงิน เจ้าสมบ็ตจำพวกนี้ก็พัฒนาเป็นนายทุนอุตสาหกรรมและนายธนาคารใหญ่ยิ่งขึ้น

(๒) ใน ค.ศ. ๑๘๓๔ โนไปเลียนนำทัพฝรั่งเศสพ่ายแพ้แก่ประเทศพันธมิตรสมัยนั้น จึงต้องஸະราชสมบัติครั้งแรกไปอยู่ที่เกาะอลบะ เจ้าพ้ำชิงเป็นท่านเจ้าเขตแห่งปอร์旺ซ์ (COMTEDE PROVENCE) แห่งราชวงศ์บูร์บองสายเชษฐา (BRANCHE AINEE) หรือ LEGITIMISTE ได้รับความสนับสนุนจากประเทศพันธมิตร และเจ้าสมบ็ตใหญ่จากทั้งหมด ศักดินาขั้นครองราชทรงพระนามว่า “หลุยส์ที่ ๑๙” ต่อมาโนไปเลียนกลับมาจากการเกาะอลบะ แต่เจ้าพ้ำชิงเป็นที่ท่านเจ้าเขตแห่งปอร์旺ซ์ แล้วต้องஸະราชสมบัติเป็นครั้งที่ ๒ ถูกอังกฤษจับไปขังไว้ที่เกาะเซ็นต์ธิเลนา ครั้นแล้วหลุยส์ที่ ๑๙ จึงกลับมาทรงราชย์อีก จนสวรรคตใน ค.ศ. ๑๘๕๔ เจ้าพ้ำชิงเป็นท่านเจ้าเขต

บาร์ด์ (COMTE D' ARTOIS) แห่งราชวงศ์บูร์บองสายเชษฐา แห่งกรองราชย์ ต่อไปทรงพระนามว่า “ชาร์ลที่ ๑๐” พระองค์ได้พัฒนาระบบที่ทำการศักดินาขึ้นมาใหม่ที่ ทรงตัดสิทธิเสรีภาพของราษฎรหลายอย่าง นักประชาติป์ไทยที่ไม่ใช่เจ้าสมบ็ตได้รวมกับราษฎรทำการต่อต้านระบบเด็ดขาดศักดินาของราชวงศ์บูร์บองสายเชษฐา

(๓) ใน ค.ศ. ๑๘๓๐ ฝ่ายเจ้าสมบ็ตด้วยการใหญ่อาทิ “ลาฟีต์” และ “รอธไซลด์” เห็นว่าต้องปล่อยให้ขบวนการประชาติป์ไทยของราษฎรขยายตัวต่อไป ระบบเด็ดขาดศักดินาของราชวงศ์บูร์บองสายเชษฐาจะต้องล้มเหลวจะนำไปสู่การต่อต้านของคนด้วย ดังนั้นจึงได้สมควรกับเจ้าพ้ำชิงให้ลุยส์พิลิปเป้แห่งราชวงศ์บูร์บองสายอนุชา (BRANCHE CADETTE) ทำการโค่นล้มพระเจ้าชาร์ลที่ ๑๐ แห่งราชวงศ์แล้ว เจ้าพ้ำชิงได้สถาปนาพระองค์เป็นครองราชย์ทรงพระนามว่า หลุยส์พิลิปป์ที่ ๑ พระองค์ได้สถาปนาระบบปกครองสมรรถห่วงเด็ดขาดศักดินากับนายธนาคารใหญ่

เมื่อไม่กี่เดือนมา นิตยสารฝรั่งเศสชื่อ “ปารีส เมตซ์” ได้นำประวัติของครอบครัว “รอธไซลด์” (ROTHCHILD) มาเศรษฐีเจ้าของธนาคารใหญ่ในสากลที่ลือนามมากันนาก่อน

๒๐๐ ปี และสมาชิกแห่งครรภูณหลายคนได้รับฐานันดรศักดิ์จากพระราชบุพเด็จหลาพระเศศให้มีฐานันดรศักดิ์ เจ้าศักดินาเป็น “บารอน” นั้น ได้เคยให้เงินเยี่็นจำนวนหลาล้านแฟรงค์แก่เจ้าฟ้าหลุยส์พิลลป์ในการใช้จ่ายเพื่อร่วมขบวนการล้มพระเจ้าชาร์ลที่ ๑ แล้วเจ้าฟ้าบันชินกรุงราชย์ดังกล่าวแล้ว “บารอน” (BARON) คนนั้นจึงเป็นพระสหายใกล้ชิดกับพระเจ้าหลุยส์พิลลป์ (ทรงตามความหมายคำว่า “เกรซี” สมัยพุทธกาลที่ถือว่าเกรซีเป็นพระสหายของพระราชา) ต่อมาพระเจ้าหลุยส์พิลลป์ต้องสละราชสมบัติใน ค.ศ. ๑๗๙๕ โดยมีการสถาปนาระบบสาธารณรัฐขึ้นเป็นครั้งที่ ๒ ในฝรั่งเศส เจ้าฟ้าหลุยส์นโปเลียน 皇后ถูกของโนเบเลียนที่ ๑ ก็ได้ยึดเงินจำนวนหลาล้านแฟรงค์จากบารองรอธ ใช้ลงมาใช้จ่ายในการสมัครเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี อันเป็นผลให้เจ้าฟ้าองค์นี้ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี ดำเนินการปกครองเผด็จการส่วนพระองค์อย่างสมเด็จพระเจ้าลุง ครั้นแล้วก็ทรงกระทำรัฐประหารล้มสาธารณรัฐ สถาปนาพระองค์ขึ้นเป็นจักรพรรดิทรงพระนามว่า นโนเบเลียนที่ ๓ ทรงราชย์ต่อมาจนถึง ค.ศ. ๑๘๙๐ จึงต้องสละราชสมบัติ เพราะนำทัพฝรั่งเศสเข้ารบแพ้ปูรุชเชียกับพันธมิตร (ต่อมาเร่วมกันจัดตั้งเป็นจักรพรรดิ

เยอรมัน (GERMAN EMPIRE)

๒.๑๑ เมื่อว่าประชาติป์ไทยที่สถาปนาขึ้นในยุโรปตะวันตกส่วนนี้จะเป็นเพียงประชาติป์ไทยทางนิตินัย เที่ยงชนได้สิทธิประชาติป์ไทยในการแสดงความคิดเห็นที่จะให้ประชาติป์ไทยสมบูรณ์ขึ้นในทางพุทธนัยด้วย อันสิทธิเช่นนั้นราษฎรไม่เคยมีในสมัยเดียวกับการทางศาสนาและศักดินา

ดังนั้นต่อจาก “นาเบิฟ” จึงได้มีผู้แสดงทัศนะที่จะปรับปรุงให้เป็นธรรมยิ่งขึ้นโดยให้บ้ำจัยการผลิต (F. MOYENS DE PRODUCTION, อ. MEANS OF PRODUCTION) เช่น ทีคิน, อุตสาหกรรม, วิสาหกิจ, เป็นกรรมสิทธิ์ส่วนรวม ของสังคม. ซึ่งนุษย์ในสังคมออกแรงร่วมมือกันในการผลิตเพื่อให้ได้มาซึ่งบ้ำจัยในการดำรงชีพตามความเป็นธรรม ในระยะแรกๆ ก็ยังไม่ได้มีชื่อเฉพาะว่าลัทธิเช่นนี้มีชื่อย่าง “ไร้โดยเรียกตามชื่อของผู้เป็นเจ้าของลักษณ์นั้น

ต่อมาใน ค.ศ. ๑๙๒๖ วารสารอังกฤษชื่อ “CO-OPERATION MAGAZINE” ได้เรียกลัทธิเศรษฐกิจจำพวกที่ก่อสร้างเป็นภาษาอังกฤษว่า “SOCIALISM” ครั้นแล้วใน ค.ศ. ๑๙๓๒ วารสารฝรั่งเศสชื่อ “GLOBE” ได้เรียกลัทธิจำพวกที่ก่อสร้างเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า “SOCIALISME” คงแท-

นั่นหมายความว่าใช้ศัพท์อังกฤษ แต่ร่องรอยเรียกตัวที่จำพวกดังกล่าวที่เป็นอยู่ในสมัยนั้นและที่จะเป็นไปในสมัยต่อมา และได้ใช้ศัพท์นั้นเรียกย้อนหลังไปถึงลักษณะผู้คิดขึ้นทำนองโซเชียลสม์ตั้งแต่สมัยโบราณมาเป็นต้นมา เคิมในประเทศไทยเรียกตัวที่จำพวกที่กล่าวนี้ โดยทับศัพท์ทั้งภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสดังกล่าวนั้น แต่ภายหลัง พ.ศ. ๒๕๗๔ จึงมีผู้ถ่ายทอดเป็นศัพท์ไทยว่า “สังคมนิยม”

สังคมนิยมมีมากหลายสายชนิด ซึ่งในทำรากมาจากนิติธรรมสังคมนิยมที่มีมาตั้งแต่อดีต ๘๐ ชนิด เราอาจหาได้เป็นจำพวกใหญ่ได้ดังต่อไปนี้ คือ จำพวกสังคมนิยมศักดินา (FEUDAL SOCIALISM) จำพวกสังคมนิยมผู้มีทุนน้อย (PETIT – BOURGEOIS SOCIALISM), จำพวกสังคมนิยมชาตินิยม (CONSERVATIVE SOCIALISM), จำพวกสังคมนิยมเจ้าสมบัติ (BOURGEOIS SOCIALISM) จำพวกสังคมนิยมเพียงแต่อุดมคติ (UTOPIAN SOCIALISM), จำพวกสังคมนิยมของชนชั้นผู้ไร้สมบัติ (PROLETARIAN SOCIALISM) จำพวกสังคมนิยมวิทยาศาสตร์ (SCIENTIFIC SOCIALISM) จำพวกสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ (COMMUNIST SOCIALISM) ฯลฯ

โดยเฉพาะในประเทศฝรั่งเศสภายหลังที่บาเบฟตายแล้ว ได้มีลักษณะนิยมเกิดขึ้นมากมายอันเป็นเหล็กหันนั้น คือวัฒนธรรมจากชาติประเทศได้มาศึกษาอยู่ในปรีสต์ ดังนั้น เลนินจึงได้กล่าวว่าลักษณะนิยมที่มีการพัฒนาต่อจากพัฒนา ๓ ประการ คือปรัชญาแบบฉบับเยอร์มัน, เศรษฐกิจวิทยาแบบฉบับอังกฤษ และสังคมนิยมแบบฝรั่งเศสและทฤษฎีอภิวัฒน์แบบฝรั่งเศส เพราะมาร์กซ์ได้มาศึกษาคนกว้างอยู่ในปรีสต์ ชั่วระยะเวลาหนึ่ง และเลนินเองก็เคยมาอยู่ในปรีสต์เป็นเวลาหลายปี

๒.๑๒ ท่านหั้งหลายอาจ้าได้ยินผู้กล่าวอ้างถึง “ระบบเผด็จการของชนชั้นคนงาน” (DICTATORSHIP OF THE WORKING CLASS) “ระบบเผด็จการของชนชั้นผู้ไร้สมบัติ” (DICTATORSHIP OF THE PROLETARIAT) “ระบบเผด็จการของชนชั้นเจ้าสมบัติ” (BOURGEOIS DICTATORSHIP)

ก. “โอลีสต์ บลองก์” (AUGUSTE BLAQUI) เกิดเมื่อ ค.ศ. ๑๗๙๘ (อายุได้กว่ามาร์กซ์ ๒๐ ปี) เศรษฐกิจชาหานิพิศาสร์และแพทย์ศาสตร์ ได้ประสบพบเห็นความไม่เป็นธรรมของสังคมฝรั่งเศสต่อคนงานและคนยากจน คือ

ใน ค.ศ. ๑๙๓๐ นายธนาคารชั้นนำเจ้าสมบตให้ถูกที่มีซากหันควักดินร่วมมือสนับสนุนเจ้าพหุหลุยส์ พลิปป์ สาย-อนุชาแห่งราชวงศ์บูรบงทำรัฐประหารล้มพระเจ้าชาร์ลที่ ๑ แห่งฝรั่งเศษรื้อสำเร็จแล้ว ได้ขึ้นทรงราชย์มีพระนามว่า หลุยส์ พลิปป์ที่ ๑ นั้น กษัตรีชั้นเป็นรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ที่ประกาศขึ้นนั้นได้จำกัดจำนวนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนให้น้อยลงโดยวิธีที่วางแผนไว้ว่า ผู้มีสิทธิออกเสียงจะต้องเป็นผู้เสียภาษีอากรโดยตรงในอัตราที่สูงขึ้นกวารัฐธรรมนูญฉบับ ๑๗๘๑ และวางแผนไว้ว่าผู้ที่จะออกเสียงให้ในเขตใดท้องมีภูมิลำเนาในเขตนั้นอย่างน้อย ๓ ปี ซึ่งเป็นการกีดกันคนงานจำนวนมากที่จากชนบทเข้ามารажงานในกรุงปารีส เพียงเท่านั้นก็เห็นได้ว่าฝ่ายเจ้าสมบตได้แผลงประชาติปีไทยที่ป่วงชนได้ไว เมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๔ ให้เป็นประชาติปีไทยเฉพาะพวกเจ้าสมบตเท่านั้น ยังกว่านั้นพวกสูงศักดิ์ประกอบด้วยสมาชิกที่พระราชบดีทรงแต่งตั้งจากเชื้อพระวงศ์, นายพล, และเจ้าสมบตอื่นๆ “บล่องกี” จึงได้จัดตั้งขบวนการอภิวัฒน์ประกอบด้วยคนงานเป็นพลังกองหน้าทำการรัฐประหารเพื่อโค่นล้มระบบราชบิปปีไทยซึ่งร่วมมือกับเจ้าสมบตเกรฟชี แต่บล่องกีต้องถูกขับลงโทษจำคุกตลอดชีวิต แล้วได้อภัยโทษเพราะป่วยหนัก

พัน โทางแล้วท่านได้นำกันงานเข้ามามีส่วนร่วมในขบวนการอภิวัฒน์ ค.ศ. ๑๙๔๔ โค่นล้มระบบราชบิปปีไทยซึ่งเจ้าสมบต สนับสนุนนั้น

“บล่องกี” เป็นคนแรกที่ชี้ว่าเจ้าสมบตได้แปลงประชาติปีไทยเป็น “เผด็จการของเจ้าสมบต” (ผ. DICTATURE BOURGEOISE, อ. BOURGEOIS DICTATORSHIP) ไปแล้ว ทั้งนี้หมายให้กล่าวเพื่อผู้นั้น หากกล่าวตามที่รัฐธรรมนูญประจักษ์ดังกล่าวแล้ว “บล่องกี” จึงเห็นว่าทางที่จะทำลายเผด็จการของเจ้าสมบตให้หมดไปโดยมิให้ฟื้นขึ้นมาอีกต่อไปโดยสถาปนา “ระบบเผด็จการของชนชั้นคนงาน” ขึ้น ดังนั้นในระหว่างการอภิวัฒน์เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๔๔ ซึ่งคนงานในกรุงปารีสที่เป็นสาขาวงบล่องกีก็ได้เข้ามีส่วนร่วมกับนักประชาติปีไทยอันประกอบด้วยผู้มีทุนน้อย, นายทุนชั้นกลางบางส่วนและบุญญาชนบางส่วนทำการโค่นล้มระบบราชบิปปีไทยของพระเจ้าหลุยส์พลิปป์นั้น ฝ่ายคนงานของบล่องกีจึงได้เสนอคำขวัญปีติดตามกำแพงและก่อร้องไปตามถนนว่า “โค่นล้มชนชั้นเจ้าสมบต (สถาปนา) เพื่อการของชนชั้นคนงาน” “(ผ. RENVERSEMENT DE LA BOURGEOISIE DICTATURE DE LA CLASSE OUVRIÈRE, อ. OVERTHROW

OF THE BOURGEOISIE! DICTATORSHIP OF THE PROLETARIAT!

(เทศบาลกรุงปารีสได้ชี้ช่องน้ำที่อยู่ในเขต ๑๕ ตามชื่อของผู้นั้น และเทศบาลเมืองกรุ๊ส์ต์ซึ่งช่องน้ำที่อยู่ในเขต ๑๖ ตามชื่อของผู้นั้น)

๙. ส่วนทางมาร์กซกับเบงเกลสัน ท่านที่อ่านคำแปลลงกรณ์ของพระคocom มิวนิสต์ ฉบับพิมพ์เมื่อก่อนหน้าการอภิวัฒน์กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๘๔๘ ของฝรั่งเศสเพียงเล็กน้อย จะเห็นว่าขณะนั้นท่านทั้งสองยังมิได้กล่าวไว้โดยเฉพาะเจาะจงถึงคำว่าเผด็จการของชนชั้นคนงาน คือท่านกล่าวเกี่ยวกับการสถาปนาอำนาจของชนชั้นผู้ไร้สิ่งของชนชั้นผู้ไร้สิ่ง (PROLETARIAT) ไว้เพียงว่า

“ก้าวแรกของการอภิวัฒน์โดยชนชั้นคนงาน (WORKING CLASS) คือ การผดุงชนชั้นผู้ไร้สิ่ง (PROLETARIAT) ขึ้นสู่ฐานะเป็นชนชั้นปกครองในการเดินทางชั้นการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย (ON THE FIRST STEP IN THE REVOLUTION BY THE WORKING CLASS, IS TO RAISE THE PROLETARIATE TO THE POSITION

OF RULING CLASS, TO WIN THE BATTLE OF DEMOCRACY)

ที่มานใน ค.ศ. ๑๘๕๐ จึงพบบทความของมาร์กซ์ที่ได้อ้างถึงเผด็จการของชนชั้นผู้ไร้สิ่ง (DICTATORSHIP OF THE PROLETARIAT) โดยเฉพาะในจุดหมายของมาร์กซ์ถึง “WEYDEMER” ใน ค.ศ. ๑๘๕๒ มาร์กซ์จึงได้อธิบายถึงเผด็จการของชนชั้นผู้ไร้สิ่งว่า จำเป็นท้องมีขึ้นในระบบทั่วโลกเพื่อทำลายทุกชนชั้นให้หมดสิ้นไปเพื่อเข้าสู่สังคมที่ไม่มีชนชั้น หรืออันยังหนึ่ง ในระบบทั่วโลกที่ร่วงระบบบุญที่เป็นเผด็จการของชนชั้นเจ้าสิ่ง คือระบบสังคมนิยมกับระบบคอมมิวนิสต์นั้น ต้องมีระบบเผด็จการของชนชั้นที่ไร้สิ่งซึ่งจะปราบนายทุนเจ้าสิ่ง แล้วจากของระบบเด่าให้หมดสิ้นไปได้

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ บางท่านอาจสงสัยว่าเผด็จการของชนชั้นคนงานกับเผด็จการของชนชั้นไร้สิ่งนั้นคือเดียวกันหรือ แต่อนันท์จริงนั้นในสาระที่คือเผด็จการของชนชั้นคนงานอย่างเดียวgan การที่มาร์กซ์ใช้คำว่า “PROLETARIAT” ก็เป็นคำที่แผลงมาจากศัพท์ลาติน “PROLETARIUS” ซึ่งหมายระบบแห่งการแบ่งชนชั้นวรรณะสมัยโรมันถือว่าคนไร้สิ่งที่

จะรับใช้สังคมได้ก็ต้องการมีสูญ คือ ไม่ใช้คนมีสมบัติ ในสังคมромันโบราณ ได้แบ่งชั้นชั้นของบุคคลตามฐานะแห่งการมีสมบัติ ผู้ไร้สมบัติจะเป็นชนชั้นวรรณะท้าทีสุดของสังคม เอิงเกลส์ได้ทำฟุตโน้ตอธิบายไว้ว่า

“ proletariat หมายถึงชั้นชั้นวรรณะลูกจ้างสมัยใหม่ ซึ่งไม่มีเบื้องต้นของการผลิตของตนเอง จึงจำต้องขายพลังแรงงานของตน เพื่อทำการดำเนินชีพ”

เมื่อคัพท์ที่ใช้เกี่ยวกับชั้นชั้นคนงานมีรูปต่างกัน ผู้จัดถ่ายทอดคำว่า “ proletariat ” (PROLETARIAT) เป็นคำไทยว่า ชั้นชั้นวรรณะไร้สมบัติ

ความต่างกันระหว่างบุคคลกับมาร์กซ์อยู่ที่บุคคลก็เห็นว่า เมื่อชั้นชั้นคนงานยังคงอยู่ได้แล้วก็ดำเนินการให้สังคมเป็นคอมมิวนิสต์ได้ทันที ส่วนมาร์กซ์เห็นว่ายังเข้าสู่ระบบคอมมิวนิสต์ในทันทีไม่ได้ ก็จะต้องผ่านระบบเฉพาะกาลของชั้นชั้นผู้ไร้สมบัติก่อนแล้วจึงเข้าสู่ระบบสังคมนิยมซึ่งจะต้องใช้เวลาอีกช้านานหลายชั้วโมง จนกว่าพลังการผลิตได้พัฒนาถึงขีดสูงสุดบังเกิดผลอันอุดมสมบูรณ์ ประดุจหลังไฟลมตามที่

มนุษย์ต้องการ และจิตสำนึกของบุคคลได้พัฒนาถึงขีดสูงสุด หมวดความเห็นแก่ตัว มุ่งหน้าทำงานเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ความแตกต่างกันในบุคคลที่ทำงานทางสมองกับทางแรงงานได้หมดสิ้นไป ความแตกต่างระหว่างคนที่อยู่ในเมืองกับชนบทก็หมดสิ้นไป ดังนั้นในทุกวันนี้ไม่มีประเทศในที่ใดที่เรียกว่า สังคมนิยมที่เข้าสู่ระบบคอมมิวนิสต์ได้เลย แม้ว่าประเทศเหล่านั้นจะถูกเรียกว่าประเทศคอมมิวนิสต์

ในบรรดาสาขาวิชของมาร์กซ์ ก็มีความเห็นแตกแยกกันว่า จะจัดเป็นการของชั้นชั้นคนงาน หรือของชั้นชั้นผู้ไร้สมบัติในรูปใด เมื่อครั้งของเกลส์ยังมีชีวิตอยู่ได้เคยกล่าวไว้ว่า เมื่อ ค.ศ. ๑๘๗๕ ว่าให้ดูว่าอย่างระบบปกครองของสหการปารีส เมื่อ ค.ศ. ๑๘๗๑ (COMMUNE DE PARIS 1871) ซึ่งมาร์กซ์ กับเอิงเกลส์ถือว่าเป็นรากเรกของชั้นชั้นคนงาน องค์การปกครองสหการปารีสนั้นคือสภาใหญ่ (CONSEIL GENERAL) ของสหการซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งจากคนงาน สมาชิกเหล่านั้นมาจากการฐานะทางสังคม ก็คือนอกจากคนงาน สาขาวิชของบุคคล ก็ สาขาวิชของปูรุส สาขาวิชของมาร์กซ์แล้วก็มี นัยทุนน้อย ปัญญาชน นักประชาธิปไตย นักอภิวัฒน์อื่นๆ นิใช่เป็นการผูกขาดตัดตอนอำนาจ ไว้เป็นของคนงานแห่ง

พระราชไเดพระราชนี้ โดยเนพะ

ค. ที่อมาเลนินได้อธิบายว่าระบบเผด็จการของชนชั้นผู้ไร้สิทธิ์ตั้งแต่เดิมเป็น “ประชาธิปไตย” ระหว่างชนชั้นผู้ไร้สิทธิ์ซึ่งเป็นคนส่วนมากในสังคม (ประเทศอุตสาหกรรม) เตะเป็น “เผด็จการ” ที่ชนชั้นไร้สิทธิ์ใช้บังคับแก่ชนชั้นเจ้าสมบัติซึ่งเป็นคนส่วนน้อยของสังคม เพื่อมุ่งให้ก่อซั่นชนชั้นผู้ไร้สิทธิ์ให้ออกต่อไป และเพื่อมุ่งให้กลับฟื้นคืนฟื้นมาอีก

โดยเนพะนี้มุ่งหารูปแบบของของเผด็จการแห่งชนชั้นผู้ไร้สิทธิ์หรือชนชั้นคนงานนั้น ในสมัยที่เลนินยังมีชีวิตอยู่ได้เคยวิจารณ์หลายพระรัตนมิวนิสต์ไว้ว่ายานบทความชื่อ “คอมมิวนิสต์นักข้าย, ความคิดระลักษายอย่างเด็กไม่เตียงตา” (LEFT-WING COMMUNISM, AN INFANTILE DISORDER) ที่มีความคิดเห็นแปลกดปรหลัดดังปรากฏรายละเอียดในบทความนั้นแล้ว พระรัตนมิวนิสต์ในบางประเทศเขียนบทความโถ่เย้งบ劬าทของผู้นำพระรัตน์ เลนินจึงได้กล่าวว่าความรู้เบื้องต้นที่ชาวยานมิวนิสต์ต้องรู้คือ ชาติหนึ่ง ๆ แบ่งออกเป็นชนชั้นต่าง ๆ, ชนชั้นหนึ่ง ๆ มีพระรัตน์เบ็นองค์การนำพระรัตน์ฯ มีองค์คณะนำประกอบด้วยบุคคลที่มีความรู้ความสามารถที่สุดโดยเข้าใจทฤษฎีและมีประสบการณ์ในการปฏิบัติ

ใน ค.ศ. ๑๙๖๓ ครุพชอฟได้โจมตีพระรัตนมิวนิสต์ฯ ว่าบุชาตัวบุคคลที่เป็นผู้นำ ดันเนมเมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ปีนั้น พระรัตนมิวนิสต์ฯ ได้ตอบเป็นไปเพย์ว่าฝ่ายนี้มีได้บุชาตัวบุคคลผู้นำ และได้นำเอาคำกล่าวของเลนินหั่งบนน้ำอ่างไว้ด้วยคำตอของจันนีได้พิมพ์และปลอกออกแขกจ่ายหลายภาษารวมทั้งภาษาไทยซึ่งผู้ศึกษาเรื่องนั้นคงได้อ่านและศึกษาแล้วจะเข้าใจดีว่า เลนินและเหมาเจ้อตุนมีได้พูดที่ได้ว่าให้คนนับถือเท่าหลักการโดยไม่ให้นับถือบุคคลพระหลักการจะเป็นรูปธรรมชนมาได้ก็โดยบุคคลที่สามารถทำให้หลักการนั้นบังเกิดผลแท้จริงได้ แต่บางคนโฆษณาบินดีเบือนทำให้มีผู้ลงเชื่อว่าทฤษฎีมาร์กซ-เลนินนั้นสอนแต่ให้คนนับถือหลักการโดยไม่คำนึงถึงความสามารถของบุคคลในองค์การนำดังที่เลนินและเหมาเจ้อตุนได้กล่าวไว้นั้น

จ. ในประเทศไทยนั้น ผู้อยู่หัวประเทศไทยที่ได้พ่วงวิทยุหรือได้อ่านข่าวภายนอกการอภิญัติให้ผู้ทางวัฒนธรรมฯ แล้วซึ่งกล่าวว่าประจันต้องใช้ระบบเผด็จการของชนชั้นคนงานหรือชนชั้นผู้ไร้สิทธิ์นั้น ก็ไม่ควรลงมติเช่นๆ ว่าในประเทศไทยของตนจะต้องมีระบบเผด็จการของชนชั้นคนงานหรือของชนชั้นผู้ไร้สิทธิ์มากทันทีบ้าง คือจำต้องศึกษาให้รอบคอบถึง

ประวัติแห่งความเป็นมาเสียก่อน

เดิมที่นั่นหัวหน้าพรครฯ ก่อนHEMAเจ้อตุ้งได้นำเอา “ระบบเผด็จการของชนผู้ไร้ส่วนแบ่ง” ที่โฆษณาแก้ในประเทศอุดถานาหารรมมาสอนเป็นคำขวัญไว้อย่างไม่ครบถ้วนซึ่งทำให้ผู้ดำเนินการของอีกหัวหน้าพรครฯ แปลคำขวัญนี้เผยแพร่เป็นภาษาต่างๆ

ต่อมาHEMAเจ้อตุ้งเป็นหัวหน้าพรครฯ แล้วเห็นว่ารูปแบบเผด็จการของชนผู้ไร้ส่วนแบ่งที่ในประเทศไทยอุดถานาหารรมที่พัฒนาสูงแล้วนั้นไม่เหมาะสมแก่สภาพของสังคมใน ดังนั้นมีอวันที่ ๓๐ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๔๙ (ก่อนสถาปนาสาธารณรัฐไทย) HEMAเจ้อตุ้งจึงได้เสนอระบบปกครองที่จะใช้ในระยะห้าต่อระหว่างระบบทุนกับระบบสังคมนิยมเรียกว่า “ระบบเผด็จการประชาชนปีไทดของราชภูมิ” (PEOPLE'S DEMOCRATIC DICTATORSHIP) ระบบเผด็จการนิดนิดอ้วนว่าเป็น “ประชาชนปีไทด” ของราชภูมิส่วนมากแห่งแห่งสังคมประกอบด้วยชนชั้นกลาง, ชนชั้นชาวนา, ชนชั้นผู้ที่มีที่ดินอยู่, และนายทุนหรือเจ้าส่วนบดีแห่งชาติซึ่งรวมทั้งผู้รักชาติและนักอภิวัติทั้งหลาย ร่วมกันใช้อำนาจปกครองประชาชนปีไทดระหว่างกัน แต่ใช้อำนาจ

“เด็จการ” บังคับเฉพาะบุคคลที่เป็นปฏิกริยาจำนวนน้อยแห่งสังคม อันได้แก่เจ้าส่วนบดีอำเภอที่อาศัยตำแหน่งหน้าที่กอบโภยโดยไม่สุจริต, เจ้าส่วนต้นนายหน้าสมุนักวรรณรัตน์, ชนชั้นเจ้าทุน, ชาวกำลังมีนั้น ปฏิกริยา, และสมุนของพวกเหล่านี้ หมายเจ้อตุ้งให้โจนที่ชาวกำลังมีนั้นคงไปหมัดคือถือว่ามีชาวกำลังมีนั้นทั้งส่วนหนึ่งเป็นผู้รักประชาชนปีไทดเรียกว่า “กำลังมีนั้นทั้งอภิวัฒน์ (REVOLUTIONARY KUO MIN TANG) ซึ่งจัดเข้าอยู่ในจำพวกร่วมกับราชภูมิส่วนมากในการใช้อำนาจปกครองประชาชนปีไทด

ระบบเผด็จการประชาชนปีไทดนั้นได้ใช้อยู่ในประเทศไทยเป็นเวลาหลายปี จนกระทั่งประเทศไทยได้เข้าสู่ระบบสังคมนิยมและจัดตั้งสหการ (COMMUNE) ขึ้นแล้วซึ่งชาวนาได้พัฒนาเป็นชนชั้นคนงานในชนบท และนายทุนแห่งชาติได้ร่วมทุนหรือโอนกิจการเป็นของรัฐและส่วนมากได้สมัครเป็นคนงานในวิสาหกิจเดิมของตน โดยเป็นประธานอำนวยการหรือผู้จัดการตามความสามารถ นายทุนก็เปลี่ยนสภาพเป็นคนงานของวิสาหกิจสาธารณะ (PUBLIC ENTERPRISE) ในทางนิติยชนจึงเกือบทุกคนจึงเปลี่ยนสภาพเป็นคนงาน ระบบเผด็จการประชาชนปีไทดของราชภูมิจึงเปลี่ยนสภาพเป็นระบบเผด็จการ

ของชั้นคนงานหรือของชนชั้นผู้เริ่มปฏิชั่งจะต้องมีอยู่ในระบบสังคมนิยม เพราะชาติความคิดเก่าความเชื่อเก่าประเพณีเก่าယังมีทักษิรอยู่ซึ่งจะต้องใช้ระบบเผด็จการนี้ดำเนินการภาตถังและบ่องกันมิให้กลับฟื้นขึ้นอีก ฉะนั้นผู้ใดจะเออหัวอย่างของสังคมอื่นในมาใช้แก่ประเทศของตนก็ต้องตั้งทักษิรตามหลักเบื้องตนแห่งการใช้ความคิดตามวิทยาศาสตร์สังคมคือพิจารณาตัวอย่างนั้นตามสภาพ ท้องที่ การสมัยของสังคมอื่นนั้นว่าจะประยุกต์ให้เหมาะสมแก่สภาพ ท้องที่ การสมัยแห่งสังคมของตนได้หรือไม่

จ. บ่จุบันในหลายประเทศนักค่ายสังคมนิยมมิบรรดาคอมมิวนิสต์ที่ถือลัทธิแต่เดนิกายของลัทธิแตกต่างกัน ในเรื่องเด็ดขาดของการของชนชั้นผู้เริ่มปฏิชั่งหรือของชนชั้นคนงาน และที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งคือตัวคนงานซึ่งมีส่วนได้เสียในการที่บรรดาแห่งลัทธินิกายต่างๆ เสนอว่าจะนำเผด็จการของชนชั้นมาให้ได้นั้น ยังแยกย้ายกันเป็นสองแวงงานอิสระที่บางส่วนยอมขึ้นแก่บังพรุก บางส่วนไม่ยอมขึ้นแก่พรุกโดยคือมุ่งดำเนินการคุ้มครองประโยชน์ของคนงานโดยเฉพาะ ฉะนั้นพรุกต่างๆ จะมีทักษิรอย่างใดในเรื่องเด็ดขาดของการของชนชั้นคนงานและในรูปการอย่างใด ถ้าคนงานซึ่งเป็นตัวการที่บรรดาใดจะนำเผด็จการของ

ชนชั้นมาขึ้นให้ในรูปใดก็ตามนั้นไม่สมควรใจที่จะยอมรับได้ ขอเสนอของพระคันธารา ก็ไม่อาจปฏิบัติได้ถ้าหากปวงคนงานยอมรับเด็ดขาดของชนชั้นในรูปใด แต่เมื่อรำษฎร์อีกจำนวนมากซึ่งมิใช่คนงานไม่อาจยอมรับรูปการแห่งเด็ดขาดของชนชั้นคนงานแล้ว ระบบเด็ดขาดของชนชั้นก็ไม่อาจได้รับการสนับสนุนจากมวลราษฎร์กว้างใหญ่ไปศาล ท่านที่อยู่ในประเทศใดนอกค่ายสังคมนิยมก็อาจศึกษาเรื่องที่บรรกดีต่างๆ และองค์การคนงานต่างๆ ในประเทศนั้นๆ ท้องการเด็ดขาดของชนชั้นคนงานในรูปใดบ้างและมวลราษฎร์ในประเทศต่างๆ จะพอใจรูปการปกครองเด็ดขาดการอย่างไรหรือไม่

โดยเฉพาะท่านที่อยู่ในฝรั่งเศส ถ้าสนใจศึกษาสังเกตแผ่นบ่ายของหลายประเทศนิกายที่ได้ไว้ที่หลายคือในนิคมมหาวิทยาลัยหลายแห่ง หรือจะสังเกตจากการเลือกตั้งสภาผู้แทนราษฎรและเลือกตั้งประธานาธิบดีว่ามีผู้แทนพระภักดินิกายใดส่งตัวแทนสมัครรับเลือกตั้งบ้าง หรือคัดค้านการเลือกตั้งบ้าง หรือในการแสดงกำลังในโอกาสต่างๆ ก็มีพรุกและนิกายต่างๆ แสดงตนออกมาก็หลายประเทศนิกาย ออาทิ พรรคอมมิวนิสต์ฝรั่งเศส อักษรย่อ P.C.F ซึ่งเคยเป็นสมาชิกขององค์การคอมมิวนิสต์สากลครั้งที่ ๓, พรรคราษฎร์มุ่งที่นั้นถือครองสก

ซึ่งแยกออกเป็นหลายนิยมาย เช่น สันนิบาตคอมมิวนิสต์ (LIGUE COMMUNISTE) ถูกรัฐบาลสั่งยุบใน ค.ศ. ๑๙๗๓ ฐานใช้กำลังทำลายสำรวจและทรัพย์สินสาธารณะ แต่ในทางปฏิบัติยังคงดำเนินต่อไป, กลุ่ม “การต่อสู้ของกรรมกร” (LUTTE OUVRIERE) ขบวนการต่อสู้ที่พยายามก่อตั้งองค์การคอมมิวนิสต์สาがらร์ที่ ๒, กลุ่ม “ฝ่ายซ้ายของชนชั้นผู้เรียนบัต” (GAUCHE PROLETARIENNE) ซึ่งนับถือความคิดเห็นเชื่อถูก, กลุ่มนับถือแนวทางคาสโตรและเซเกวลา ฯลฯ พรรคระดับนิยมย่างๆ นี้มีทัศนะต่างกันเกี่ยวกับเด็จการของชนชั้นผู้เรียนบัต

ส่วนองค์การกรรมกรนั้น ท่านจะเห็นรูปธรรมในหลายประเทศและโดยเฉพาะในฝรั่งเศสซึ่งเป็นประเทศหนึ่งในบรรดาประเทศที่อุตสาหกรรมก้าวหน้ามาก คุณงามมีความทึ่นทวิในชนชั้นของคนมาช้านานแล้ว แต่ที่ยังแยกย้ายกันเป็นสหภาพอิสระต่อกัน ออาทิ

(๑) “สหภาพแรงงานทั่วไป” ใช้อักษรย่อ “C.G.F.” ใช้เต็มว่า “CONFEDERATION GENERAL DU TRAVAIL” มีสมาชิกประมาณ ๓,๖๐๐,๐๐๐ คน

(๒) “สหภาพแรงงานฝรั่งเศสประชาธิปไตย” ใช้

อักษรย่อว่า “C.F.D.T.” ชื่อเต็มว่า “CONFEDERATION FRANCAISE DEMOCRATIQUE DU TRAVAIL” มีสมาชิกประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ คน

(๓) “สหภาพแรงงานฝรั่งเศสคริสตีย์” ใช้อักษรย่อว่า “C.F.T.C.” ชื่อเต็มว่า “CONFEDERATION FRANCAISE DU TRAVAIL CHRETIENNE” ประกอบด้วยสหภาพแรงงานนับถือศาสนาคริสตีย์ มีสมาชิกประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ คน

(๔) “สหภาพพลังคนงาน” ใช้อักษรย่อว่า “C.G.T.-F.O.” ชื่อเต็มว่า “CONFEDERATION GENERAL DU TRAVAIL-FORCE OUVRIERE” ซึ่งแยกออกจาก “สหภาพแรงงานทั่วไป” มีสมาชิกประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ คน

(๕) “สหพันธ์การศึกษาแห่งชาติ” ใช้อักษรย่อว่า “F.E.N.” ชื่อเต็มว่า “FEDERATION DE L' EDUCATION NATIONAL” ซึ่งสมาชิกเป็นผู้มีอาชีพครู มีสมาชิกประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ คน

(๖) นอกจากนี้ยังมีอีกหลายสหภาพแรงงานปลีกย่อย

คุณงามเหล่านี้มีทัศนะต่างกันในรูปแบบแห่งระบบ

เพิ่มจากการของชนชั้นคนงานและรูปแบบแห่งการปกครอง เมื่อ
ชนชั้นคนงานได้ชัยชนะ บางส่วนท้องการเผด็จการของชนชั้น
ผู้ไร้สิทธิ แต่ต้องการให้พระครองที่ถือนิภัยซึ่งทนนิยมชนชูบ
เป็นผู้ดำเนินการระบบเผด็จการนั้นโดยกีดกันนิภัยอื่น บางส่วน
ต้องการระบบปกครองประชาธิปไตย โดยถือว่าเป็นอำนาจรัฐ
ของปวงชนชั้นยอมให้ชนชั้นวรรณะื่นมีสิทธิ์ต่อสู้ได้ทางรัฐสภา
 เพราะเห็นว่าถ้าทำนานาประสันดร์กับพระครองฝ่ายซ้ายต่างๆ ได้สำเร็จจน
สามารถได้ชัยชนะในการเลือกตั้งเป็นรัฐบาลมีเสียงข้างมากใน
รัฐสภาแล้วก็ไม่ต้องเกรงกลัวฝ่ายขวาซึ่งมีเสียงข้างน้อยในรัฐ-
สภา การแก้ไขลักษณะการปกครองใหม่จึงเกิดขึ้น อันเป็นปัจจัย
แห่งการโ久มตีระหว่างนิภัยต่างๆ ของลักษณะการเมืองอย่าง
รุนแรง ซึ่งจะเห็นได้ในระหว่างการลงคะแนนเลือกตั้งผู้แทนราษฎร
ค.ศ. ๑๙๗๓ และการเลือกตั้งประธานาธิบดี ค.ศ. ๑๙๗๔
ซึ่งพระครองและกลุ่มของบางนิภัยโ久มตีนิภัยคอมมิวนิสต์ชนิดอื่น
รุนแรงยิ่งกว่าการโ久มตีฝ่ายขวา

๓

ฝ่ายต่อต้านเผด็จการ

๓.๑ บางองค์กรโฆษณาว่าตนมีข้อมูลจำนวนมาก เพื่อ
ชักชวนให้มีกบฏครั้หชาเข้าร่วมในองค์กรนั้น หรือเพื่อทำให้
ผู้อื่นเกิดความห้อแท้ไม่กล้าตั้งตัว องค์กรต่อต้านฝ่ายเผด็จการนั้น
มาอีก ผลจึงขอให้ท่านทั้งหลายรับฟังไว้แล้วว่ากระแสที่ดูว่า
กำโน้มคนนั้นเป็นจริงหรือไม่ ถ้าเป็นความจริง ภาระในการ
ต่อต้านเผด็จการก็คงจะไม่หนี loin มาถึงท่านที่จะต้องขับกิตติวงศ์
เป็นบัญญาให้ผมภกป่วยว่า “เราจะต่อต้านเผด็จการได้
อย่างไร”

ขุมพลังต่อต้านเผด็จการที่แท้จริงของประเทศไทย คือ

ราชภูมิไทยจำนวนส่วนมากของสังคมที่ถูกกดขี่เบี้ยบเบี้ยนจากระบบเผด็จการและชาติเผด็จการดังที่ผูกล่าวแล้วในข้อ ๒ ข้างบนนั้น ชุมพลังชนชั้นกลาง คนงาน ชาวนา ข้าราชการชั้นผู้น้อยที่ได้รับความอัตคัพดีเดื่องอย่างแสนสาหัส กันมีทุนน้อยที่พอทำกินและคนมีทุนขนาดกลางซึ่งถูกเบี้ยบเบี้ยนเตือครัวนเพาะปลูกของระบบเผด็จการ รวมทั้งนายทุนเจ้าสมบัติจำนวนหนึ่งที่แม้ตนมีความกินดือยดีในทางเศรษฐกิจ แต่มีความรักษาทรัพย์ความเป็นประชาริปใหญ่มองเห็นความทุกข์ยากของคนจน และคนส่วนมากที่ถูกเบี้ยบเบี้ยนเข้ามายอมเป็นสมุนรับใช้ของระบบเผด็จการ และไม่ทำการใด ๆ ที่จะแผลงประชาริปใหญ่ให้เป็นเผด็จการของพวกนายทุน หรือเป็นเผด็จการของอภิสิทธิ์ชน (DICTATORSHIP OF THE PRIVILEGED CLASS) นี้และชุมพลังมหาศาลจำนวนเกือบ ๕๐ ล้านคน ซึ่งเป็นราชภูมิไทยจำนวนส่วนมากของสังคม ผมเห็นว่าถ้าองค์การใดได้ขุนกำลังเพียง ๑ เปอร์เซ็นต์ก็เป็นพลังมากพอควรที่จะเป็นกองกำลังของราชภูมิในการต่อต้านเผด็จการได้สำเร็จ ฉะนั้นชุมพลังมหาศาลเกือบ ๕๐ ล้านคน ยังมีเหลืออีกมากmanyที่หลาย ๆ องค์การจัดตั้งได้โดยไม่ต้องมีการกัดกันหรือกันท่าระหว่างกัน

ท่านที่ประஸ์ต่อต้านเผด็จการ จะได้ชุมพลังอันแท้จริง

นี้มาร่วมในการต่อต้านเผด็จการได้อย่างไรนั้น ไม่ใช่ปัญหานะเงื่อนไขที่อยู่ที่ผู้ประஸ์ต่อต้านเผด็จการท้องมีความตั้งใจจริงในการอุทิศตนเพื่อประโยชน์ของชาติและราชภูมิไทยส่วนมากที่จะพ้นจากการคุกคามของฝ่ายเผด็จการ

ขบวนการใหญ่เพื่อต่อต้านเผด็จการนั้น ต้องประกอบด้วย “กองกำลังก่อการ” และ “กองกำลังพันธุ์มตร”

๓.๒ “กองกำลังก่อการ” นี้เป็นกองหน้าของขบวน การ ผนขอให้ท่านหลีกเลี่ยงโดยไม่เรียก “กองก่อการ” ว่าเป็น “องค์การน้ำ” เพราะคนไทยส่วนมากยังคงระลึกถึงคำว่า “ผู้นำ” ในระหว่างสมครามโลกครั้งที่ ๒ ซึ่งแสดงถึงการเป็นผู้นำ ฝ่ายการ จึงควรต่อมตนเรียกกองกำลังก่อการตามที่ชื่อนั้นและถือว่าเป็นเพียง “กองหน้า” (VANGUARD) ของขบวนการจะเหมาะสมกว่าและไม่แสดงถึงว่า กองกำลังก่อการเป็นเจ้าขุนนางที่อาจหาญนำราชภูมิหรือจะถูกเป็นผู้เผด็จการเสียเอง

กองกำลังก่อการประกอบด้วยบุคคลที่ยอมอุทิศวิต ร่างกาย ความเหนื่อย เนื้อoy ยกประโยชน์ของชาติและของราชภูมิหนึ่งประโยชน์ส่วนตัว พร้อมปฏิบัติภารกิจที่ตามข้อบังคับของกองก่อการ ซึ่งจะต้องจัดทำขึ้น โดยกำหนดให้ ยึดถือวิทยาศาสตร์สังคม

ชนิดที่ถูกต้องที่พสูจน์ได้ทั้งในทางทฤษฎีและในทางปฏิบัตินั้นเป็นหลักนำ มีวิธีที่เข้มแข็ง คือ วินัยโดยจิตสำนึก ไม่ใช่วินัยโดยการบังคับอย่างระบบเพื่อจัดการทางศักดินา มีการวิพากษ์วิจารณ์ตนเองอยู่เป็นนิจ เพื่อแก้ไขความผิดพลาดบกพร่อง เพราะบุคคลไม่ว่าจะเป็นอัณมีหรือวิเศษใดๆ เมื่อต้องทำสิ่งใดก็อาจมีผิดพลาดบกพร่อง กองหน้าของราษฎรทั้งทั้งชาติศักดินาที่รักชาหันนารักชาตากโดยไม่ยอมวิพากษ์วิจารณ์คนเองได้แล้ว กองหน้าก็จะเข้มแข็ง และเมื่อเข้มแข็งแล้วลงมือปฏิบัติการด้วยความเสียสละชีวิตและร่างกายรับใช้ราษฎร ให้เกิดประโยชน์ที่ราษฎรเห็นประจักษ์เป็นตัวอย่างว่าการนำของกองหน้านั้นถูกต้องทางยุทธศาสตร์ และยุทธวิธี ราษฎรที่เป็นขุมพลังมหาศาลในการต่อต้านฝ่ายเผด็จการ ก็จะยอมรับนับถือกองหน้า นั้นโดยความสันติจัตุริ่นที่เข้าประสม弄

ผู้จัดตั้งกองหน้าไม่ต้องวิตกว่าตนแก่ตามในสังคมเก่าซึ่งโดยสภาพแวดล้อมของสังคมเก่าันนี้ ชาติศักดินะเก่าอยู่มีแต่หยาดมาถึงทวัผู้จัดตั้ง บัญชาแก้อยู่ที่ผู้จัดตั้งจะต้องไม่หลอกตนเองคือสำนึกรึ่งความจริงในสภาพของตนได้แล้ว พยายามสร้างชาติศักดินะเก่าให้หมดสิ้นไปมากที่สุดเท่าที่จะเป็นได้ และเพื่อที่

ชาติเก่าจะไม่กลับฟื้นคืนมาสู่ตัวท่านอีก จึงจำเป็นการต้องมีการวิพากษ์วิจารณ์คนเองอยู่เป็นนิจ และขอให้เพื่อนร่วมงานทั้งราชภูมิได้ช่วยวิจารณ์ซึ่งความผิดพลาดบกพร่องด้วย เพื่อผู้จัดตั้งรับไปพิจารณาแล้วแก้ไขความผิดพลาดบกพร่อง

ภายในกองกลางจำเป็นต้องมี “กองอำนวยการ” เพื่ออำนวยงานต่อต้านเผด็จการของสมาชิกแห่งกองกลางและอำนวยยุทธวิธีต่างๆ ในการต่อสู้ มอบภาระให้สมาชิกทำการณ์ตัดและหมายรวมๆ ฯลฯ

ตัวสมาชิกมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นก็ต้องจัดให้มีสาขา และหน่วยต่างๆ ตามความเหมาะสม

เป็นธรรมชาติที่จะเรอกองกลางสมาชิกอาจมีจำนวนน้อย แต่เนื่องไม่ใช่เรื่องท้องทื้อแท้ใจ เพราะตามกฎธรรมชาติมีว่าปริมาณมากนั้นย่อมมาจากปริมาณน้อย และปริมาณน้อยก็มาจากความไม่มีอะไรเลย หรือกล่าวอย่างง่ายๆ ว่า “จากไม่นี่ไปสู่มีน้อย จากมีน้อยไปสู่มีมาก”

๓.๓ เราต้องยอมรับความจริงว่า ฝ่ายเผด็จการซึ่งแม้เป็นบุคคลจำนวนส่วนหนึ่งของสังคม แต่พวกเขาก็มีพลังทางเศรษฐกิจ การเมือง และอิทธิพลทางทัศนะเพด็จการอยู่มาก ดังนั้นกองกำลังกลางของฝ่ายต่อต้านเผด็จการจำเป็นต้อง

จัด “กองกำลังพันธมิตร” ของฝ่ายกันขึ้นโดยรวมบุคคล
ทั่วๆ ที่ต้องการท่อสู้เผด็จการ แม้เขามีระดับความต้องการ
ท่อสู้และระดับจิตสำนึกน้อยกว่าสมาชิกกองกำลังกลาง แต่ก็
อาจร่วมท่อสู้ในระดับใดระดับหนึ่งและการได้มาคนนึง ทั้งนี้
ขอให้คำนึงคิด “กำหนดตัวศัตรูให้น้อย หาเพื่อนให้มาก”

พันธมิตรนั้นออกจากเอกชนเป็นรายบุคคลแล้วก็จะต้อง^{จะต้อง}
จัดทำขึ้นกับกลุ่มบุคคลเช่นพรครและองค์การอื่นๆ ที่มีความ
ต้องการเผด็จการในระดับใดระดับหนึ่ง บังจุนันนี้ในประเทศไทยมีพรรคราษฎรเมืองมากมาย ฉะนั้นต้องตรวจสอบ
ให้ดีว่าพรรคราษฎรใดมีวัตถุประสงค์ต่อต้านเผด็จการ หรือ
สนับสนุนระบบเผด็จการ แม้พรรคราษฎรที่มีวัตถุประสงค์
ต่อต้านเผด็จการแต่ต้องระวังว่าพรรคนั้นๆ ต้องการเป็น^{เป็น}
พันธมิตรเพื่อเบ่งชิง “การนำ” เป็นของตน โดยเฉพาะ
เมื่อได้โอกาสหรือไม่ กรณแล้วจึงจัดตั้งขององค์การเหล่านั้น
ลดลงตามความเหมาะสม เช่นท่าว่าท่าขององค์การใดแสดง
ให้เห็นได้ว่าพวกเข้ามาร่วมเป็นพันธมิตรเพื่อเบ่งชิงการนำ ก็
แสดงว่าเข้ามาร่วมเป็นเพื่อนโดยไม่สร้างใจ และเข้าปฏิบัติท่อ^{ท่อ}
กองกำลังกลางเป็นพันธมิตรขึ้นต่างของเข้า กองกำลังกลางก็ต้อง^{ต้อง}
สนใจตอบโดยถือว่าองค์การนั้นเป็นพันธมิตรขึ้นต่ำๆ เดียวกัน

กองกำลังกลางต้องปฏิบัติท่อพันธมิตร โดยไม่มีความ
อิจ佳ริยาว่า พรรคราษฎรองค์การที่เป็นพันธมิตรได้ขยายการ
หาสมาชิกเพิ่มขึ้นได้ในส่วนของเข้า ขอให้ศึกษาตัวอย่างของ
การทำแนวร่วมอันกว้างใหญ่ได้สำเร็จของหลายประเทศที่แสดง
ภูมิธรรมอันประเสริฐจากชายทุนน้อยศักดินา

๓.๔ เพื่อประกอบการพิจารณาถึงลักษณะบุคคลที่กอง
กำลังกลางจะควรจัดตั้งเป็นพันธมิตรได้เพียงใด และจะจัดเข้า
อยู่ในระดับไหน ผู้ขอเสนอถึงจำพวกต่างๆ ของบุคคลไว้
บ้าง พอยเป็นอุทาหรณ์ดังต่อไปนี้

ก. จำพวกที่ ๑ คือบุคคลที่มีจิตสำนึกคิดค้านเผด็จ
การ เตเกยังไม่พร้อมที่จะเสียสละชีวิตและร่างกายเข้าร่วมท่อสู้
ฝ่ายท่อต้านเผด็จการก็ควรยินดีรับบุคคลประเภทนี้ไว้เป็นแนว
ร่วมในระดับหนึ่งตามจิตสำนึกและความสามารถที่เข้าจะ^{จะ}
ช่วยได้ โดยผู้ท่อต้านเผด็จการจะต้องยันยังไม่ทงหน่าว่า
ก้าวหน้าเป็นที่สุดกว่าคันอื่นแล้วหรือเสียสละสูงสุดกว่าคันอื่น
ซึ่งจะทำให้บุคคลจำพวกที่ ๑ นี้เกิดหมั่นไส้ แล้วไม่ยอมร่วมใน
ขบวนการที่ฝ่ายท่อต้านเผด็จการแห่งนี้

ฝ่ายท่อต้านเผด็จการจะต้องคำนึงถึงความสามารถของ
แต่ละบุคคลที่มีจิตสำนึกคิดค้านระบบเผด็จการว่าตามความ

สมัครใจของเขานั้น เข้าสามารถคัดค้านได้เพียงใดและโดยวิธีใด ก็ควรเป็นไปตามความสมัครใจของเขา เช่นเข้าสามารถเพียงทำการโฆษณาคัดค้านฝ่ายแพ้ด้จากการโดยทางใดๆ ก็ต้องเชื่อว่า เป็นประโยชน์แก่การคัดค้านแพ้ด้จากการ มิใช่จะต้องเรียกร้องให้เข้าทำสิ่งที่เขามิได้นัดหรือไม่สามารถที่จะทำได้ ถ้าฝ่ายต่อต้านแพ้ด้จากการได้คำนึงถึงข้อนี้ ก็จะได้ชุมกำลังของฝ่ายตนเพิ่มขึ้นในประกอบกำลังต่อต้านแพ้ด้จากการ

บ. จำพวกที่ ๒ รายภูมิจำนวนมากที่เมืองจันบันถือ เอกการต่อสู้ระบบแพ้ด้จากการเป็นอันดับรอง หากถือเอกการแก้ไขให้ฐานความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจหรือการครอบซึ่พของตนได้ดีขึ้น ฝ่ายต่อต้านแพ้ด้การจะต้องคำนึงถึงความต้องการตัวนเฉพาะหน้าของราชภูมิส่วนมากให้จงหนัก คือ ห่วงแก้บัญหาความเดือดร้อนเฉพาะหน้าของราชภูมิส่วนมากให้สำเร็จไปได้จึงจะสามารถได้ราชภูมิส่วนห้างมากเข้ามาเป็นฝ่ายต่อต้านแพ้ด้การ ขอให้รัฐสภาชี้ขาดว่า “จะระหว่างกว่าถ้วงจะสุก งานจะใหม่เสียก่อน” หรือถ้าในขณะที่ฝ่ายต่อต้านแพ้ด้การไม่สามารถที่จะช่วยได้ แต่ก็จะต้องวางแผนนโยบายแสดงวิธีแก้ไขให้ราชภูมิเห็นประจักษ์ว่า ถ้าเขาร่วมต่อต้านแพ้ด้การแล้ว เมื่อฝ่ายต่อต้านแพ้ด้การได้

ชัยชนะจะมีแผนการที่เขามองเห็นได้่ายๆ ว่าจะแก้ไขความเดือดร้อนของเขาก็อย่างไร ไม่ใช่วางนโยบายฟังช้านที่ราชภูมิไม่อาจมองเห็นได้ว่า จะแก้ไขความเดือดร้อนให้เขาก็อย่างไร เช่น ชาวนาที่เดือดร้อนในทุกวันนี้ ฝ่ายต่อต้านแพ้ด้การจะมีวิธีปฏิบัติอย่างไรให้เป็นรูปธรรม และกรรมกรรมทั้งน้ำราช การผู้อ้อยที่ได้ค้าจ้างหรือเงินเดือนไม่พอใช้นั้น ฝ่ายต่อต้านแพ้ด้การจะแก้ไขให้เขาก็ได้ค้าจ้าง และมีเงินเดือนสูงขึ้นนั้น โดยวิธีหารายได้ของแผ่นดินจากทางไหน และหัวเตยให้เขาเห็นชัดลงไว้ ท่านที่ติดตามข่าวการเลือกตั้งประธานาธิบดี ฝรั่งเศส เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๑๑ ก็จะเห็นได้ว่าการที่แనวร่วมฝ่ายข้ายได้รับคะแนนเสียงมากมายเป็นประวัติการที่ ก่อ แม้การเลือกตั้งฝ่ายขวาเพียงไม่ถึง ๑ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ก็เพราะฝ่ายข้ายได้แสดงนโยบายและวิธีการง่ายๆ ที่กรรมกรและราชภูมิทั่วไปกำลังเดือดร้อนอยู่เห็นได้ชัดว่าวิธีการนี้สามารถแก้ไขความเดือดร้อนเฉพาะหน้าได้ แล้วมีแผนการระยะสั้น ระยะกลางและระยะยาวซึ่งพัฒนาในภายหลัง

ค. จำพวกที่ ๓ ได้แก่บุคคลจำนวนน้อยส่วนหนึ่ง ซึ่งเม้มัวเองมีอำนาจในสังคมระบบทาง ระบบศักดินา และ

ระบบเผด็จการที่เกิดขึ้นสำหรับคนของเห็นแก่แห่งความเป็นอนิจัง
ของระบบปกครองที่ชี้ชูไว้ จึงได้สละชั้นวรรณะเดิมของตนมา
ยืนหยัดอยู่ในฝ่ายต่อต้านเผด็จการ ประวัติศาสตร์ในอดีตหลาย
ประเทศก็แสดงให้เห็นประจักษ์อยู่ด้วยที่ผ่านได้อ้างถ้อยคำว่า “วันนั้น
แล้วในข้อ ๒ นั้น บังคับก็เป็นชุนนางแห่งระบบศักดินา เช่น
“มองเตสกิเยอร์” (MONTESQUIEU) ผู้เขียนหนังสือว่า
ถ้าย “เจตนาณณ์ของกฎหมาย” (ESPRIT DES LOIS) เรียก
ร้องให้มีคุณภาพแห่งอำนาจรัฐสามส่วนคือนิติบัญญัติ, บริหาร,
คุกคาร “มิราโบ” (MIRABEAU) ก็เป็นชุนนางคนหนึ่งที่
เข้าร่วมขบวนอภิวัฒน์ฝรั่งเศสที่อuster ระบบศักดินาในการลงมติ
ประการปฏิญญาไว้ด้วยลิทธินุษยชนและผลเมื่อง เจ้าพี่เพลิปป์
แห่งราชวงศ์บูร์บองสายพระอนุชา (BRANCHE CADETTE)
ก็ได้สนับสนุนขบวนการอภิวัฒน์ฝรั่งเศส ค.ศ. ๑๗๘๙ ครั้นแล้ว
พระองค์ก็ได้ทรงสละราชันดร “สมเด็จเจ้าแห่งออร์เล昂ส์”
(DUC D' ORLEANS) มาเป็นคนสามัญและขอให้สถาบันการ
กรุงปารีสทั้งนามสกุลให้ท่านใหม่ สถาบันจึงตั้งนามสกุลใหม่
ให้ท่านว่า “เด็กลัล็อก” (L' EGALITE) แปลว่า “ความ
เสมอภาค” ท่านผู้นักใช้ชื่อและนามสกุลว่า “มองส์ เออร์
เพลิปป์ เด็กลัล็อก” (PHILIPPE L' EGALITE) แล้วสมคร

รับเลือกตั้งให้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ท่านเป็นผู้หนึ่งที่
ร่วมกับสมาชิกสภาฯ ส่วนข้างมากลงมติให้ประหารชีวิตหลุยส์
ที่ ๑๖ ฐานทรยศต่อชาติที่เรียกให้ออสเตรียบุกรุฟรังเศส ต่อมา
ท่านถูกประหารเมื่อทรงกันข้ามกล่าวหาว่าท่านคิดจะฟื้น
ระบบราชอาชีปไทยขึ้นมาอีก ท่านหลบหนีไปแล้วถูกจับให้
สภาฯ พิจารณาตัดคดสิลงโทษประหารชีวิต ส่วนบุตรชายของ
ท่านคือเจ้าพี่นับถือส์เพลิปป์ ได้ร่วมกับนายธนาคารใหญ่ทำการ
โค่นล้มพระเจ้าชาร์ลที่ ๑๐ แห่งฝรั่งเศส ใน ค.ศ. ๑๗๙๓
แล้วได้เป็นพระมหากษัตริย์ภายใต้รัชธรรมญัณ มีพระนามว่า
“หลุยส์ เพลิปป์” ซึ่งมงกอล่าวไว้ในข้อ ๒

มาร์กซและเอยเกลส์ซึ่งเกิดภัยหลังการอภิวัฒน์ประชา
ธิปไตยฝรั่งเศสหลายบีกได้กล่าวไว้ในตอนແດลงการณ์ของ
พระราชบรมมิวนิสต์ฉบับแรกพิมพ์เมื่อ ค.ศ. ๑๗๘๕ ว่า ในสมัย
ก่อนนี้มีบุคคลในชนชั้นชุนนางส่วนหนึ่งได้เข้าข้างฝ่ายเจ้าสมบัติ
เพื่อสถาปนาประชาธิปไตยขึ้น แล้วท่านก็ได้กล่าวว่า “ไม่ใน
สมัยที่ท่านเขียนແດลงการณ์ฉบับนั้นก็มีบุคคลในชนชั้นเจ้า
สมบัติส่วนหนึ่งได้มาเข้าข้างชนชั้นผู้ไร้สมบัติ ท่านได้เน้นว่า
โดยเฉพาะเจ้าสมบัติที่มีบัญญาเข้าใจในกฎหมายการของสังคม
คว้ามาร์กซเองนั้นผิด “ให้เคยกล่าวไว้ในป้าชูกดาในงานชุมชน

ประจำบ้านก็เรียนไทยในสหพันธ์รัฐเยอรมันเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๖ ว่าท่านเกิดในสังคมเก่าและท่านเป็นบุตรคนยิ่งความผู้มีอันจะกินท่านมีภาระชาชีว์เป็นลูกของเจ้าศักดินายเยอรมันซึ่อ “เจนนี ฟอน เวสฟาเลน” (JENNY VON WESTFALEN) ส่วนเอองเกลตนั้นก็เป็นถูกเศรษฐีเจ้าของโรงงานทอผ้าในเยอรมันแล้วต่อมาท่านไปถือภ้อยในกฤษก์เป็นผู้ดูหุ้นใหญ่กุนหนึ่งของโรงงานทอผ้าที่เมืองเชสเตอร์

ขณะนั้น ฝ่ายต่อต้านเผด็จการไม่ควรยึดมั่นในคัมภร์ขัด คือต้องพิจารณาบุคคลที่เกิดในสังคมเก่าให้ถ่องแท้โดยแยกให้ถูกต้องว่า ส่วนใดซึ่งกรานอยู่ข้างฝ่ายเผด็จการ และส่วนใดที่สามารถเป็นฝ่ายต่อต้านเผด็จการได้

๑. จำพวกที่ ๔ กือบุคคลที่ไม่ควรไว้วางใจเป็นพันธมิตรอันได้แก่บุคคลที่แม้เป็นชาเพร หรือทกอยุ่ภายได้อ่านจากฝ่ายเผด็จการ แต่กลับมีจิตสำนึกว่าระบบเผด็จการเป็นสิ่งที่สมควรเชิดชูให้ดำรงคงไว้หรือกลับฟันขึ้นมาอีก ทั้งเนื่องจากบุคคลเหล่านี้ได้หวังได้ประโยชน์จากการระบบที่การหรือเนื่องจากชาติทั้งหมดที่การต่างๆ ที่รับมรดกทางต่อ

มาหลายชั้นจนผ่องอยู่ในจิตใจแล้วเกะแหน่อยู่ในความเป็นทักษิหรือข้าไฟร์หรือเป็นสมุนของระบบเผด็จการ บุคคลจำพวกนี้ส่วนทำการค้าค้าและต่อสู้ฝ่ายต่อต้านเผด็จการยิ่งกว่าเจ้าห้าสเจ้าศักดินา และผู้เด็กจารกรรม แม้กระนั้นก็ต้องกำลังกลังควรพยายามให้บางส่วนเกิดจิตสำนึกขึ้นมาบ้างเพื่อให้เขารอยู่เฉยๆ ไม่เป็นทัวการต่อสู้ฝ่ายต่อต้านเผด็จการ ก็จะเป็นคุณประโยชน์แก่ฝ่ายต่อต้านเผด็จการ แล้วถ้าสามารถพัฒนาจิตสำนึกให้ถูกขึ้นอีกกรอบไว้เป็นแนวร่วมในระดับที่ได้

๔

วิธีต่อสู้เผด็จการ

๔.๑ วิธีต่อสู้เผด็จการนั้นเป็นเรื่องของยุทธวิธี (TACTICS) ซึ่งจะต้องดำเนินให้เหมาะสมเพื่อบรรลุเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ (STRATEGY) ของการต่อต้านเผด็จการ

เมื่อกล่าวถึงยุทธวิธีแล้วท่านก็ย่อมรู้ได้ว่าไม่ว่า yuothvithi ใจจะเป็นทางทหารทางเกรชฐานกิจหรือทางการเมืองก็ไม่ใช่คันธุรกิจทั่วที่จะต้องคงอยู่กับที่ เพราะยุทธวิธีย่อมต้องเป็นไปตามสภาพท้องที่และภาระหรือที่ทางทหารต้องอ้วกว่าต้องสู้แท้ๆ แต่สภาพ

แต่หากการณ์ผู้ใดถือคันธุรกิจในทางยุทธวิธีก็ย่อมนำมารังควานพ่ายแพ้

แพ้ เพราะสภากาณที่ของฝ่ายเผด็จการก็ต้องได้รับความเดือดร้อนอยู่กับที่ คือย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพ ห้องที่ การสมัยของสังคม ตัวอย่างยุทธวิธีของสังคมอื่นๆ บ่อมเป็นประโยชน์ที่ท่านจะต้องศึกษาเพื่อประกอบการพิจารณา แต่ท่านก็จะต้องพิจารณาว่า ตัวอย่างนั้นเหมาะสมแก่สภาพท้องที่การะของสยามหรือไม่ ขอให้ท่านระลึกถึงสภากาษิทของไทยโบราณมีไว้ “เห็นช้างขอย่าขตามช้าง” และมีคิดของเมธีวิทยาศาสตร์สังคมผู้ได้กล่าวไว้ว่า “ต้องตัดเกือกให้เหมาะสมแก่ต้น ไม่ใช่ตัดต้นให้เหมาะสมกับเกือก” (ผู้ได้กล่าวคิดเหล่านี้ไว้ในหนังสือว่าด้วยความเป็นอนิจังของสังคม)

๔.๒ พระคิด, กลุ่มคิด, จะต่อสู้เผด็จการโดยวิธีใด นั้นสุดแท้ที่สุดจะเป็นจิตยานานามารถตนได้หรือไม่ แต่เป็นการไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะเกณฑ์ให้คนอื่นท้องถิ่นตามวิธีที่ตนนับถืออย่างคับแคบ ควรทำจิตใจอย่างกว้างขวางถือว่าทุกภาระทางบั้นทอนอำนาจเผด็จการย่อมเป็นประโยชน์ในการต่อต้านเผด็จการ การยังเหตุว่าได้ใช้วิธีนั้น ฯ จะทำให้ผู้ติดตามล้มตายนั้นก็เป็นเหตุผลที่เหลวไหล

หากจะมองขอให้ท่านพิจารณาให้ดีๆ ว่า เหตุล่ากการต่อต้าน

ผลจากการนี้ไม่ว่าวิธีใดก็ยอมเสียงต่อชีวิตและร่างกายทุกวิธี แม้ว่าสันติชงขณะนวัตกรรมใหม่ๆ อนุญาต แต่กรี๊ดไม่ได้ว่าฝ่ายเดียวจัดการกลับมีอำนาจ ขึ้นมาแล้วสังทอกกฎหมายในเวลานี้อาจจะอุดฝ่ายเดียวจัดการบัวไปโดยท่ามทั้งเป็นผู้ต่อต้านเหตุการณ์ ได้ดึงป rakrūtawoyang ในอดีตที่มีผู้ถูกจัดการบัวตัวไปพ้องคล่องโถย เช่น กรณีข่าวการสันติภาพ และกรณีผู้ถูกจับไปขังทั้งห้อง บัญหาสำคัญอยู่ที่ผู้ต่อต้านเหตุการณ์ต้องพร้อมอุทิศตนเสียสละชีวิต ร่างกาย, ความเห็นด้วยเห็นอุบัติและรายภูร

ผมได้เคยตอบบัญหาที่สารานุกรมสมานักเรียนไทยในฝรั่งเศสขอให้ผมวิจารณ์การต่อสู้ของราษฎรในประเทศไทยซึ่งท่านได้นำลงพิมพ์ในสารานุกรมสมานักเรียนไทย ๒๕๑๗ นั้นแล้ว หวังว่าท่านทั้งหลายคงจะได้อ่านและประกอบพิจารณาของท่านตามสมควรเกี่ยวกับยุทธวิธีต่อต้านเหตุการณ์ด้วย

๔.๓ การต่อสู้โดยท่านนี้ย่อมมีทั้งการรุกและการรับฟันนี้ไม่รวมองเพียงด้านเดียว คือด้านวิธีต่อสู้เดียวจัดการคือทั้งพิจารณาด้านที่ฝ่ายเดียวจัดการจะต้องได้รับคือฝ่ายเดียวจัดการ

ยอมใช้วิธีเศรษฐกิจ, วิธีการเมือง, วิธีใช้กำลังทหารต่อว่าจ, วิธีจิตวิทยาที่ทำให้คนกลุ่มหลงในระบบเด็ก้าจการ ซึ่งฝ่ายต่อสู้เดียวจัดการจะต้องพิจารณาให้ถ่องแท้โดยอาศัยหลักทฤษฎีสังคมที่ถูกต้องสมานกับรูปธรรมที่ประจักษ์ด้วยแล้ววินิจฉัยความเหมาะสมแก่สภาพของกำลังของทั้งสองฝ่ายตามท้องที่แล้วก สมัย ผมไม่อาจบรรยายให้ครบถ้วนในครั้งนี้ได้

แต่บัญหาเฉพาะหน้าอย่างหนึ่งที่ควรระมัดระวัง คือการที่ฝ่ายเดียวจัดการส่งคนมาแทรกซึมในขบวนการต่อต้านเหตุการณ์จะก่อให้เกิดความบันป่วนในขบวนการ อันเป็นการบั่นทอนกำลังของขบวนการ

๔.๔. เท่าที่ผมได้กล่าวมาแล้วตั้งแต่ต้นนั้นก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายเห็นเค้าของภาพทั่วไปในการต่อต้านเหตุการณ์ที่ท่านทั้งหลายคงเป็นหัวข้อให้ผมแสดงปาฐกถาซึ่งท่านก็พอเห็นแล้วว่า การต่อสู้เดียวจัดการนี้ต้องใช้เวลาขี้ดเยือกนานนนี้ ซึ่งท่านจะต้องปลงให้ตกในการนี้

แต่มีบัญหาเฉพาะหน้าที่ ผมยังไม่ได้ยินว่าผู้กล่าวถึงในสยามคือการลับล้างอิทธิพลและซากของเด็ก้าจการน้ำซึ่งภาษา

ยังกฤษได้ตั้งเป็นศัพท์ชื่อใหม่ว่า “ดีนาซิฟิเคชัน” (DENAZIFICATION) พรั่งเศส “DENAZIFICATION” เยอรมัน “ENTNAZIFIZIERUNG” คือภายหลังสังคมรามโดยครั้งที่ ๒ ประเทศไทยเยอรมันได้ทำการล้างพวกราชชีออกจากตำแหน่งที่สำคัญและอบรมนิสัยให้ชาวเยอรมันเข้าร่วมราชการทั้งหมดให้หมดไปมากที่สุด เพื่อประเทศไทยจะได้ปกคล้องตามระบบประชาธิปไตย

ในสหานก่อน ๑๔ ตุลาคม ๒๕๖๖ ซึ่งปกคล้องโดยระบบเด็ดจัดการกับเป็นธรรมชาติหลายชนชั้นที่สังคมที่ปักธงไว้ได้ครองตำแหน่งสำคัญที่มีอิทธิพลในรัฐบาลสมัยนั้น แต่ภายหลังที่นิสิตนักศึกษาโดยความสนับสนุนของมวลราษฎรได้เสียสละชีวิตร่างกายความเห็นด้วยอิต่อระบบเด็ดจัดการนั้น สำเร็จ และมีรัฐบาลซึ่งรับรองว่าจะดำเนินนโยบายประชาธิปไตยนั้นก็มีสิ่งที่รอต่อหน้าตากันไปในการที่บางคนซึ่งได้รับการฝึกฝนจนเกิดที่สังคมที่ ดำรงตำแหน่งสำคัญอยู่อีกซึ่งให้ความเกือกูลสนับสนุนผู้ที่มีที่สังคมอยู่ข้างเดียวกัน ผู้จะเห็นว่าฝ่ายต่อ

ต้านเด็ดจัดการไม่ควรมองข้ามบัญหา “ดีนาซิฟิเคชัน” ซึ่งเป็นพลังสำคัญอย่างหนึ่งให้แก่การฟันตัวของระบบเด็ดจัดการนี้ ส่วนหลายคนมิได้มีที่สังคมแต่เกยมมีที่สังคมเด็ดจัดการนั้น ถ้าแก่ไขที่สังคมเดิมของตนโดยบัดดีที่จะประชาริปป้ายนั้นก็ควรถือเป็นพันธมิตรของฝ่ายต่อต้านเด็ดจัดการในระบบทันทีระดับไดตามสมควร

ขอให้ท่านทั้งหลายระลึกออกอย่างหนึ่งว่า ในบรรดาคนคลาสแห่งฝ่ายต่อต้านเด็ดจัดการนั้นย่อมมีความแตกต่างกันในจุดหมายปลายทางแห่งระบบสังคม ฉะนั้นจึงควรพิจารณาว่าความต้องการเบื่องต้นที่ทรงกันคืออะไร แล้วสถาปนาความสามัคคีตามพันธฐานนั้นก่อน ผู้สังเกตว่าเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๖๖ นิสิตนักศึกษานักเรียนโดยความสนับสนุนของมวลราษฎรได้สมานสามัคคีกันเพื่อให้ได้มาซึ่งระบบประชาธิปไตยสมบูรณ์ ฉันนี้ถ้าสมานสามัคคีกันต่อไป เพื่อให้ได้ประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบเบื่องต้นก็จะเป็นคุณูปการแก่การต่อ

ต้านเผด็จการ ให้สำเร็จได้

(ป้าูกาดาและนทความเรื่อง “เราจะต่อต้านเผด็จการ ให้อย่างไร” ก็จะลงโดยสังเขปเพียงเท่านี้)

นายเหตุต่อทัยบพความ

เมื่อเสร็จการแสดงป้าูกาดาและบัญชาของผู้ที่มาสั่ง-สრรค์แล้ว ได้มีนักศึกษาผู้หนึ่งถามว่าเนื่องจากได้ยินว่าคอมมิวนิสต์ถือคติไม่มีชาติจึงอยากรบกวนว่าเป็นความจริงหรือไม่ ผู้ “ได้ตอบว่าอาจมีคอมมิวนิสต์บางนิกายที่ถือคติไม่มีชาติ แต่นั้นไม่ใช่คอมมิวนิสต์แท้จริงก็ต้องมีต่อไปอีกเมื่อเวลาข้างหน้า สหภาพโซเวียตสมัยเดนินได้เกรพความเป็นชาติของชนชาติต่างๆ ที่ประกอบเป็นสหภาพ ในประเทศจีนปัจจุบันก็เกรพความเป็นชาติของชาติต่างๆ ในประเทศจีนและก็เกรพความเป็นชาติของชาติอื่นตามหลักการคงอยู่อย่างสันติระหว่างชาติที่มีระบบสังคมต่างกันมิใช่เป็นการทำลายชาติอื่น ผนจังชัยบิายความเพิ่มเติมไว้ในหมายเหตุต่อท้ายบพความดังต่อไปนี้ว่า ในประเทศจีน “หลี ลี่ ชาน” อธิบายว่า “เราคือคนมีความคิดเห็นที่ต้องการให้โลกเป็นสหภาพโดยไม่มีชาติ”

๑๙๒๔-๑๙๓๐ (ก่อนหัวหนึ่งและก่อนเหมาเจ้อถุงเป็นหัวหน้าพรรคใน ค.ศ. ๑๙๗๕) “ได้สอนศิษย์ในประเทกจีนและได้ส่งศิษย์มาเรียนรู้ในบางประเทก นายคนนี้ถูกปลดจากฐานะหัวหน้าพรรคฯ และได้ไปอาศัยอยู่ที่มีสต์โคว์พักหนึ่งโดยทำงานในสำนักแปลหนังสือ ระหว่างนั้นเขาถูกสตาลินสั่งจับฐานดำเนินแนวทางตรวจสอบ แนวทางนี้ปรากฏตามทิศทางประชุมพรรคคอมมิวนิสต์โซเวียต ค.ศ. ๑๙๒๔ ซึ่งรับรองท่อมาโดยสมัชชาครั้งที่ ๕ ขององค์การคอมมิวนิสต์สากล (COM-INTERN) กล่าวไว้ว่าแนวทางตรวจสอบเป็นแนวทางเบื้องของนายทุนน้อยออกจากลัทธิมาร์กซ (PETTY-BOURGEOIS DEVIATION FROM MARXISM) จึงแสดงให้เห็นว่า “หลี ลี่ ชาน” มีสาบทั้งที่สืบมาจากการบุกคัดินของจีนเก่า และยิ่งกว่านั้นตามหนังสือที่พรรคคอมมิวนิสต์โซเวียตแต่งขึ้นเมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๘ (สมัยสตาลิน) ว่าถ้าวิปรัฐต์ของพรรคนั้นกล่าวว่าตรวจสอบเป็นผู้นำพันธมิตรกลุ่มคัดค้านพรรคฯ ซึ่งรวมทั้ง “อนาร์โค-ชินดิการลิสต์” (ANARCHO-SYNDICALISM) คือลัทธิชินดิการลิสต์ (SYNDICALISM) ซึ่งเดิมเป็นลัทธิที่คุ้มครองผลประโยชน์ของกรรมกร ที่omaได้พัฒนาเป็นลัทธิสังคมนิยมชนิดหนึ่งที่ดีอว่าองค์กรวัดธรรมดูราษฎร

เป็นผู้ควบคุมปัจจัยการผลิตของสังคมและเป็นผู้แบ่งปันส่วนผล
ผลิตของสังคมให้แก่รายภูมิ ไม่ใช่อยู่ในมือของรัฐซึ่งจะก่อให้เกิด
หน้าที่เหลือเชื่อหายไปโดยมีสหพันธ์ขององค์กรกรรมกรต่างๆ
ขึ้นมาแทนที่รัฐ เม่าว่าลัทธิชินดิคาลิสม์มีลักษณะหลายอย่าง
คล้ายลัทธิมาร์กซ์แต่ก็คล้ายลัทธิอนาร์กซ์มากกว่าจึงมีชื่อว่า^๔
“อนาร์โค-ชินดิคาลิสม์” (ANARCHO-SYNDICALISM) แต่
หลักฐานมีชาบทั้นจะคัดินาผูกขาดไม่ได้ เช่น เข้าสอนผ่าน
ศิษย์ให้ต้องอุทกุรุเป็นเมืองหลวงของโลก อันเท่ากับสอนให้
ເອົາชาตินี้ไปเขียนอົກชาຕินี้ในระบบคัดินา และสอนให้
ถือ “ลัทธิไม่มีชาติ” ซึ่งขัดต่อคำสอนของเลนินที่ว่าชาติยัง^๕
คงอยู่เป็นเวลาช้านาน และขัดต่อ “ลัทธิ “INTERNATIONALISM”
ซึ่งพพทันนักแสดงความหมายชัดเจนอยู่แล้วว่าเป็น
พพท์สันธิระหว่างคำว่า “INTER” แปลว่า “ระหว่าง” กับ
คำว่า “NATION” แปลว่าชาติ คือ ชาติยังคงอยู่ เมماเจ้อ
คุกอธิบายไว้ว่า คอมมิวนิสต์ต้องลัทธิระหว่างชาติสมานกัน
ลัทธิรักชาติ (PATRIOTISM) และถือว่าชาติใหญ่ชานินขอ
มีความเสมอภาคกันมิใช่ชาตินี้ต้องขึ้นกับอົກชาຕินี้
หลักฐานดังกล่าวออกจากการ โดยการอภิวัฒน์ใหญ่ทาง
ด้านพูดรวมกัน

ส่วนในฝรั่งเศสนั้นจากผู้สนใจจะศึกษาทั้นนี้ แม้
วิธีปฏิบัติที่นิยมคอมมิวนิสต์ต่างๆ มีต่อชาติฝรั่งเศสแล้ว ก็อาจ
สังเกตจากการปฏิบัติที่ดูเหมือนเป็นเรื่องที่ผิดแผก แต่ก็แสดง
ออกชี้ว่าทั้งที่มีต่อชาติฝรั่งเศสองนิยมต่างๆ เช่น พรรครคอม-
มิวนิสต์ฝรั่งเศสนั้น ให้ฉลองวันชาติฝรั่งเศสร่วมกับรายภูมิ
วันที่ ๑๕ กรกฎาคม อันตรงกับวันอภิวัฒน์ประชาธิปไตย
ค.ศ. ๑๗๘๙ และในการประชุมพรรครหรือประชุมแนวร่วมฝ่าย
ซ้ายหัวหน้าพรรครคอมมิวนิสต์ฝรั่งเศสก็เป็นผู้นำร้องเพลง
“มาเซียเบล” อันเป็นเพลงชาติฝรั่งเศส ครั้นแล้วจึงร้องเพลง
“ระหว่างชาติ” (INTERNATIONALE) ส่วนนิยมปลดย้อย
เอียงซ้ายจัดก็ได้ปฏิบัติเช่นนั้น

ผลได้กล่าวไว้แล้วว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์นี้มีหลายนิยม
ที่โجمตีระหว่างกันเองและโجمตีลัทธิสังคมนิยมอื่นๆ ยิ่งกว่าการ
โجمตีฝ่ายขวา ฉะนั้นผู้ใดจะนิยมซึมซอนในนิยมใดก็ต้อง^๖
พิจารณาเหตุผลของทุกๆ ฝ่าย และวินิจฉัยว่าการที่นิยมนั้น^๗
โجمตีนิยมมีหลักฐานแน่ชัด หรือเป็นการสาดโคลนใส่กัน^๘
เพราจะบุคคลที่เกิดมาจากสังคมเดียวกัน หรือจากสังคมมีชาติเดียวกัน
หากค้างอยู่นั้น อาจมีทั้นนี้แห่งความเห็นแก่ตัน “EGOIST
CONCEPT” ถือความเห็นของตนว่าถูกต้องเสมอไปติดตัวอยู่

มากบ้างน้อยบ้าง ที่ขาดกับทัศนะที่มีต่อส่วนรวมของมวลชนราษฎร์ จึงเรียกว่า “PUBLIC CONCEPT” หรือ “ALTRUISM”

หลายราชอาณาจักรเข้าใจถึงความจริงในเรื่องนี้ จึงได้ติสิทธิประชาธิปไตยอย่างเต็มแก่ราษฎร์ ในการนับถือติสิทธิการเมือง อาทิ สาธารณรัฐอาณาจักร (อังกฤษ) ที่ยอมให้มาร์กซ์กับเอียงเกลล์อาร์ดี้ลีย์อยู่ในประเทศนั้นตลอดอายุขัย ชี้หันท่องสองก้าวเขียนແળงการณ์พระคocomมิวนิสต์ และบทความอ่อนๆ โฆษณาเพร่หดาย รวมทั้งจัตุรงค์การกรรมกรระหว่างประเทศครองที่ ๑ ขึ้น สาธารณรัฐอาณาจักร ได้ยอมให้มีพระคocomมิวนิสต์ที่แสดงทัศนะของตนได้อย่างเต็ม แต่ระบบประชาธิปไตยของอังกฤษก็ดำเนินคงอยู่จนบัดบันน์ สาธารณรัฐอาณาจักรเบลเยียม, เนเธอร์แลนด์, เดนมาร์ก, สวีเดน, นอร์เวย์, ก็ไม่กลัวคอมมิวนิสต์โดยยอมให้มีพระคocomมิวนิสต์ชนิดต่างๆ ระบบประชาธิปไตยของราชอาณาจักรเหล่านั้นก็ดำเนินคงอยู่จนบัดบันน์ ส่วนบางสาธารณรัฐมีความกลัวคอมมิวนิสต์มาก ระบบคอมมิวนิสต์ก็เกิดขึ้นในสาธารณรัฐนั้น เมื่อพม่าถึงปารีสในค.ศ. ๒๕๑๓ ได้มีชาวอเมริกันผู้หนึ่งมาสนใจค้าขายถึงบ้านหาความกลัวคอมมิวนิสต์ในสาธารณรัฐอเมริกา ผู้ได้เชิญแก่ผู้นั้นว่า “พระคocomเมริกันส่วนมากกลัวคอมมิวนิสต์ สาธารณรัฐอเมริกา

ได้ระบบคอมมิวนิสต์” คำนั้นเจิงตามฝ่ายฯ เพราเหตุใด ตอบว่า เพราะความกลัวคอมมิวนิสต์จนขึ้นสมอง ของอำนาจจะทำการบีบกันรายภูมิภาคขนาดทางตรัและทางอ้อมเพื่อหวังจะสกัดกันคอมมิวนิสต์ อันจะทำให้รายภูมิเมริกันส่วนมากต้องเดือดร้อน แล้วก็จะรวมกันต่อสู้ยกรองอำนาจนั้นโดยไม่รังเกียจว่า ระบบใหม่จะเป็นคอมมิวนิสต์หรือไม่ ผู้ได้อ้างราชอาณาจักรต่างๆ ทั้งกัลเวย์ที่ไม่กลัวคอมมิวนิสต์จนขึ้นสมอง ระบบประชาธิปไตยของราชอาณาจักรเหล่านั้นก็ดำเนินคงอยู่ ใจบานบันน์ อเมริกันที่มาสนใจกับคอมมทอบว่า เขาเห็นด้วยกับความเห็นของผู้ แต่ความจริงใจของเขายังไวน์เป็นอีกเรื่องหนึ่ง.

หลายประเทศแห่งค่ายสังคมซึ่งมีพระคocom เกย มีชื่อว่า “พระคocomมิวนิสต์” นั้น เมื่อเห็นว่ารายภูมิในประเทศนั้นยังไม่พร้อมที่จะรับขอเห็นนั้นของพระคocomเปลี่ยนชื่อเป็นอย่างอื่น เนื่อง ในเวียดนาม เนื่องพระคocomชื่อว่า “พระคalemad” แปลว่าพระคocomแห่งเวียดนาม ในการเหล่านี้พระคocomชื่อเปลี่ยนไปที่ “พระคocomงานเกษตร”, ในเยอรมันตะวันออก

พระกนิษฐ์ชื่อว่า “พระสังค์มเอกภาพ”，ในปี
แลนด์นั้น เมื่อ ก.ศ. ๗๔๙ พระสังค์มนิยมกับ
พระคุณมิวนิสต์ร่วมกันเป็น “พระแนวร่วมคน
งานชาวไปปล” และใน ก.ศ. ๗๕๔ พระคุณนา
ร่วมกับพระคุณนาไปแลนด์จัดเป็น “พระแนว
ร่วมชาวนา” ทุกๆ พระครรภ์กันเป็น “แนวร่วม
เอกภาพแห่งชาติ”，ในธงการ เมื่อ ก.ศ. ๗๕๖
พระคุณมิวนิสต์เดินได้ปรับปรุงใหม่เปลี่ยนเป็น
“พระคุณงานสังค์มนิยมชาวอังกฤษ” ฯลฯ ยังมีอีก
หลายพระคุณมิวนิสต์นักค่ายสังค์มานิยมที่
เปลี่ยนชื่อพระคุณเป็นพระคุณงานบ้าง พระครรภ์ภูร
บ้าง ฯลฯ ตามความเหมาะสมแก่สภาพของรายภูร
ในประเทศไทยนั้นๆ โดยถือแนวทางมาร์กซเลียน
เท่านั้นจะแก่สภาพของสังค์มนั้นๆ □

PL
५८
१८
१८

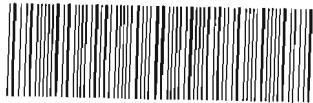
ပုဂ္ဂန်များ

เราจะตอบแทนเพื่อจัดการคุณภาพไว้

ລາຍການຕັດ	ຫອມບູນ	ກໍາເຫັນດີສ່ວງ

100

TULIB

3 1379 00371538 1

(40) นายจุน สำช้า (41) นาวาโท หดวงชานินภกการ (42) พลเรือตรี เสือ ฤทธิ์ (43) พาราชีวะ-
เกษตรคิลป์การ (44) พาราชาประทิกคุณศาสตร์ (45) พลตรี บัญญัติ เทพนัสดิน ณ อยุธยา
(46) พลตรี น้อม เกษฐุติ (47) พาราดาม วินิจฉัย (48) พลเรือตรี ถวัลย์ ธรรมนาวาส์วงศ์ (49) พาราชา
บริหารนิติธรรม (50) นายจุต รังนคุปต์

3. ข้าพเจ้าได้ขอสังเกตแก่นิสิตนักศึกษาเหล่านี้ไว้อีกว่า

ก. ปัจจุบันนี้เชื้อพระวงศ์ตั้งแต่เชื้อหมื่นเจ้าขึ้นไปมีจำนวนลดน้อยลง ดังนั้นผู้ที่ผล
หลั่งลงไปคือหมื่นราชวงศ์ ซึ่งมีโอกาสดัง

ก. ปัจจุบันนี้จำนวนหมื่นราชวงศ์ลดลงกว่าก่อนมาก เพาะตั้งแต่ พ.ศ. 2475
เป็นต้นมา ไม่ได้ตั้งหมื่นราชวงศ์ให้แก่ผู้ใด ด้านผู้ที่มีอยู่ก่อมาในศึกษาด้วยคน ต่อมาก็มี
พ.ร.บ. เลิกบรรดาศักดิ์ยกเว้นผู้ประมงทั้งหมดนั้น ให้หมื่นราชวงศ์ได้มีของตนไว้

รัฐธรรมนูญฉบับ 2492 ได้เตรียมพื้นบรรดาศักดิ์ไว้ในมาตรา 12 ที่มีความว่า “พระ
มหาภัตตริยทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจที่จะสถาปนาหมื่นราชวงศ์ และพระราชทานเครื่องราช-
อิสริยาภรณ์” ทั้งนี้ต้องเข้าใจว่า รัฐบาลเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ จะเห็น รัฐบาลเป็น
ผู้เสนอให้พระมหาภัตตริยทรงแต่งตั้ง แต่ว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้ใช้อยู่เพียง 3 ปีก็ถูกยกเลิก รัฐบาล
สมัยนั้นจึงยังไม่ทันทราบปัจจุบัน ให้ทรงแต่งตั้งหมื่นราชวงศ์ขึ้นใหม่ อย่างไรก็ตาม มีบางคนและ
บางพรรครายยกห้องในจอมพลถุษด์ และต่อมาจึงปัจจุบันที่จะพื้นบรรดาศักดิ์ขึ้นมาอีก ฉะนั้น
ถ้าหากรัฐธรรมนูญฉบับที่กำลังร่างใหม่จริงๆ รายนามรัฐธรรมนูญฉบับ 2492 เราก็มีหวังที่จะได้
เห็นผู้มีบรรดาศักดิ์รุ่นใหม่จำนวนเจ้าขึ้นที่รัฐบาลต้องการ ทำนองเดียวกันกับพระราชทานเครื่อง
ราชอิสริยาภรณ์ที่เห็นกันอยู่เพิ่งๆ หน้า

ค. โดยที่รัฐธรรมนูญฉบับ 2492 ได้ยกห้องเอกสารของฉบับนั้น จึงมีปัญหาว่า ถ้าหากรัฐธรรมนูญที่กำลังร่างใหม่จริงๆ
รายนามฉบับ 2492 ไซร สามารถแต่งสภาพได้บัญญัติปัจจุบันจะได้รับการยกห้องตั้งหมื่นหรือส่วน
หนึ่งให้เป็น茱萸สมາธิกเริ่มแรกของรัฐธรรมนูญใหม่หรือไม่.

จงพิทักษ์เจตนาภรณ์ประเทศไทยสู่ภูมิภาค 14 ตุลาคม

ผู้ทรงครองราช วารสาร ออมช. ฉบับวันที่ 10 ธันวาคม, รวมปฐกพาก บทความ และข้อสังเขป
ของ นายบัวรี พนมยงค์ (ชื่อภาษาไทย: เจริญวิทย์บัวรีพิมพ์)

ผู้ทรงครองที่สอง (หัวหน้าจาก การพัฒนาคริสต์วัฒน์)

4.5

เราจะต่อต้านเผด็จการ อย่างไร

สวัสดีท่านทั้งหลาย

ผู้ขอขอบคุณท่านประธานกรรมการ ห่านกรรมการและสมาชิกสมาคม
นักเรียนไทยในประเทศฝรั่งเศส ที่ได้เชิญผู้แทนภารยามาร่วมสัมมาร์ทในงานชุมนุม
ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2517 ของสมาคม ห่านประธานกรรมการในนามของสมาคมขอให้ผู้
แสดงปาฐกถาในหัวข้อว่า

“เราจะต่อต้านเผด็จการอย่างไร”

ผู้เห็นว่าปัญหาที่ท่านเสนอขึ้นนี้สอดคล้องกับเจตนาภรณ์ ของนิสิตนัก
ศึกษา นักเรียน และราษฎรไทยส่วนมากที่รักชาติรักความเป็นประชาธิรัฐ ซึ่ง
ประธานาธิบดีทักษิณชัยชาญวราห์ที่วีรชน 14 ตุลาคม 2516 ได้เสียสละชีวิต ร่างกาย
และความเห็นด้วยด้วยอุดมสุขจากการเพื่อให้ชาติและราษฎรไทยได้บรรลุซึ่งประชา-
ธิรัฐโดยสมบูรณ์ แต่สถานการณ์ในประเทศไทยขณะนี้ปรากฏตามข่าวสารหลายกระแส
ที่ท่านทั้งหลายได้รับโดยตรงจากประเทศไทย ก็ต้องการให้ชาติและราษฎรไทยในประเทศไทย
รวมทั้งวิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์ของต่างประเทศและของคนไทยในต่างประเทศ
ให้ต่อต้านเผด็จการอย่างไร รวมทั้งการสารนักเรียนไทยในประเทศไทยฝรั่งเศสซึ่งได้พยายามมาเรื่อง
นี้ให้เห็นอุตสาหกรรมและผู้อุทิศตนให้กับ พวกเรามาได้เรื่องนี้ พอสรุปให้ความได้รับประชาธิรัฐโดย

กำลังถูกคุกคามโดยมีบุคคลจำนวนหนึ่งต้องการพื้นเดิมจากการขึ้นมาอีก และบุคคลอีกจำนวนหนึ่งดำเนินการอย่างสุดเหวี่ยงข้อแย่งผลแห่งชัยชนะ ซึ่งวันที่ 14 ตุลาคม 2516 นำมาให้ปวงชนนั้นไปเป็นประโยชน์ของอภิสิทธิ์ฯ โดยเฉพาะเพื่อสถาปนาเดิมจากการของอภิสิทธิ์ฯ ขึ้น

การต่อต้านเดิมจากการนั้นเป็นเรื่องกวางขวางพิศดารมาก เพราะเดิมการมีหลายนิด ผู้นิยมชมชอบเดิมการชนิดใดชนิดหนึ่งหรือหลายชนิด ก็มีอยู่ในทางแสดงออกอย่างเปิดเผยและในทางไม่สนใจว่า เดิมจะจะกลับพื้นเดิมหรือไม่ ส่วนฝ่ายต่อต้านเดิมการนั้นก็มีหลายจำพวก บางพวกต่อต้าน “ระบบ” เดิมจากการ แต่ บางจำพวกต่อต้านเนินพาดหัวคนที่เป็นผู้เดิมการซึ่งท่านจะเห็นได้ว่า บางคนต่อต้านเฉพาะจอมพลอนุมและจอมพลประภาส แต่นิยมชมชอบจอมพลสุฤทธิ์ เพราะเหตุที่ตนเองหรือญาติมิตรได้ประโยชน์จากจอมพลสุฤทธิ์ และมีเสียงเรียกร้องให้วิญญาณของจอมพลผู้นักกลับคืนซึ่งขึ้นมาอีก บางคนเอาคำกลอนของสุนทรรษฎ์ตอนหนึ่งที่ว่า “รู้อะไรก็ไม่ถูกวิชา รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี” นั้นมาเป็นสุภาษิตเพื่อใช้เป็นหลักในการปฏิบัติดน แต่อนันที่จริงกลอนนั้นเป็นคำรำพึงของสุนทรรษฎ์ ซึ่งเป็นประกายที่มีปัญญาสูง รับราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตในรัชกาลที่ 2 แต่ในสมัยรัชกาลที่ 3 สุนทรรษฎ์ต้องระเหรร่อน ส่วนพวกประจุจนสองพลแม้มีความรู้ความสามารถรอบรั้วการมีต้าแห่งสูง สุนทรรษฎ์ไม่มีความประทัศน์ให้ชั่วนุหังคิดເตามาตัวรอดเฉพาะตน วิธีต่อต้านเดิมการนั้นก็มีมากหลายชนิด จะนั่นวันนี้ผมจึงขอเสนอองค์รัฐบาลท่านทั้งหลายเพียงกล่าวความโดยสั้นเบบอสมควรแก่เวลาเท่านั้น ผู้ท่านผู้ใดสนใจก็ขอให้ค้นคว้าต่อไปให้สมบูรณ์ทั้งทางทฤษฎีและตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมประจักษ์อยู่ในสังคมต่างๆ ให้สมานด้วย แล้วพิจารณาประยุกต์ให้เหมาะสมสมแก่สภาวะ ท้องที่ การสมัยของแต่ละสังคมที่วิวัฒนาอยู่ในระดับต่างๆ

ผมต้องขอแจ้งให้ทราบล่วงหน้าว่า ในการกล่าวถึงประเด็นต่างๆ นั้น บางครองก็จำเป็นต้องอ้างถึงลัทธิและเชื่อของผู้ตั้งลัทธิที่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับประเด็น ขอให้ท่านเข้าใจว่าผมมิใช่เป็นโฆษณาของลัทธิใดๆ หรือนิกายใดๆ ท่านผู้ใดจะเลื่อมใสหรือไม่เลื่อมใสในลัทธิใดหรือนิกายใด ก็เป็นเรื่องเสรีภาพตามสิทธิมนุษยชนที่ท่านพึงมี ต้องมีสิทธิในการเลือกถือลัทธินิยมใดๆ โดยตามความสมควรไว เมื่อได้พิจารณาแล้ว หรือนิยายนั้นโดยสืบต่อตามวิธีที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนไว้ในกาลามสุตร

1. ปรัชญาทางยุทธศาสตร์

ก่อนที่ผมจะเข้าสู่ประเด็นของเรื่อง ผมขอให้ข้อสังเกตว่าการต่อต้านเดิมการนั้น มิใช่ฝ่ายต่อต้านจะกระทำการตามอำเภอใจต่อฝ่ายเดิมการ เพราะฝ่ายหลังย้อมทำการตอบโต้โดยตรง และโดยปริยายต่อฝ่ายที่ทำการต่อต้าน ดังนั้น การต่อต้านเดิมการจึงหมายถึงการต่อสู้ระหว่างสองฝ่าย เมื่อมีการต่อสู้ระหว่างสองฝ่ายแล้วว่าเข้าสู่รูปแบบที่เรียกว่า “สงคราม” ซึ่งมีทั้งสงครามทางเศรษฐกิจ สูงความทางการเมือง สงครามทางจิตวิทยา และสงครามทางศาสนา ฯ

ผมจึงขอให้ฝ่ายต่อต้านเดิมการ ระลึกถึงปรัชญาทางยุทธศาสตร์ซึ่งเป็นยอดสรุปแห่งวิชาฯ ด้วยการทำการทำสงครามไม่ว่าจะเป็นการทำสงครามชนิดใด โรงเรียนนายทหารชั้นสูงหลายแห่งในยุโรปก็ได้นำเอามาติของนักปรัชญาอยุทธศาสตร์ต่างๆ กันไว้ บางโรงเรียนก็ได้กล่าวถึงนักปรัชญาอยุทธศาสตร์ชาวอาเซียนผู้หนึ่งไว้ด้วย ท่านผู้นี้มีชื่อว่า “ชุนจื่อ” (Sun Tzu) เกิดในประเทศจีนประมาณ 400 ปี ก่อนพระเจ้าชุนจื่อ หรือประมาณ 2,400 ปีมาแล้ว ได้ให้คติไว้สรุปเป็นใจความว่า “รู้จักเข้าและรู้จักเรา นรู้จักครั้งกันจะทั้งรู้จักครั้ง” ในการที่ผมนำคติของท่านผู้นี้มาอ้างก็เพราะเห็นว่ามีเหตุผลที่พิสูจน์ได้ในทางตรรกวิทยา ถ้าผู้ใดขบวนการได้สามารถเอาคตินี้มาประยุกต์แก่การต่อต้านเดิมการแล้ว ก็สามารถตอกย้ำด้วยวิธีต่อสู้ให้เหมาะสมแก่กำลังของทั้งสองฝ่ายได้ว่า ในสภาพอย่างใด ในท้องที่อย่างใด ในกาลสมัยใด ควรต่อสู้อย่างไร ถ้าหากผู้ใดขบวนการได้ไม่รู้จักสภาพกำลังของฝ่ายปรปักษ์ และไม่รู้จักสภาพกำลังแก่ที่ร่วมของฝ่ายตน หรือรู้จักเพียงด้านใดด้านหนึ่งก็ไม่สามารถใช้ยุทธวิธีให้เหมาะสมแก่สภาพ ท้องที่ การสมัยได้

2. ฝ่ายเดิมการ

2.1 เมื่อก่อนที่สังคมโลกครั้งที่ 2 จะก่อตัวขึ้นในยุโรปนั้น สหพักตรองซึ่งฝ่ายบริหารประเทศมีอำนาจเด็ดขาดปกครองคนส่วนมากในสังคมอย่างท่าม และที่ไม่รับรองเจ้าศักดินາได้กลับพื้นที่น้ำอีกในหลายประเทศ และได้แพร่ไปยังประเทศไทยด้วย อาทิ ลัทธิพากษ์สัตต์, สังคีนายนายทั่วไป หรือมีอำนาจเด็ดขาดในการปกครองประเทศไทย จึงได้มีผู้เข้าค้าว่า “เผด็จ” ซึ่งแปลงมาจากภาษาของ “ผดุง” แปลว่าเด็ดขาด ผสมเข้ากับคำว่า “การ” เป็นศัพท์ไทยว่า “เผด็จการ” ต่อมาราชบัล-

ที่ดีย่อมได้รับเอาไว้ว่า “เพ็ชร์กาว” บรรจุไว้ในพจนานุกรมโดยให้ความหมายว่า “การใช้อำนาจบริหารเด็ดขาด”

คำว่า “ผลของการ” จึงตรงกันข้ามกับ “กระบวนการไทย” (ซึ่งหมายถึง “การปักครองที่ถือมีคุณชนเป็นใหญ่”)

2.2 คำไทย “เผด็จการ” จึงใช้ถ้าทodor คำอังกฤษ “Dictatorship” หรือคำฝรั่งเศส “Dictature” จะเน้นท่านที่ประ沉积ค์ทรายความหมายเพิ่มขึ้น จึงขอให้ศึกษาความหมายของคำฝรั่งทั้งสองนั้นด้วย

คำฟรังก์สองนั้นแผลงมาจากคำลาติน “Dictatura” แปลว่าอำนาจสั่งการเด็ดขาด เมื่อประมาณ 2,400 ปี สมัยที่ชาวโรมันได้สถาปนารัฐบาลแบบเผด็จการ ขึ้นโดยมีพธุลัทธิ และคณะกรรมการราษฎรเป็นผู้ควบคุมฝ่ายบริหารนั้น บางครั้งเกิดสังคมรวมเป็นสถานการณ์ฉุกเฉิน จึงได้ตั้งหัวหน้าฝ่ายทหารมีอำนาจเด็ดขาดในการรักษาความสงบเรียบร้อยเป็นเวลาเพียงครั้งละ 6 เดือน บุคคลที่มีอำนาจเด็ดขาดนี้เรียกเป็นภาษาลาตินว่า “ดิกเตเตอร์” (Dictator) ฝรั่งเศสแผลงเป็น “Dictionnaire” อังกฤษ “Dictator”

ต่อมาผู้เด็ดจารชั่วคราวบางคนได้อาศัยพวกที่มีชาภกันนะกาสและคักดินา
สนับสนุนตนเป็นผู้เด็ดจาระระยะเวลา 10 ปีบัง โดยไม่มีกำหนดเวลาบัง ซึ่งเท่า
กับเป็นผู้เด็ดจาระตลอดชีวิตของตน ครั้นแล้วก็ได้แผลงตำแหน่งผู้เด็ดจาระตลอด
ชีวิต เป็นผู้เด็ดจารชึ่งมีอำนาจตั้งทายาทสืบสันตติวงศ์เปลี่ยนตำแหน่ง “ดิคตาเตอร์”
เป็น “อัมเปรานเตอร์” (*Imperator*) ซึ่งตามความหมายเดิมแปลว่าผู้บัญชาการ
ทหารสูงสุดนั้นเป็นตำแหน่งอิสตริยศให้แก่ประมุขสูงสุดของสังคมโรมันที่มีอำนาจ
เด็ดจาร ภาษาฝรั่งเศสแปลงคำลักษณ์นี้มาเป็น “*Empereur*” อังกฤษแปลง
เป็น “*Emperor*” ภาษาไทยเรียกตำแหน่งที่ทรงกันนี้ว่า “จักรพรรดิ” มาช้านานถึง
แต่โบราณกาลแล้ว ซึ่งตรงกับภาษาจีนว่า “หงตี้” ส่วนระบบปกครองสมบูรณ์แบบ
ลิกธิราชย์ของจักรพรรดิและอาณาจักรที่จักรพรรดิครอบครองนั้นเรียกเป็นภาษา
ลักษณ์ว่า “เอมเปรียม” (*Imperium*) ภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษแปลงเป็น “*Empire*”
ภาษาไทยเรียกว่า “จักรพรรดิ” มาช้านานถึงแต่โบราณกาลแล้วซึ่งตรงกับภาษาจีนว่า
“ศีกุ๊” (คำว่า “จักรพรรดิ” ในภาษาไทย จึงมีความหมายต่างกับคำว่า “จักรพรรดิ”
แม้หลักที่ไว้ในภาษาไทยมีว่าคำที่มาจากภาษาลีสันสกฤตจะเปลี่ยน “พ” เป็น “ว”)

หรือเปลี่ยน “ว” เป็น “พ” ได้ แต่ก็มีข้อยกเว้นว่าคำใดที่คุณไทยใช้มายังคงเป็น “ว” ไม่ได้ แต่ก็มีข้อยกเว้นว่าคำใดที่คุณไทยใช้มายังคงเป็น “พ” ไม่ได้ หมายความว่า “พิช” กับ “วิช” นั้น หมายความว่า “พิช” กับ “วิช” นั้น

ต่อมาใน ค.ศ.1836 คนฝรั่งเศสได้อาคำว่า “isine” เป็นปัจจัยต่อท้ายคำว่า “Imperial” ซึ่งคุณศัพท์ของคำว่า “Empire” นั้น เป็น “Imperialisme” แล้วคนอังกฤษก็แย่งเป็น “Imperialism” ซึ่งหมายถึง นโยบายและการปฏิบัติของชาติหนึ่งที่บีบเอาชาติอื่นมาอยู่ใต้อำนาจเศรษฐกิจหรือการเมือง หรือหักสองอย่าง คือ เอาเป็นอาณาจักรหรือก่ออาณาจักรหรืออยู่ใต้อธิปไตย ทั้งนี้มิได้หมายความเฉพาะชาติที่อ่อนแอเท่านั้นจะมีระบบทุกครอบครองที่มี “จักรพรรดิ” (Emperor) เป็นประมุขแห่งนั้น หากหมายความถึงชาติที่เป็นสาธารณรัฐ ชี้ไม่ได้จักรพรรดิเป็นประมุขด้วย ตามความหมายนั้น “Imperialism” ย้อมถ่ายทอดเป็นภาษาไทยว่า “จักรพรรดินิยม” ซึ่งภาษาจีนเรียกว่า “ต้ากิวะ จูอี้” (เมื่อก่อนทรงครามโลกครั้งที่ 2 จีนบางคนในสยามได้แจกใบปลิวเขียนเป็นภาษาไทยเรียกร้องให้ต่อสู้ “จักรพรรดินิยมปุ่น” ซึ่งเป็นการเหมาะสมสำหรับจีนสมัยนั้นถือว่า พระ จักรพรรดิประมุขยิ่งใหญ่ของญี่ปุ่นต้องรับผิดชอบในการยกกรานประเทศจีน ภายหลังทรงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นแพ้ทรงครามแล้วจึงมีผู้ตัดคำว่า “ญี่ปุ่น” ออกแล้วอาคำว่า “นิยม” ต่อท้ายคำว่า “จักรพรรดิ” เป็น “จักรพรรดินิยม”)

ใน ค.ศ.1916 เลนินได้อธิบายความหมายของคำว่า “IMPERIALISM” ว่า เป็นระบบทั่วโลกของระบบทุนนิยมซึ่งพัฒนาถึงขีดสูงสุดในอเมริกา, ยุโรป, แล้ว ท่องไว้ในเอเชีย ซึ่งพัฒนาเต็มที่ระหว่าง ค.ศ.1898-1914 ศึกษาความหว่าง ส.ร.อ. กับสเปน ค.ศ.1898, สงครามระหว่างอังกฤษกับพากเพียร์ ค.ศ.1900-1902, สงคราม ระหว่างรัสเซียกับญี่ปุ่น ค.ศ.1904-1905 และวิกฤติการเศรษฐกิจในยุโรป ค.ศ.1900

เลนินอธิบายว่า “อิมพีเรียลיזם” มีลักษณะสำคัญ 3 ประการคือ (1) ระบบทุนผูกขาด (2) ระบบทุนผูกขาดที่กำลังเสื่อม (3) ระบบทุนกำลังจะตาย ระบบทุนผูกขาดเดี้ยงแห้งที่การแข่งขันโดยเสรี แสดงออกโดยรูปแบบ 5 ประการ คือ (1) การสมานนายทุนเป็นองค์กรผูกขาด (2) การผูกขาดของธนาคารให้ญี่ปุ่นหรือห้าธนาคารที่กุมเศรษฐกิจในอเมริกา ฝรั่งเศส เยอรมัน ฯลฯ (3) การยึดเจ้าแห่งลั่งวัตถุดิบของคณา-

ธิปไตยการคสง (4) การแบ่งบ้านเครชญูกิจะระหว่างประเทศโดยกลุ่มทุนผู้กฎหมาย (5) การแบ่งดินแดนในโลก (ปัจจุบันนี้เปลี่ยนเป็นอาณา尼คอมแบนใหม่คือจักรวรรดินิยม มีอำนาจหรืออิทธิพลเหนือประเทศอื่น ๆ)

ดังนั้น “จักรวรรดินิยม” จึงเป็นระบบเผด็จการของระบบทุนผู้กฎหมาย

2.3 ในพจนานุกรมภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษได้ให้คำที่มีความเหมือนกัน (SYNONYM) กับคำว่า “DICTATURE” หรือ “DICTATORSHIP” ไว้ คือ คำว่า “*l. Absolution, o. “Absolutism”*” ที่แปลเป็นไทยว่า “สมภูมิญาญาลักราชช์”, คำว่า “*l. Despotisme o. Despotism*” ที่แปลเป็นไทยว่า “ทากุญราชช์” และคำว่า “*l. Tyrannie o. Tyranny*” ซึ่งมีความหมายเช่นกัน

2.4 พิจารณาตามสาระแห่งความหมายของ “เผด็จการ” ดังกล่าวนั้น ระบบเผด็จการเริ่มเกิดมีขึ้นเมื่อระบบทางสังคมที่ระบบประชาธิปไตยปฐมกาล ของมนุษยชาติแล้วผู้เป็นหัวหน้าสังคม ถือว่าคนในสังคมเป็นทรัพย์สินของตนประดุจสัตว์พาหนะ เช่น วัว ควาย ช้าง ม้า ซึ่งหัวหน้าสังคมมีอำนาจบังคับให้ทำงานเพื่อตน และมีอำนาจเชื่อมตีเข้ามาได้ก្មោម្យายเก่าของสยามบัญญัติว่า ทางเป็นทรัพย์สินนิดหนึ่งจำพวกเดียวกับสัตว์ที่มีชีวิตทั้งหลายเรียกว่า “วิญญาณทรัพย์” (ส่วนทรัพย์สินประเภทไม่มีชีวิตเรียกว่า “อวิญญาณทรัพย์”) ผู้ศึกษาภูมายโรมันย้อมทราบว่า ภูมายนันบัญญัติว่าทางเป็นทรัพย์นิดหนึ่งของเจ้าทาง ระบบปกครองสังคมทางจึงเป็นระบบเผด็จการชนิดทารุณโดยธรรม

ต่อมาเจ้าทางได้ผ่อนผันให้ทางสงบสุ่วประขาทำงานในที่ดินของเจ้าทาง เพื่อกำการเพาะปลูกในที่ดิน นำดอกผลที่ทำได้ส่งเป็นบรรณาการหรือที่เรียกว่า “ส่งส่วย” แก่เจ้าทางและหัวหน้าสังคมซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินทั้งหลายในสังคม ระบบที่เรียกว่า “ศักดินา” จึงเกิดขึ้นตามที่ผู้คนยกถวายไว้ในปัจจุบันเมื่อปีก่อนยังไม่ในงานชุมนุมนัก เรียนไทยในสหพันธ์รัฐเยอรมัน

แม้จะได้มีระบบศักดินาแล้ว ระบบทางก็ยังไม่หมดสิ้นไปในทันใด คือ ยังอยู่คู่เดียงกับระบบศักดินาเป็นเวลาอีกช้านานมาก ในประเทศไทยนั้นระบบทางอยู่คู่เดียงกับระบบศักดินา จนกระทั่ง ร.ศ.124 (พ.ศ.2448) ซึ่งรัชกาลที่ 5 ได้ทรงประกาศยกเลิกทางนิตินัย แม้กระนั้นชากของทั้งนาที่ส้อนเป็นระบบที่มีอยู่เป็นเวลาช้านานหลายหมื่นปีก็คงยังมีเหลืออยู่ซึ่งตกทอดต่อ ๆ กันมาถึงสังคมศักดินาด้วยระบบปักครองสังคมศักดินาเป็นระบบเผด็จการท่านของระบบเผด็จการทาง

โดยที่ในสมัยโบราณ มนุษย์ยังไม่มีความเข้าใจในกฎธรรมชาติอันเป็นกฎทางวิทยาศาสตร์ได้อย่างถูกต้องจึงหลงเชื่อว่าความเป็นไปแห่งความเป็นอยู่ของตนนั้น ก็โดยกิเทเวดาบันดาลชั้น จึงได้มีลักษณะไสยาศาสตร์ชนิดหนึ่งที่สอนให้บุคคลลงทะเบี่อว่าผู้เดียวที่จากการทำสิ่งใดก็เป็นผู้ที่อภิเทเวดาส์มาให้เกิดในมนุษย์โลกเพื่อปกคล้องมนุษย์ ทุกสัตว์ไสยาศาสตร์ชนิดนั้นมีสาระตรงกันว่า หัวหน้าสังคมเป็นผู้ที่พระเจ้าในสวรรค์ส่งมาให้เกิดในมนุษย์โลก จะต่างกันก็อยู่ที่ว่าเทพเจ้าได้เป็นผู้ส่งมา เช่น ฝ่ายโบราณอ้างว่า “อภิเทเวด” (God) ลักษณะจืดอ้างว่าจักรพรรดิจีนเป็นโกรสังหารีเรียกเป็นภาษาจีนว่า “เทียนจื่อ”, จักรพรรดิเวียดนามถือคติอ้างจีนจึงอ้างว่าเป็น “เทียนจื่อ” แต่คนไทยอกรสานเนียงเพี้ยนไปในการเรียก “องเมือง” ที่เคยใช้มาตั้งอยู่ในสยามสมัยกรุงธนบุรีว่า “องเมืองสือ”; คดิญปุนยังอ้างว่าจักรพรรดิเป็นโกรสของดวงอาทิตย์ สักธิดินดูอ้างว่าพระราษฎร์แบ่งภาคมาเกิดประดุจเป็นพระบิ่งหรือแห่งมนุษย์โลก คำสั่งของเทพสมมตินั้นมีพลานุภาพ ประดุจเสียงคำรามของราชสีห์ซึ่งเรียกว่า “สุรศีหนาท” อันแสดงให้เห็นชัดถึงอำนาจเผด็จการที่น่าเกรงขาม

สาระสำคัญของระบบทางและศักดินา คือ เจ้าทางและเจ้าศักดินาซึ่งเป็นคน掌握วันอ้ายในสังคมมีอำนาจจังคับทางและชาให้พรซึ่งเป็นราชภูมิส่วนหัวของสังคม ทำต้องปฏิบัติตามคำสั่งหรือ “สุรศีหนาท” ของเจ้าทางและเจ้าศักดินาและชาต้องเชื่อฟัง พ่อท่านทันทุกหลังค่า ที่เรียกเป็นภาษาที่รั่งเศว่า “Obeissance Areugle” อังกฤษ “Blind Obedience” ถ้าไม่เชื่อฟังก็จะต้องถูกเจ้าทางและเจ้าศักดินาลงโทษตามที่เกอกใจ เช่นกรรมกัดแก้ลัง, เนี่ยนตี, ให้อดออก, เช่นช่า ระบบทางและศักดินา ต้องเป็นรากเจ้าของระบบเผด็จการที่ปักครองสังคมโดยวิธีการเช่นเดียวกันนั้น อาทิ ระบบฟ้าสถิต, นาฬี, ระบบเผด็จการทหาร

แม้เผด็จการทางและศักดินาจะใช้วิธีหลอกลวงให้คนส่วนมากของสังคมหลงเชื่อว่า หัวหน้าสังคมเป็นผู้ที่พระเจ้าในสวรรค์ให้จุติมาเกิดในมนุษย์โลกดังที่ผู้ได้กล่าวมาแล้วในข้อก่อนหน้า แต่ก็มีทางและชาให้พรที่ถูกกดซึ่งอย่างหนักในสังคมตั้ง ๆ ได้เกิดจิตสำนึกที่ตนถูกกดซึ่งแล้วได้รับกำลังต่อสู้โดยวิธีสันติบังคับ โดยใช้กำลังอาชุบบัง เช่น ขบวนการทางนำโดย “สปีกากุส” (Spacacus) ผู้นี้สามารถรวมทางจิตใจนวนแจอยไปสู่จิตใจนวนมาก เริ่มต่อสู้ทางอาชุบบังนั้นระบบเผด็จการทางโรมันผู้อ่อน懦弱 74 ปี ก่อนพระเยซูเกิด ผู้นี้พัฒนาทำสังฆของคนสามารถทำลังได้ถึง

2 แสนคน ทำการต่อสู้ได้เป็นเวลาถึง 2 ปี แต่ในที่สุดก็ต้องพ่ายแพ้แก่ฝ่ายเผด็จการ ทางพระเหตุที่บวนการนั้นมีเจตนา谋สูงที่ไม่ยอมเสียศักดิ์ศรีของมนุษยชาติ ประวัติศาสตร์ของมนุษยสังคมที่จะคงมีอยู่เป็นเวลานานจึงจากรัฐธรรมของบ้าน การต่อต้านเผด็จการทางศักดินาที่มีต่อวิรรตการของสังคม

2.5 ในบทความปลีกย่อที่เขียนขึ้นในยุโรปเมื่อ古กลางคริสต์วรรษที่ 19 (ซึ่ง มีผู้แปลเป็นภาษาในเยอรมัน) นั้น ระบบทุนสมัยใหม่ได้พัฒนาไปไกลมากในยุโรปนั้น ก็เป็นธรรมชาติที่ผู้เขียนจะต้องเน้นหนักถึงการเผยแพร่ชนชั้นแรงงาน และความเป็นปฏิรูปักษ์ ต่อต้านระบบทุนสมัย “BOURGEOISIE” ที่ผ่านมาเปลี่ยน “ชนชั้นเจ้าสัมภพ” กับ “PROLETARIAT” ที่ผ่านมาเปลี่ยน “ชนชั้นผู้ไร้สัมภพ” หรือ “WORKING CLASS” ที่ผ่านมาเปลี่ยน “ชนชั้นคนงาน”

แต่ในประเทศด้อยพัฒนา หรือที่มีศักดิ์ใหม่เรียกประเทศกำลังพัฒนา นั้น มีชาガทางและชาศักดินาอยู่ จะนั้นเรามีความมองข้าม “ระบบทุนศักดินา” (FEUDAL CAPITALISM) ที่ได้มีขึ้นตั้งแต่ระบบศักดินาได้เกิดขึ้น คือส่วนหนึ่งของข้าไฟร์ที่ พ้นจากฐานทางสันนิษฐาน เมื่อมีทุนเล็กน้อยก็เริ่มทำการซื้อผลิตผลที่ข้าไฟร์ส่วนมากได้ ลูกที่จากเจ้าศักดินาให้มีไว้เป็นส่วนของข้าไฟร์ โดยผู้มีทุนน้อยนี้อาจของที่ข้าไฟร์อื่น มาแลกเปลี่ยน ครั้นต่อมาเมื่อได้มีวัตถุอื่นเป็นสื่อกลางที่ใช้ในการแลกเปลี่ยน เช่น สัตว์บ้างชนิด, เบี้ยบ้างชนิด, โลหะบางอย่าง เช่น ดินก, ทองแดง, เงิน, ทอง จึงได้ ใช้วัตถุสื่อกลางนั้นแลกเปลี่ยน อันเป็นวิธีที่เรียกว่า “ข้อขาย” ข้าไฟร์ที่ทำการค้าขาย นี้ได้ทำการเอาเปรียบข้าไฟร์ซึ่งเป็นผู้ผลิต ซึ่งเป็นเหตุให้ข้าไฟร์ที่ทำการค้าขายนี้ กำไรสะสมเป็นทุนขยายการค้าขายก้างข้างหน้าและมีทุนให้ข้าไฟร์อื่น ๆ ยิ่งโดยมี ดอกเบี้ยบ้าง โดยให้ข้าไฟร์อื่น ๆ ซื้อของเชื่อโดยกำหนดราคาขายอย่างแพง ซึ่งเป็น การเอาดอกเบี้ยอย่างแพงไปในตัว ดังนั้นข้าไฟร์ส่วนมากซึ่งต้องส่งส่วยให้เจ้าศักดิน และเจ้าศักดินาแล้ว ก็ยังถูกบุหรี่ดจาก “นายทุนศักดินา อย่างหนักอีกด้วย ท่านทั้ง หลายที่มีใจเป็นธรรมต่อชาวนาสยาม” โดยพิจารณาความจริงที่ประจักษ์ในชนบทก ย้อมเทินได้ แม้ในปัจจุบันนี้ว่าชาวนาสยามผู้ยากจนได้ถูกนายทุนพื้นที่ชาติศักดินาน บุหรี่ดเพียงใดบ้าง

นายทุนศักดินามีอยู่ตั้งแต่โบราณกาลในสังคมที่เกิดระบบศักดินาขึ้นแล้ว หากแต่ในสังคมต่าง ๆ เรียนนายทุนศักดินานี้ในเชือต่าง ๆ กันตามภาษาของเดลสังคม

เช่นในอินเดียสมัยพุทธกาลนั้น จำแนกนายทุนศักดินาออกเป็น 3 อันดับ จากระดับ ต่ำไปสูงระดับสูง คือ กระภูมพี, คหบดี, เครชรีซึ่งเป็นศัพท์บาลีสันสกฤตที่คนไทย แปลงเป็นศัพท์ไทยตั้งแต่โบราณกาล แม้ในปัจจุบันนี้สามัญชนคนไทยจำนวนไม่น้อย ก็ได้ใช้ศัพท์นี้ตามความหมายนั้น คือ

ก. กระภูมพี ได้แก่ผู้ที่ทำการค้าเมืองลัคพิชในชนบทเป็นคนมีที่ดินและเป็น คนมีเงินในชนบท เป็นเจ้าที่ดินในชนบทที่เป็นคนมีมีในอันดับต่ำสุดกว่าคหบดี และเครชรี ซึ่งจะกล่าวต่อไปคนไทยจึงเดิมคำว่า “ไฟร์” ไว้หน้าคำว่า “กระภูมพี” เป็น “ไฟร์กระภูมพี” ซึ่งแสดงว่าบังอยู่ในฐานะที่เป็นไฟร์ จึงต่างกับคำฟรังเศส “BOURGEOISIE” และ “BOURGEOISER” ซึ่งภาษาอังกฤษและเยอรมันก็ใช้ทับศัพท์ฟรังเศสนั้นเพื่อหมายถึง “นายทุนสมัยใหม่ เจ้าของปื้อจัดการผลิตของสังคมผู้เป็น นายทุนข้างแรงงาน” ตามที่วิทยาศาสตร์สังคมและเอองเกลส์ได้ให้ความหมายไว้ซึ่ง ผู้จะกล่าวในข้อ 2.7 ต่อไป

ข. คหบดี ได้แก่ผู้มีเคหสถานครอบครัวข้าท้าสใช้ราย ซึ่งเป็นคนมีมีกว่า “กระภูมพี”

ก. เครชรี เป็นผู้มีมีทรัพย์สินมากมายอันดับหนึ่งเมื่อครั้งพุทธกาลถือว่า เครชรีเป็นพระสหายของพระราชา

ระบบทุนศักดินานี้ยังมีตอกค้างอยู่ในประเทศด้อยพัฒนาซึ่งรวมทั้งสยาม ปัจจุบันด้วย ซึ่งส่วนหนึ่งได้เปลี่ยนเป็นนายทุนสมัยใหม่แล้ว แต่อีกส่วนหนึ่งยังมีได้ เปลี่ยนแปลงไป หรือเปลี่ยนแปลงไปแต่ยังคงมีชาガทศนะทางและศักดินาซึ่งเป็น พลังสนับสนุนเกือกุลให้ระบบเผด็จการทาง และศักดินายังคงอยู่ต่อไป หรือกลับ ผันเข้ามารือกในรูปสมมุตญาณญาติธิราชย์เก่าหรือในรูปใหม่อย่างอื่นแต่ในสาระคือ เพื่อจัดการทางและศักดินา

2.6 ความเป็นอยู่ค่ามาระบบท้าสและศักดินา ก่อให้บุคคลเกิดทศนะทาง และศักดินา คือ

ก. ฝ่ายเจ้าท้าสและเจ้าศักดินาเกิดจิตสำนึกว่า ระบบเผด็จการที่ฝ่ายตน ปฏิรูปต่อคนส่วนมากของสังคมนี้ทำให้ฝ่ายตระครองชีพได้อย่างผาสุก จิตสำนึกนี้ เป็นทศนะของฝ่ายเจ้าท้าสและเจ้าศักดินายืดมั่นอยู่ตามปกติสัย

ข. ฝ่ายทักษะและข้าไฟร์นั้นตามปกติวิสัยย่อมต้องการหลุดพ้นจากความเป็น
ทักษะและข้าไฟร์ แต่ก็มีข้อยกเว้นสำหรับทักษะและข้าไฟร์จำนวนหนึ่งที่เมื่อถูกอุญญา
ให้ระบบทักษะและศักดินานจันเดชินเป็นเวลานานก็กลับเป็นคนที่เชื่องต่อการถูกอกซึ่ง
ประดิษฐ์สัตว์ซึ่งเดิมอยู่ในป่าอย่างอิสระ ครั้นเมื่อมนุษย์จับสัตว์นั้นมาเลี้ยงเริ่มต้นด้วย
ทราบให้เงรงกล้า ในที่สุดก็เป็นสัตว์ที่เชื่องยอมทำงานตามคำสั่งของเจ้าของ ครั้น
นาน ๆ เข้าก็เกิดหักคนะเห็นชอบในการอุญญาให้ระบบเพดีจารนั้น อีกประการหนึ่ง
ลักษณะที่ปลูกใจให้ทักษะและข้าไฟร์เกิดความเชื่อถือว่าผู้แพ้จากการทักษะและศักดินานเป็นผู้ที่
ล่วงหลักศักดิ์สิทธิ์ส่วนมาให้เกิดในมนุษย์โดยกดังกล่าวแล้วในข้อ 2.4 นั้น มือกอธพลทำให้กลัว
ทางอิติใจของทักษะและข้าไฟร์ซึ่มัน ในหักคนะนั้นเห็นเช่นนั้น และเมื่อได้ถ่ายทอด
เป็นมรดกสืบสานมาหลายชั่วคนก็เป็นหักคนะที่เก้าແเน่นอยู่ในหมู่ชนส่วนหนึ่งที่หวังส่วนมาก
สมดังที่ปรัชญาหล่ายสำนัก (รวมทั้งสำนักมาร์กซ์-เลนิน) กล่าวไว้ว่า ทฤษฎีหรือ
หักคนะได้เก้าແเน่นอยู่ในหมู่ชนใด ก็มีพลังที่จะหักคนกลับไปสู่สภาพเศรษฐกิจและ
การเมืองของระบบนั้นเอง อันทำให้ระบบสังคมนั้นดำรงอยู่ได้

กาสและข้าไฟร์ที่เชื่องแล้วและที่เกะแน่นในหัตนะดังกล่าวนั้นก็กลับเป็นสมุนที่ดีของเจ้ากาสและเจ้าศักดินาที่สามารถใช้กาส และข้าไฟร์นั้นเอง เป็นสูตรมือต่อสู้กาส และข้าไฟร์ส่วนที่ต้องการอิสรภาพ ตัวอย่างในประวัติศาสตร์มีมากหลาย吩咐ขออ้างตัวอย่างบางประการพอเป็นอุทาหรณ์ดังต่อไปนี้

ขบวนการปลดแอกทางานโดยสถาบันคุณดังที่ผมได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น ต้องพ่ายแพ้แก่ฝ่ายเด็จจากการทางาน เพราะเจ้าทางานได้อาศัยทางานที่เชื่องแล้วเป็นกำลัง สนับสนุนให้กองกำลังทหารของเจ้าทางาน ทำการปรบรวมขบวนการปลดแอกทางาน

ประวัติศาสตร์สังคมกลางเมืองของสหรัฐอเมริกาเมื่อกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 ก็แสดงว่าคนนิโกรทาสจำนวนหนึ่งในรัฐภาคใต้ของ ส.ร.อ.กลับร่วมกับเจ้าทาสทำสังคมกับรัฐภาคเหนือซึ่งต้องการให้ทาสเป็นอิสระ

ค. ทักษะภาษาและศักดินาได้ก่อให้เกิดความรู้สึกเหยียดหยามระหว่างมุชย์ในสังคมเดียวกันด้วยคือฝ่ายเจ้าภาษาและเจ้าศักดินาก็เหยียดหยามภาษาและข้าไพร่รวมเป็นคนเลวทรามอยู่ในอันดับต่ำหรือวาระต่ำของสังคม ส่วนภาษาและข้าไพร่จะเป็นสิ่งที่เป็นสมุนของเจ้าภาษา และเจ้าศักดินาก็พลอยมีความรู้สึกเหยียดหยามทางและข้าไพร่ที่มิใช่สมุนของเจ้าภาษาและเจ้าศักดินา

ฝ่ายข้าไพรที่เป็นนายทุนศักดินา กทกงดูว่าเป็นคนมั่งมีเหยียดหยามข้าไพร ส่วนมากที่เป็นคนยากจน

จากพื้นฐานความรู้สึกนี้ภายในสังคมก็พัฒนาไปสู่ทัศนะที่สังคมหนึ่งถือตนว่าเป็นใหญ่กว่าสังคมอื่นที่มีพลังน้อยกว่าและเหยียดหยามสังคมที่เป็นเมืองขึ้น หรือเมืองอุอกที่ต้องส่งบรรณาการ ทัศนะคคลั่งเรือชาติ (RACISM) และคลั่งชาติ (CHAUVINISM) จึงเกิดขึ้น

2.7 แม้ระบบทางและศักดินาจะเติ่อมสลายไปทางระบบเศรษฐกิจการเมืองแต่ หากทัศนคติที่เกิดขึ้นในหมู่ชนให้ถูกต้องๆ กันมากลางขั้วคน ก็ยังคงมีอยู่ เมื่อเวลาอีกข้านานมากที่เป็นผลต่อต้านระบบประชาธิรัฐฯ ได้ ขณะพากษานั้นที่จะฟื้นฟูระบบเดิมจากการทางและศักดินาในรูปแบบเดิมๆ กลับมาสืบทอดเช่นเดิม หรือรูปที่ไม่ชัดใหม่ เช่น เดิมจากการฟ้าซึสัต์, นาซี, เมดี้จาร์ทหาร ฯลฯ ดังจะเห็นได้ตามตัวอย่างต่อไปนี้

ก. เราไม่ต้องอุ่นไฟเลือดด้วยตัวเองตามรูปธรรมในสยามของเรางี้จะเห็นว่า แม้พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ (รัชกาลที่ ๕) ได้ทรงยกเลิกระบบนาทําใน พ.ศ.๒๔๔๘ แล้วแต่หากหันมาฟังบังคับยังคงบังหมู่บ้านเหล่า อันที่จริงก่อนประกาศยกเลิกระบบนาทํา พระองค์ก็ได้มีประกาศยกเลิกธรรมเนียมทักษะและคักคิดนำมาทําก่อนแล้ว เมื่อพระองค์ขึ้นทรงราชย์ได้เพียง ๕ ปี คือ ในจศกราช ๑๒๓๕ ซึ่งตรงกับพุทธศักราช ๒๔๑๖ มีความดังต่อไปนี้

พระบรมวงศ์หกท่านทรงพระองค์ได้ปฏิบัติตามพระราชประสังค์ของรัชกาลที่ 5 โดยเฉลียว่าการหลงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ พระอาจารย์กฤษหมายสยามได้ทรงสั่งสอนตามพระราชประสังค์ของพระราชบิดา ครรัณต่อมา ภายนหลังรัฐประหาร 8 พ.ศ. 2490 โดยความเกื้อหนุนสนับสนุนจากชากทัศนะท้าวและศักดินาแล้ว รัฐบาลที่ตั้งขึ้นภายใต้ ต่อมาได้ทำการฟื้นฟูระบบธรรมเนียมการที่เลิกแล้วนั้นชื่นมโนธิ ดังปรากฏในภาพจากนิตยสารหนังสือพิมพ์ นิติتنักศึกษานักเรียนกสึกุบังคับให้ปฏิบัติตามชนบบธรรมเนียมนั้น ซึ่งท่านย่อมทราบแล้ว คำพิพากษาฎีกานางชนบบกมีผู้พิพากษานางนายได้ตัดสินคดีโดยอาศัยประเพณีกำเป็นข้ออ้างลงโทษผู้ต้องหา ผမเจิงคิดว่ารัชกาลที่ 5 มีญาณวิถี และโดยเฉลียว่าการหลงราชบุรีดิเรกฤทธิ์เห็นการฟื้นฟูระบบธรรมเนียมประเพณีทาง สถาบัน เป็นการขัดพระราชประสังค์และขัดต่อเจตนาرمณทางกฤษหมายแล้ว พระองค์จะทรงมีความรักโกรยาไร

ข. แม้ในประเทศไทยใหม่ปัจจุบัน ที่เข้าสู่ระบบสังคมนิยมเบื้องต้นแล้ว ท่านก็จะได้ทราบข่าวที่ปรากฏจากเอกสารของสาธารณะรัฐแห่งราชอาณาจักรจีนเองว่า เมื่อไม่นานมานี้ได้มีการรณรงค์ต่อต้านชาบทัศนนะ “ชงจื๊อ” อันเป็นชาบทัศนศักดินา (ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ขึ้นอุดมขึ้นในสมัยโบราณ ขณะที่ประเทศไทยยังมีระบบทางการค้า กับระบบศักดินา) แม้ว่า “หลินเปี้ยว” ตัวแทนชาบทัศนานี้จะตายไปแล้ว แต่เขาก็ยังมีลูกสมมุนตกค้างอยู่ซึ่งทำการเผยแพร่ในประเทศไทย และในบางประเทศอื่นที่เคยมีบุคคลโฆษณาสรับเสริญหลินเปี้ยวอยู่ทั่วหนึ่ง แม้ในปารีสท่านอาจสังเกตว่า เมื่อไหร่สามารถกระแส้งว่าหลินเปี้ยวขึ้นเครื่องบินหนึ่งจากประเทศไทยแล้วเกิดอุบัติเหตุ เครื่องบินตกทำให้หลินเปี้ยวกับพวกร้ายนั้น ผู้สอดส่องหลินเปี้ยวทั้งคืนขานขานว่าไม่จริง เพราะล้มลงทัศนศักดินาของหลินเปี้ยวอย่างหลับหลับตา

ก่อนนั้นเข้าไปการยกวิถีเป็นใหญ่ทางวัฒนธรรมของชนชั้นผู้เริ่สมบัติเงิน ได้ทำการอุดสูบคลลที่มีชาบทศนศักดินาและชากรความคิดนายทุนที่แทรกตัวเข้ามาอยู่ในพระครู อาทิ หลิวเซ่จี อดีตรองหัวหน้าพรรคุ, เปิงเชิง อดีตนายกเทศมนตรีปักกิ่ง, ลิวโนง อี อดีตเลขานุการคณะกรรมการเงื่อนเพื่อสันติภาพโลก และอดีตกรรมการสันติภาพโลก (WPC) ฯลฯ และได้พัฒนาการณรงค์ต่อต้านหลิลี่ชาน อดีตหัวหน้าพรรคุ ระหว่าง ค.ศ. 1928-1930 (ก่อนหวังหมิง และก่อนเหมาเจ้อตุงเป็นหัวหน้า

พรรคใน ค.ศ.1935) บทความของบุคคลเหล่านี้เกย์มีผู้แปลเป็นภาษาอื่นในบางประเทศ

เมื่อกล่าวถึงแนวทางทุนนิยมของหลิวเซาเฉียย่อมหมายถึงทัศนะนายทุนศักดินาด้วยซึ่งแสดงออกถึงการผูกขาดอภิรัตน์และการอวดอ้างคุณภาพแห่งพวงของตนโดยเฉพาะ ประดิจพ่อค้าที่ชอบการผูกขาดและโฆษณาตนค้า หลิวเซาเฉียย์เสนอสานุศิษษว่า “ชาocomมิวนิสต์เป็นผู้ที่ได้รับการหล่อหลอมเป็นพิเศษ” ซึ่งผิดจากคำสอนของมาร์กซ์เลนินที่สอนว่า หากทัศนะของบุคคลที่เกิดมาในสังคมเก่าบังไม่หมดไปง่ายๆ ก็จำต้องทำการสำรวจตนเองเป็นตัวเอง เพื่อแก้ไขข้อขัดขวางเก่าที่เคยฟื้นอยู่เสมอ หนังสือที่หลิวเซาเฉียย์เขียนไว้ให้ชื่อว่า “จะเป็นคอมมิวนิสต์ที่ดีได้อย่างไร (HOW TO BE A GOOD COMMUNIST) นั้นใช้ทักษะศักดินาและชาကนายนายทุนศักดินาและนายทุนสมัยใหม่เจอปนอยู่มาก จะนั่นการอภิรัตน์ใหญ่ทางวัฒนธรรมของชนชั้นผู้เริ่มต้นจะมีจิตใจจะทำขึ้นใหม่อีกเล่มหนึ่ง ให้ชื่อว่า “จะเป็นคอมมิวนิสต์ที่แท้จริงได้อย่างไร” (How to be a real Communist) ส่วนหลีชาน อธิบายหัวหน้าพรรครุ่นเดียวกันว่า “เอียงซ้ายจัด” แต่ก็ตั้งอยู่บนรากรฐานแห่งชาบทัศนะศักดินา (ดูหมายเหตุท้ายบทความนี้)

2.8 เมื่อระบบทางในยุโรปตะวันตก ได้เสื่อมลงในปลายสมัยอาณานิคม โดยระบบศักดินาได้พัฒนาขึ้นมาแทนที่แล้ว แต่ชาบทัศนะทางสังคมเหลืออยู่ในระบบศักดินาเป็นเวลาช้านานหลายศตวรรษ

ต่อมานในปลายยุคกลางของยุโรปตะวันตก คือ เมื่อประมาณคริสตวรรษที่ 13 (ประมาณ 700 ปีมาแล้ว) ได้มีบุคคลจำพวกที่ออกสำเนียงตามภาษาฝรั่งเศสว่า “บูรชัวร์” เขียนเป็นลักษณะร่วมกันว่า “BOURGEOIS” คือ พ่อค้าและผู้ประกอบการที่อยู่ในย่านตลาดการค้า ซึ่งเรียกว่า “บูร์ก” เขียนเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า “BOURG” คำนี้เทียบได้กับคำไทยว่า “บูร์” จะนั่น “บูรชัวร์” เทียบได้กับคำไทยว่า “ชาวบูร์” ได้เป็นผู้เริ่มแรกในการจัดตั้งเป็นชนวนการต่อต้านเผด็จการศักดินาซึ่งปกครองท้องที่ ชาวบูร์ได้รวมกำลังกันเป็นองค์กรร่วมที่เรียกเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า “คอมมูน” (COMMUNE) ซึ่งแผลงมาจากคำลาติน “COMMUNIS” อันเป็นองค์การที่ชาวบูร์ผนึกกำลังกันเพื่อป้องกันผลประโยชน์ของตน และต่อสู้เจ้าศักดินาท้องที่ที่มีอิสระในการปกครองท้องที่ของตนเอง ออกตั้งหากจากเผด็จการของเจ้าศักดินา

ก้องที่ แต่ยังคงมีข้อต่างต่อพระราชบัญชิตริบดีซึ่งเป็นประมุขสูงสุดของรัฐ การต่อสู้นั้นหัวธิทัดทานดื้อด้านไม่ยอมอ่อนน้อมให้เจ้าศักดินาท้องที่ การต่อสู้ได้ใช้เวลาอย่างนาน ชาวบูร์จึงได้รับสัมปทานจากพระราชบัญชิตริบดีให้มีสิทธิ์ปกครองท้องที่ของตนเองอันเป็นประวัติระบบเทคโนโลยีในหลายประเทศของยุโรปตะวันตก

ชาวบูร์กหงดสภาพเป็นข้าไพรของเจ้าศักดินาแห่งท้องที่โดยพระราชบัญชิตริบดี กับรองให้มีฐานันดรที่ 3 ของสังคม คือเป็นฐานันดรตั้งลงมาจากบุนนาคบรรพชิต ละบุนนางมราวาส คือมีสภาพเป็นชนชั้นกลางระหว่างฐานันดรสูงกับผู้ไร้สิ่งปฏิ PROLETARIAT) ซึ่งยังคงมีฐานะเป็นข้าไพรของเจ้าศักดินาท้องที่ กล่าวอีก ย่างหนึ่งก็คือ ชาวบูร์มีฐานะเป็นนาทุนขั้นกลาง ต่ำนาชาวบูร์ได้พัฒนาเครื่องมือตัดกระดาษให้มีสมรรถภาพดีขึ้นตามลำดับ ได้ขยายการค้ากว้างขวางขึ้น สะสมสมบัติ ที่มีทุนได้มากขึ้น และเมื่อได้เกิดมีผู้ประดิษฐ์เครื่องมือให้หลังไอน้ำในปี 18 ชาวบูร์กอาสาช่วยทุนอันเป็นสมบัติที่สะสมไว้ขึ้นเป็นเว็บของอุตสาหกรรมและวิสาหกิจใหม่ สภาพของชาวบูร์ขึ้นเดิมเป็นเพียงนาทุนขั้นกลางจึงได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงไปเป็นนาทุนใหญ่สันดิ้นใหม่

แม้สภาพของชาวบูร์หรือบูรชัวร์ได้เปลี่ยนไปจากเดิมแล้ว ซึ่งในภาษาฝรั่งเศษหมายถึงคนชั้นกลางที่ได้แต่ในสำราญวิทยาศาสตร์สังคมกับยังคงเรียนนายทุน ร้อยใหม่ตามศัพท์เดิมว่า “บูรชัวร์” และชนชั้นนายทุนใหญ่สมัยใหม่ว่า “บูรชัวร์” (BOURGEOISIE) สำราญวิทยาศาสตร์สังคมที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษและภาษาเยอรมันก็ใช้ธิทัดศักดินาค่าฝรั่งเศสดังกล่าวนั้น เพื่อเรียกชนชั้นนายทุนใหญ่สมัยใหม่ที่มีความเชิงพาณิชย์ในทางวิทยาศาสตร์สังคม เอองเกลส์ได้ทำพูดโน้ตอธิบายความหมายของคำนี้ว่า

“บูรชัวร์ (BOURGEOISIE) หมายถึงชนชั้นนายทุนสมัยใหม่ เจ้าของที่ดินชั้นการผู้ผลิตของสังคมและเป็นนาหัวข้าวของแรงงาน”

เพื่อกระจ้างแจ้งขึ้น ขอให้ท่านศึกษาประวัติลักษณะนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์โลก ท่านก็จะพบว่าระบบนายทุนสมัยใหม่ได้ก่อตัวจาก “ระบบทุนพาณิชย์” (CAPITALISME COMMERCIALE) แล้ว “ระบบทุนการผลิต” (CAPITALISME FINANCIER) แล้วก็มาถึง “ระบบทุนอุตสาหกรรม” (CAPITALISME INDUSTRIEL)

ส่วนชนชั้นผู้มีทุนน้อยมีชื่อเรียกว่า “เบอตเตกะ บูรฆัวชี” (PETITE BOURGEOISIE) และนายทุนชั้นกลางมีชื่อเรียกว่า “มัณฑน์ บูรฆัวชี” (MOYENNE BOURGEOISIE)

ฉะนั้น ผู้มีจึงได้กล่าวไว้ในหนังสือ “ว่าด้วยความเป็นอนิจังของสังคม” ว่า “บูรฆัวชี” ในไข่ขันหัว “กระถุงพี” หากเป็นชนชั้นเครื่องสืบสานใหม่ ขึ้นมาอยู่ที่เป็นศักดิ์ใหญ่ใหม่ว่า “เจ้าสมบัติ”

เมื่อชนชั้นเจ้าสมบัติได้เป็นเจ้าของอุดสาหกรรมสมัยใหม่ที่ใช้เครื่องจักรกล สับซับซ้อนมากขึ้น จำต้องใช้คนงานที่มีความรู้ความสามารถในการใช้เครื่องจักรกล เพราะถ้าจะใช้ข้าไพรที่ชินต่อการใช้เครื่องมือหัตกรรมตามระบบศักดินาที่ไม่สามารถที่จะทำให้ชนชั้นเจ้าสมบัติได้ผลผลิตอันเป็นกำไรได้มากขึ้น ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องให้คนงานได้มีเสรีภาพขึ้นกว่าข้าไพร

ท่านที่ใช้สามัญสำนึกยอมทราบได้ว่าชนชั้นเจ้าสมบัตินั้นเป็นคนจำนวนน้อยในสังคม ฉะนั้นแม้ชนชั้นเจ้าสมบัติเห็นความจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงระบบศักดินามาเป็นระบบประชาธิปไตย แต่โดยลำพังชนชั้นนี้ก็ย่อมไม่เป็นพลังเพียงพอ คือ จำต้องอาศัยข้าไพรตามระบบศักดินาที่เป็นคนจำนวนส่วนข้างของสังคม ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะทำให้ข้าไพรเกิดมีสำนึกในชนชั้น ข้าไพรของตนที่ถูกกดขี่นั่นเอง จากระบบศักดินา และให้เกิดจิตสำนึกในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษยชาติของตนที่จะต้องมีความเสมอภาคกับเพื่อนมนุษย์ในสังคม และมีสิทธิเสรีภาพคือ สิทธิประชาธิปไตย ในกรณีนับความของนักปรัชญาหลายคนในปลายคริสตศตวรรษที่ 17 อาทิ “霍布斯” (HOBBS), “ล็อกค์” (LOCKE), และในคริสตศตวรรษที่ 18 อาทิ มองเตสกิอุ (MONTESQUIEU), ดีเดอร์อีต (DIDEROT) วอตาเร (VOATAIRE) อ.-จ.รูสโซ (J. J. ROUSSEAU) ได้มีอิทธิพลที่ทำให้ราษฎรจำนวนไม่น้อยเกิดจิตสำนึกที่ต้องการความเสมอภาคกับเพื่อนมนุษย์ในสังคมและสิทธิเสรีภาพ นักปรัชญาเหล่านี้ไม่ใช่เป็นนายทุนมั่นมีเงินมหาศาล ท่านแสดงทัศนะเพื่อประชาธิปไตยของราษฎร มิใช่เพื่อชนชั้นเจ้าสมบัติโดยเฉพาะ

ชนชั้นเจ้าสมบัติจึงร่วมกับราษฎรที่มีทัศนะประชาธิปไตยทำการต่อต้านเหตุการณ์ ที่ต้องการเปลี่ยนมาเป็นระบบประชาธิปไตย เจ้าศักดินาของประเทศใจก่อนเปลี่ยน

แปลงโดยสันติวิธี การอภิวัฒน์โดยใช้กำลังอาวุธก็มิได้เกิดขึ้น แต่เจ้าศักดินาได้ห้อดึง เกาะแม่นอยู่ต่ำระบบเหตุการณ์ ศักดินาของตน การอภิวัฒน์โดยใช้กำลังอาวุธจึงเกิดขึ้น อาทิการอภิวัฒน์ฝรั่งเศสใน ค.ศ. 1789

2.9 การอภิวัฒน์ให้ญี่ปุ่นฟรั่งเศสครั้งแรกนั้นที่ได้ก่อระบบทราบีปไตยขึ้น ได้ส่งผลกระทบไปยังพลเมืองส่วนมากของหลายประเทศในยุโรปที่ตื่นตัว โดยการต่อต้านระบบเหตุการณ์ ศักดินาที่แสดงออกเป็นรูปธรรมหลายประการ อาทิ ได้ประกาศปฏิญญา ว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและของพลเมือง ฉบับ ค.ศ. 1789 ซึ่งให้สิทธิเสรีภาพและเสมอภาคแก่พลเมืองทางนิติธรรม

รัฐธรรมนูญฉบับแรกที่ขบวนการประชาธิปไตยของฝรั่งเศสประกาศขึ้น เมื่อ ค.ศ. 1791 นั้น ได้เปลี่ยนระบบสมบูรณ์ยาญ่าสิทธิราชย์เป็นรัฐบาลราษฎรีปไตย ภายใต้รัฐธรรมนูญ โดยมีพระเจ้าหลุยส์ที่ 16 เป็นพระมหากษัตริย์ต่อไป แต่ใน ค.ศ. 1792 พระเจ้าหลุยส์ที่ 16 ได้เออบขอร้องให้จักรพรรดิออสเตรียส่งกองทัพมาช่วยตันเป็นเหตุให้เกิดสังเวยระหว่างฝรั่งเศสฝ่ายหนึ่งกับกองออสเตรียซึ่งมีปรุษเชีย เป็นพันธมิตรอีกฝ่ายหนึ่ง ราชภูมกรุงปารีสจึงเรียกร้องให้สภាឡัมเบนราษฎร์ปลดพระเจ้าหลุยส์ที่ 16 ออกจากตำแหน่งพระมหากษัตริย์ ครั้นแล้วจึงได้ประกาศสารานุรัฐฝรั่งเศสขึ้น เมื่อวันที่ 22 กันยายน ค.ศ. 1792 แล้วต่อมาสภាឡัมเบนราษฎร์ จึงได้พิจารณาคิดว่า หลุยส์ที่ 16 มีความผิดฐานทรยศต่อชาติ ต้องโทษประหารชีวิต เมื่อวันที่ 21 มกราคม ค.ศ. 1793 ครั้นเมื่อพระเจ้าหลุยส์ที่ 16 ถูกประหารชีวิตแล้ว พระราษฎร์ฝรั่งเศสขึ้น คือ “กงกูร”, สเปน, โปรตุเกส, ออสเตรีย, เนเปลส์, ปรุสเซีย, ออสเตรีย จึงรวมกันเป็นพันธมิตรยกกองทัพมาปราบชีดประเทศฝรั่งเศส เพื่อแทรกแซงกิจการภายใน

รัฐบาลอภิวัฒน์ฝรั่งเศสได้ระดมพลเมืองเป็นทหารเพื่อต่อสู้ป้องกันปีตุภูมิ แต่โดยที่ไม่มีนายทหารของฝ่ายอภิวัฒน์เพียงพอจึงจำต้องใช้นายทหารที่เคยมาจากระบบเก่า รัฐบาล อภิวัฒน์จึงคิดวิธีให้มี “กรรมการราษฎร์” (COMMISSAIRE DU PEUPLE) เป็นผู้นำทำการเมืองประจำกองทัพซึ่งผู้บังคับบัญชาฝ่ายทหาร สองเชือพัง

(ต่อมาเมื่อรัสเซียได้มีการอภิวัฒน์ตุลาคม 1917 แล้ว ที่ได้นำวิธีการราษฎร์ ของการอภิวัฒน์ฝรั่งเศสนั้นไปประยุกต์แก่กองทัพโซเวียต ซึ่งหลายประเทศในค่าย

สังคมนิยมก์ได้อ้าว่าย่างนั้นเช่นกัน)

การอภิรัตน์ใหญ่ฝรั่งเศส ค.ศ. 1789 ที่สถาปนาระบบทุระบุประชาธิปไตยขึ้นนั้นมีเพียงมีผล lokale ทันไปยังหลายประเทศในยุโรปตะวันออก รวมทั้งรัสเซียและในเอเชียด้วย ท่านที่ศึกษาประวัติศาสตร์ ยอมทราบถึงสาระสำคัญที่นักอภิรัตน์รัสเซียและเอเชียได้รับอิทธิพลจาก การอภิรัตน์ประชาธิปไตยนั้น แม้แต่เรื่องที่ดูเหมือนผิวเผินเช่นเพลงอภิรัตน์ฝรั่งเศส ก็ปรากฏว่าพระองค์ทรงคิดปัจจุบันนี้ แม้แต่เรื่องที่ดูเหมือนผิวเผินเช่นเพลงอภิรัตน์ฝรั่งเศส กับแม่นเชวินน์ก์ใช้ทำนองเพลง “มาเซียลส์” อันเป็นเพลงอภิรัตน์ฝรั่งเศส (ต่อมาเป็นเพลงชาติของฝรั่งเศส) นั้นเป็นเพลงอภิรัตน์รัสเซียโดยเปลี่ยนเนื้อร้อง เป็นคำรัสเซีย ต่อมาการอภิรัตน์ประชาธิปไตยฝรั่งเศสก็มีผลกระทบท่อนไปยังเอเชีย และอีกหลายประเทศในโลก โดยเฉพาะประเทศไทยนั้น ก่อนที่นาย “เนยเอ่อ” แต่ง เพลงอภิรัตน์ของเจ้าชายน้อยจะพานั้น คงงานอภิรัตน์เจ้าก์ใช้ทำนองเพลง “มาเซียลส์” ของฝรั่งเศสเป็นเพลงอภิรัตน์ของคนไทยนั้นแต่เปลี่ยนเนื้อร้องเป็นคำจีน

2.10 ในการวิเคราะห์ขบวนการอภิรัตน์ใด ๆ นั้นควรพิจารณาจำแนกส่วนต่าง ๆ ที่ประกอบขบวนการนั้นประคุณการวิจัย “กายวิภาค” ของขบวนการอภิรัตน์นั้น ๆ อันเป็นวิชีวิทยาศาสตร์แห่งการวิเคราะห์สภาพทั้งหลาย รวมทั้งสังคมของมนุษย์ด้วย ดังนั้นนักวิทยาศาสตร์สังคมในโบราณก็ได้ ในสมัยปัจจุบันก็ได้ จึงได้สังส่อนให้ผู้ที่จะทำการวิเคราะห์ทั้งทัศนะโดยปราจាតาคติอุปทาน (PRECONCEIVED IDEA) เพราะถ้าได้ตั้งทัศนะอุปทานมา ก่อนก็จะมองเห็นคนอื่นที่เป็นมิตรให้เป็นศัตรูไปทั้งหมด ผู้นั้นก็จะไม่รู้ว่าใครเป็นศัตรูและเป็นมิตร การต่อต้านเมืองที่ไม่มีทางสำเร็จได้ โดยเฉพาะขบวนการอภิรัตน์ประชาธิปไตยฝรั่งเศส ค.ศ. 1789 นั้น เรายาจำแนกส่วนต่าง ๆ ออกเป็นหลายจำพวกดังต่อไปนี้

ก. จำพวกที่ 1 ได้แก่นักอภิรัตน์ที่ต้องการประชาธิปไตยสมบูรณ์ ทั้งทางนิติธรรมและพุทธศาสนา คือ “นาเบิล” เกิด ค.ศ. 1760 (ก่อนมาร์กซเกิด 58 ปี) เมื่อก่อน อภิรัตน์ 1789 นาเบิลทำงานเป็นเสมียนของเจ้าที่ดินมีหน้าที่เร่งรัดให้ชาวนาเสียค่า เช่นไก่เจ้าที่ดินแต่โดยที่ท่านผู้นี้เห็นความไม่เป็นธรรมของระบบศักดินา ท่านจึงเข้าร่วมขบวนการอภิรัตน์ประชาธิปไตยนั้น นาเบิลได้ชี้ให้เห็นว่า ประชาติ/ไทยทาง

การเมืองโดยนิติบัญญัติที่นั้น ไม่ใช่ประชาติ/ไทยแท้จริง เพราะในทางพุทธศาสนา ผู้ได้มีทุนมากก์สามารถใช้ลักษณะประชาติ/ไทย ได้นำกากว่าคนมีทุนน้อยและผู้ไร้สัมบัติยากจน์ท่านเห็นว่า ประชาติ/ไทยจะสมบูรณ์ก็ต้องให้ปวงชนมีความเสมอภาคกัน ในการปฏิบัติ ในกรณีนักธุรกิจท่องเที่ยวที่จัดตั้งสมาคมที่เรียกว่า “สมาคมขอทูตสุภาพ” (SOCIETE DES EGAUX) เตรียมทำการรัฐประหารเพื่อโคลนสัมรัฐบาล ซึ่งงานนั้นบริหารโดย “คณะอันนาก” (DIRECTOIRE) รัฐบาลจึงจับตัวนาเบิลขึ้นศาลตัดสินประหารชีวิตฐาน เตรียมการโคลนสัมรัฐบาลโดยใช้กำลังอาวุธ เมื่อ ค.ศ. 1797 แต่คดีงานฝรั่งเศสส่วนหนึ่งก็ได้โฆษณาลักษณะของนาเบิลโดยสันติวิธีได้ต่อ ๆ มา (ในสมัยต่อมาเทศบาลกรุงปารีสได้ตั้งชื่อถนนหนึ่งว่า “นาเบิล” เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ท่านผู้นี้ สถานีรถไฟได้เดินจากโทรศัพท์ไปยังสถานีที่ชื่อว่า “นาเบิล”)

ข. จำพวกที่ 2 ได้แก่พวกที่ต้องการให้ประชาธิปไตยคงอยู่ในรูปประชาธิปไตยของชนชั้นเจ้าสัมบัติ โดยกำหนดเงื่อนไขไว้ในรัฐธรรมญญฉบับ ค.ศ. 1791 ว่า พลเมืองจะต้องมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนได้ก็เฉพาะผู้ที่เสียภาษีอากรทางตรง (CONTRIBUTION DIRECTE) เป็นอัตราเท่ากับค่าแรงงาน 3 วันเป็นอย่างน้อย ในทางปฏิบัติผู้เสียภาษีอากร ทางตรงคือผู้เป็นเจ้าของ หรือผู้ครองอสังหาริมทรัพย์ คือได้แก่นายทุนเนื้อหินไป ส่วนคนงานและผู้ไร้สัมบัติแม้เสียภาษีอากรทางอ้อมก็ไม่อยู่ในข่ายแห่งการมีสิทธิ วิธีออกเสียงชนิดนี้ภาษาอังกฤษของวิชาเรียนรู้ญญ เรียกว่า “SUFFRAGE CENSITAIRE” คำว่า “SUFFRAGE” แปลว่าการออกเสียง คำว่า “CENSITAIRE” แปลว่าผู้เสียส่วนให้แก่เจ้าศักดินา, วิธีออกเสียงชนิดนี้จึงถูกทดลองเป็นภาษาไทยได้ว่า “วิธีออกเสียงแบบคนส่วน” จึงแสดงว่า “เข้าสัมบัติจำพวกประชาธิปไตยนั้นนี้หากทัศนะศักดินาหลาภคนในจำพวกนี้ ได้ร่วมกันบุคคลที่ไม่ใช่เข้าสัมบัติ แต่เมื่อกลับทัศนะศักดินาตกลงค้างอยู่คนบัญชุมเกือบกูลให้รัฐบันแพ้ดีจากการศักดินา ที่นี่คืนมาอีก ดังที่ผมจะกล่าวในข้อ ง.

ค. จำพวกที่ 3 ได้แก่ผู้ต้องการให้พลเมืองชายมีสิทธิออกเสียงได้โดยทั่วไป (SUFFRAGE UNIVERSEL) และสำเร็จได้โดยรัฐธรรมญญสาธารณะรัฐฝรั่งเศส ฉบับ 1793

ว. จำพวกที่ 4 ได้แก่ผู้ที่มีชากทรัพย์คุณะระบบทุนศักดินา (FEUDAL CAPITALISM) ซึ่งข้อความมิให้ประชาธิปไตยดำเนินก้าวหน้าไปสู่ประชาธิปไตยสมบูรณ์ พวคนี้เกือบจะให้ระบบเผด็จการศักดินาพื้นคืนดีขึ้นมาอีกหลายครั้ง ซึ่งเป็นผลให้พวคนายทุนชนิดนี้เป็นเจ้าสมบัติใหญ่สมัยร่วมยิ่งขึ้นอีก อาทิ

(1) ใน ค.ศ. 1799 นายพลโนเปเลียน โบนาปาร์ต ได้อำคัยกำลังทหารของตน และโดยความสนับสนุนของผู้แทนราษฎร แล้วประกาศใช้รัฐธรรมนูญใหม่ โดยมีสภาพต่าง ๆ แต่รั้งโดยคณาภิมุนรัฐเรียกว่า “กงสุลาต์” (CONSULAT) ตามเยี่ยงโรมัน คณะนั้นประกอบด้วยกงสุล 3 คน อยู่ในตำแหน่ง 10 ปี นายพลโนเปเลียน เป็นกงสุลคนที่ 1 ซึ่งรับอำนาจรัฐไว้ในมือของตนเอง ขึ้นต่อไปก็เอาร่ายผู้เด็ดขาด รวมนั้นคือตนเป็นกงสุลแต่ผู้เดียว แล้วสภานิติบัญญัติจากชาติหัวหน้าศักดินาได้สนับสนุนให้เป็นกงสุลตลอดชีวิต ต่อมาสภานิติบัญญัติได้สนับสนุนให้เป็นกงสุลตลอดชีวิต ที่มีลักษณะแต่ตั้งบุคคลที่จะเป็นกงสุลคนต่อไปได้ ซึ่งเท่ากับเป็นจักรพรรดินั้นเอง ครั้นแล้วก็ไม่เป็นการยากที่สภานิติบัญญัติได้ลงมติเปลี่ยนชื่อตำแหน่งกงสุลที่มีลักษณะอย่างจักรพรรดิ ทรงพระนามว่า “โนเปเลียนที่ 1” แม้จะมีรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ที่ตั้งสภากต่าง ๆ ไว้ แต่นอกไปเลียนที่ 1 ก็เรียกประชุมนานา ๆ ครั้งหนึ่งโดยทรงบุกรุกของประเทศฝรั่งเศสอย่างระบบเผด็จการส่วนพระองค์เรียกตามภาษาฝรั่งเศสว่า (DICTATURE PERSONNELLE”

โนเปเลียนมิได้หยุดยั้งส่งความป้องกันปีติภูมิเท่านั้น หากทำสิ่งความรุกรานประเทศอื่น ๆ อย่างไม่หยุดยั้ง พลเมืองฝรั่งเศสต้องถูก เกณฑ์เป็นทหารซึ่งล้มตายบานเจ็บจำนวนมาก ส่วนเจ้าสมบัติจำนวนหนึ่งก็พากันร่ำรวยในการขายอาวุธยุทธภัณฑ์และการให้รัฐบาลกู้ยืมเงิน เจ้าสมบัติจำพวกนี้ก็พัฒนาเป็นนายทุนอุตสาหกรรมและนายธนาคารใหญ่ยิ่งขึ้น

(2) ใน ค.ศ. 1814 โนเปเลียนนำทัพฝรั่งเศสพ่ายแพ้แก่ประเทศพันธมิตร สมัยนั้น จึงต้องஸละราชสมบัติครั้งแรกไปอยู่ที่เกาเอลบา เจ้าฟ้าชี้งเป็นท่านเจ้าเขตแห่งปอร์โวนซ์ (COMTEDE PROVENCE) แห่งราชวงศ์บูรุษของสายเชซูรา (BRANCHE AINEE) หรือ LEGITIMISTE ได้รับความสนับสนุนจากประเทศพันธมิตร แต่เจ้าสมบัติใหญ่ชาติคุณะศักดินาที่นี่ครองราชทรงพระนามว่า “หลุยส์ที่ 18” ต่อมาโนเปเลียนกลับมาจากเกาเอลบาขึ้นองราชย์อีก หลุยส์ที่ 18 ต้องเสด็จ

หนีไป ต่อมาโนเปเลียนแพ้ในการรบที่วอเตอร์ลู แล้วต้องஸละราชสมบัติเป็นครั้งที่ 2 ถูกองกฤษจับไปขังไว้ที่เกาเซนต์อีเลนา ครั้นแล้วหลุยส์ที่ 18 จึงกลับมาทรงราชย์อีก จนสวรรคตใน ค.ศ. 1824 เจ้าฟ้าชี้งเป็นท่านเจ้าเขต อาร์ตัวร์ (COMTE D'ARTOIS) แห่งราชวงศ์บูรุษของสายเชซูราขึ้นครองราชย์ ต่อไปทรงพระนามว่า “ชาร์ลที่ 10” พระองค์ได้พัฒนาระบบที่เด็ดขาดในการศักดินาให้มาเต็มที่ ทรงตัดสิทธิเสรีภาพของราษฎรหลายอย่าง นักประชารัฐไม่ได้ใช้เจ้าสมบัติได้ร่วมกับราษฎรทำการต่อต้านระบบเผด็จการศักดินาของราชวงศ์บูรุษของสายเชซูรา

(3) ใน ค.ศ. 1830 ฝ่ายเจ้าสมบัตินายธนาคารใหญ่ อาทิ “สถาฟิตต์” และ “รอธไซล์ด์” เห็นว่าถ้าปล่อยให้uhnวนการประชารัฐไปอย่างราษฎรขยายตัวต่อไป ระบบเผด็จการศักดินาของราชวงศ์บูรุษของสายเชซูราจะต้องสิ้นสลายไปสู่การทำลายระบบทุนของตนด้วย ดังนั้นจึงได้สมคบกันเจ้าฟ้าหลุยส์พิลิปป์แห่งราชวงศ์บูรุษของสายอนุชา (BRANCHE CADETTE) ทำการโค่นสัมพระเจ้าชาร์ลที่ 10 แห่งสายเชซูราแล้ว เจ้าฟ้าหลุยส์พิลิปป์เป็นนักการเมืองพระนามว่า หลุยส์พิลิปป์ที่ 1 พระองค์ได้สถาปนาระบบการปกครองผสมระหว่างเผด็จการศักดินากับนโยบายธนาคารใหญ่

เมื่อไม่กี่เดือนมานี้ นิตยสารฝรั่งเศสชื่อ “ปารีส แมตช์” ได้นำประวัติของตระกูล “รอธไซล์ด์” (ROTHCHILD) มหาเศรษฐีเจ้าของธนาคารใหญ่ในสากลที่ลื่อนามมาช้านานเกือบ 200 ปี และสมาชิกแห่งตระกูลนี้หลายคนได้รับฐานันดรศักดิ์จากพระราชบินดีหลายประเทศให้มีฐานันดรศักดิ์ เจ้าศักดินาเป็น “บารอง” นั้นได้เคยให้เงินจำนวนหลายล้านแพรงค์แก่เจ้าฟ้าหลุยส์พิลิปป์ในการใช้จ่ายเพื่อร่วมบุนวนการล้มพระเจ้าชาร์ลที่ 10 และเจ้าฟ้านั้นขึ้นทรงราชย์ดังกล่าวแล้ว “บารอง” (BARON) คนนั้นจึงเป็นพระสนหายใจลัชิดกับพระเจ้าหลุยส์พิลิปป์ (ทรงตามความหมายคำว่า “เศรษฐี” สมัยพุทธกาลที่ถือว่าเศรษฐีเป็นพระสหายของพระราชา) ต่อมาระเบ้าหลุยส์พิลิปป์ต้องสละราชสมบัติใน ค.ศ. 1848 โดยมีการสถาปนาระบบล้ำราชการณรัฐขึ้นเป็นครั้งที่ 2 ในฝรั่งเศส เจ้าฟ้าหลุยส์นั้นไปเลียน หลานลุงของโนเปเลียนที่ 1 ก็ได้ยืมเงินจำนวนหลายล้านแพรงค์จากบารอนรอธไซล์ด์มาใช้จ่ายในการสมัครเลือกตั้งประธานาธิบดี อันเป็นผลให้เจ้าฟ้าองค์นี้ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี ดำเนินการปกครองเผด็จการส่วนพระองค์อย่างสมเด็จพระเจ้าลุง ครั้น

แล้วก็ทรงกระทำรัฐประหารสัมมาธาราณรัฐ สถาปนาพระองค์ขึ้นเป็นจักรพรรดิ ทรงพระนามว่า นโปเลียนที่ 3 ครองราชย์ต่อมาจนถึง ค.ศ. 1870 จึงต้องஸ์ลาราชสมบูร্ধ เพราะนำหัวพ่อร่วงเศษเข้ารับแพ่ปูซเชียกับพันเมตร (ต่อมาร่วมกันจัดตั้งเป็นจักรวรรดิเยอรมัน (GERMAN EMPIRE)

2.11 แม้ว่าประชาธิปไตยที่สถาปนาขึ้นในยุโรปตะวันตกสมัยนั้นจะเป็นเพียงประชาธิปไตยทางนิติธรรม แต่ปวงชนได้สิทธิประชาธิปไตยในการแสดงความคิดเห็น ที่จะให้ประชาธิปไตยสมบูรณ์ขึ้นในทางพฤตินัยด้วย อันสิทธิเช่นนี้ราชภรัมไม่เคยมีในสมัยเดียวกับการทางศาสนาและศักดิ์สิทธิ์

ดังนั้นต่อจาก “นาบิพ” จึงได้มีผู้แสดงทัศนะที่จะปรับปรุงให้เป็นธรรมยิ่งขึ้นโดยให้ปัจจัยการผลิต, (M. MOYENS DE PRODUCTION, o. MEANS OF PRODUCTION) เช่น ที่ดิน, อุตสาหกรรม, วิสาหกิจ, เป็นกรรมสิทธิ์ส่วนรวมของสังคม ซึ่งมุ่งเน้นในสังคมอุตสาหกรรมร่วมมือกันในการผลิตเพื่อให้ได้มาซึ่งปัจจัยในการดำรงชีพตามความเป็นธรรม ในระยะแรก ๆ ก็ยังมิได้มีชื่อเฉพาะว่าลัทธิเช่น วันนั้นมีชื่อย่างไร โดยเรียกตามชื่อของผู้เป็นเจ้าของลัทธินั้น

ต่อมาใน ค.ศ. 1826 วารสารอังกฤษชื่อ “CO-OPERATION MAGAZINE” ได้เรียกลัทธิเศรษฐกิจจำพวกที่กล่าวนี้เป็นภาษาอังกฤษว่า “SOCIALISM” ครั้นแล้วใน ค.ศ. 1832 วารสารฝรั่งเศสชื่อ “GLOBE” ได้เรียกลัทธิจำพวกที่กล่าวนี้เป็นภาษาฝรั่งเศสว่า “SOCIALISME” ตั้งแต่นั้นมาเกิดมีผู้ใช้ศัพท์อังกฤษ และฝรั่งเศสนี้เรียกลัทธิจำพวกดังกล่าวที่เป็นอยู่ในสมัยนั้นและที่จะเป็นไปในสมัยต่อมา และได้ใช้ศัพท์นั้นเรียกข้อนหลังไปถึงลัทธิที่มีผู้คิดขึ้นท่านองใช้เกี้ยลลิสต์ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นต้นมา เดิมในประเทศไทยเรียกลัทธิจำพวกที่กล่าวนี้ โดยทับศัพท์ทั้งภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสดังล่าวนั้น แต่ภายหลัง พ.ศ. 2475 จึงมีผู้ถ่ายทอดเป็นศัพท์ไทยว่า “สังคมนิยม”

สังคมนิยมมีมากมายหลายชนิด ซึ่งในทำรากมาจากลัทธิเศรษฐกิจได้ประมาณว่ามีรา 80 ชนิด เราอาจจัดเป็นจำพวกใหญ่ได้ดังต่อไปนี้ คือ จำพวกสังคมนิยม封建 (FEUDAL SOCIALISM) จำพวกสังคมนิยมผู้มีทุนน้อย (PETIT BOURGEOIS SOCIALISM), จำพวกทั้งคันนิยมจารีตนิยม (CONSERVATIVE SOCIALISM), จำพวกสังคมนิยมเจ้าสมบัติ (BOURGEOIS SOCIALISM)

จำพวกสังคมนิยมเพียงแต่อุดมคติ (UTOPIAN SOCIALISM), จำพวกสังคมนิยมของชนชั้นผู้ไร้สมบัติ (PROLETARIAN SOCIALISM) จำพวกสังคมนิยมวิทยาศาสตร์ (SCIENTIFIC SOCIALISM) จำพวกสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ (COMMUNIST SOCIALISM) ฯลฯ

โดยเฉพาะในประเทศฝรั่งเศสภายหลังที่ นาเปิลตายแล้วนั้น ได้มีลัทธิสังคมนิยมเกิดขึ้นมากมายอันเป็นแหล่งที่นักอภิวัฒน์สังคมจากหลายประเทศได้มาศึกษาอยู่ในปารีส ตั้งนั้นเลนินจึงได้กล่าวว่าลัทธิมาร์กซ์เป็นการพัฒนาต่อจากพัฒนา 3 ประการ คือปรัชญาแบบฉบับเยอรมัน, เศรษฐกิจวิทยาแบบฉบับอังกฤษ และ สังคมนิยมแบบฝรั่งเศสและทฤษฎีอภิวัฒน์แบบฝรั่งเศส เพราะมาร์กซ์ได้มีศึกษาศึกษาอยู่ในปารีสช่วงระยะเวลาหนึ่ง และเลนินเองก็เคยมาอยู่ในปารีสเป็นเวลาหลายปี

2.12 ท่านทั้งหลายอาจได้ยินผู้กล่าวอ้างว่า “ระบบเผด็จการของชนชั้นคนงาน” (DICTATORSHIP OF THE WORKING CLASS) “ระบบเผด็จการของชนชั้นผู้ไร้สมบัติ” (DICTATORSHIP OF THE PROLETARIAT) “ระบบเผด็จการของชนชั้นเจ้าสมบัติ” (BOURGEOIS DICTATORSHIP)

ก. “โอลิสต์ บลองกี (AUGUSTE BLAQUET) เกิดเมื่อ ค.ศ. 1798 (อายุ แก่กว่ามาร์กซ์ 20 ปี) เศรษฐกิจทางนิติศาสตร์และแพทบี้ศาสตร์ ได้ประสบพบเห็นความไม่เป็นธรรมทางสังคมฝรั่งเศสต่อคนงานและคนยากจน คือ

ใน ค.ศ. 1830 นายธนาการซึ่งเป็นเจ้าสมบัติใหญ่ที่มีชาห์คันดีกินร่วมมือสนับสนุนเจ้าฟ้าหลุยส์ฟิลิปป์ สายอนุชาแห่งราชวงศ์บูร์บงทำรัฐประหารสัมภาร์ลที่ 10 แห่งลายเซ็นฐานสำคัญแล้ว ได้ขึ้นครองราชย์มีพระนามว่า หลุยส์ฟิลิปป์ที่ 1 นั้น กฎหมายซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ที่ประกาศขึ้นนั้นได้จำกัดจำนวนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนให้น้อยลงโดยวิธีที่วางแผนไว้ว่า ผู้มีสิทธิออกเสียงจะต้องเป็นผู้เสียภาษีอากรโดยตรงในอัตราที่สูงขึ้นกว่ารัฐธรรมนูญฉบับ 1791 และวางแผนไว้ว่าผู้ที่จะออกเสียงได้ในเขตใดต้องมีภูมิลำเนาในเขตนั้นอย่างน้อย 3 ปี ซึ่งเป็นการกีดกันคนงานจำนวนมากที่จัดงานบทເเข້ມงานในกรุงปารีส เพียงเท่านั้นก็เห็นได้ว่าฝ่ายเจ้าสมบัติได้แผลงรัฐบาลประชาธิปไตยที่ป่วงชนไว้ เมื่อ ค.ศ. 1789 ให้เป็นประชาธิปไตยโดยเฉพาะพวกเจ้าสมบัติเท่านั้น ยิ่งกว่านั้นสภาพสังกี

ประกอบด้วยสมาชิกที่พระราชาสถาปัตย์ทรงแต่งตั้งจากเชื้อพระวงศ์, นายพล, และเจ้าสมบดีอื่น ๆ “บล็อกก์” จึงได้จัดตั้งขบวนการอภิวัฒน์ประกอบด้วยคนงานเป็นพังก์ กองหน้าทำการรัฐประหารเพื่อโถ่นล้มพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชซึ่งร่วมกับเจ้าสามบดีเคราะห์สี แต่บล็อกก์ต้องถูกชักลงโทษจำคุกตลอดชีวิต และได้อภัยโทษเพราะบ่ายานหัก พันโทไชยาและท่านได้ดำเนินงานเข้ามามีส่วนร่วมในขบวนการอภิวัฒน์ ค.ศ. 1848 โดยเป็นระบบทราบาริสต์ไทยซึ่งเจ้าสามบดีสนับสนุนนั้น

“บล็อกก์” เป็นคนแรกที่เข้ามายังบล็อกก์ได้แปลงประชาติเป็น “เผด็จการของเจ้าสามบดี” (ฝ. DICTATURE BOURGEOISE, อ. BOURGEOIS DICTATORSHIP) ไปแล้ว ทั้งนี้เขามิได้กล่าวเพ้อฝัน หากกล่าวตามที่รูปธรรมที่ประหลักซึ่งตั้งกล่าวแล้ว “บล็อกก์” จึงเห็นว่าทางที่จะกำลังเด็ดขาดของการของเจ้าสามบดีให้หมดไปโดยมิให้พื้นฟูขึ้นมาอีกที่ต้องโดยสสถาปนา “ระบบเผด็จการของชนชั้นคนงาน” ขึ้น ดังนั้นในระหว่างการอภิวัฒน์เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1848 ซึ่งคุณงานในปูร์ปราวีสที่เป็นสาวกของบล็อกก์ได้เข้ามีส่วนร่วมกับนักประชาติเป็นอันประกอบด้วยผู้มีทุนน้อย, นายทุนชั้นกลางบางส่วนและปัญญาชนบางส่วนทำการโถ่นล้มพระบาทสมเด็จพระเจ้าหลอยส์พิลีป์ปั้นฝ่ายคนงานของบล็อกก์จึงได้เสียค่าบริษัทปิดตามกำแพงและถูร้องไปตามถนนว่า “โถ่นล้มชนชั้นเจ้าสามบดี (สถาปนา) เผด็จการของชนชั้นคนงาน” (ฝ. RENVERSEMENT DE LA BOURGEOIS! DICTATURE DE LA CLASS OUVRIERE!, อ. OVERTHROW OF THE BOURGEOISIE! DICTATORSHIP OF THE PROLETARIAT!)

(เทคโนโลยีกรุงปารีสได้ซื้อถนนสายหนึ่งในเขต 14 ตามชื่อของผู้นี้, และเทคโนโลยีกรุงปารีสก็ถูกซื้อถนนสายหนึ่งตามนามของผู้นี้)

ข. ส่วนทางมาร์ก์กับเอียงเกลส์นั้น ท่านที่เคยอ่านและลงกรณ์ของพรรครคอมมิวนิสต์ ฉบับพิมพ์เมื่อก่อนหน้าการอภิวัฒน์กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1848 ของฝรั่งเศส เพียงเล็กน้อย จะเห็นว่าขณะนั้นท่านทั้งสองยังมิได้กล่าวไว้โดยเฉพาะเจาะจงถึงค่าแรงเด็ดขาดของชนชั้นคนงาน คือท่านกล่าวว่าเกี่ยวกับการสถาปนาอำนาจของชนชั้นผู้ไร้สิ่งมีสี (PROLETARIAT) ไว้เพียงว่า

“ก้าวแรกของการอภิวัฒน์โดยชนชั้นคนงาน (WORKING CLASS) คือ การพดุงชนชั้นผู้ไร้สิ่งมีสี (PROLETARIAT) ขึ้นสู่ฐานะเป็นชนชั้นปกครอง ในการเจา

ชนชั้นการต่อๆไปเพื่อประชานิปปิตย (ON THE FIRST STEP IN THE REVOLUTION BY THE WORKING CLASS, IS TO RAISE THE PROLETARIATE TO THE POSITION OF RULING CLASS, TO WIN THE BATTLE OF DEMOCRACY)

ต่อมาใน ค.ศ. 1850 จึงพบบทความของมาร์ก์ที่ได้อ้างถึงเผด็จการของชนชั้นผู้ไร้สิ่งมีสี (DICTATORSHIP OF THE PROLETARIAT). โดยเฉพาะในจดหมายของมาร์กซึ่ง WEYDEMER ใน ค.ศ. 1852 มาร์กซ์จึงได้อธิบายถึงเผด็จการของชนชั้นผู้ไร้สิ่งมีสีในระบบท้าต่อ เพื่อทำลายทุกชนชั้นให้หมดสิ้นไปเพื่อเข้าสู่สังคมที่ไม่มีชนชั้น หรืออันหนึ่ง ในระบบท้าต่อระหว่างระบบทุนที่มีนี้ແค็จการของชนชั้นเจ้าของสิ่งมีสี ภัยระบบสังคมนิยมกับระบบทุนนิยมที่นั้น ต้องมีระบบเผด็จการของชนชั้นเจ้าของสิ่งมีสี ภัยระบบสังคมนิยมที่จะบุกเบิกเจ้าของสิ่งมีสี และหากของระบบทุน เก่าให้หันด้านไปได้

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ บางท่านอาจงงว่าเผด็จการของชนชั้นคนงานกับเผด็จการของชนชั้นผู้ไร้สิ่งมีสีนั้นคือเป็นคนละเรื่อง แต่ยังที่จริงนั้นในสาระก็คือเผด็จการชนชั้นคนงานอย่างเดียวกัน การที่มาร์กซ์ใช้คำว่า “Proletariat” ก็เป็นคำที่แปลงมาจากศัพท์ลาติน “Proletarius” ซึ่งตามระบบแห่งการแบ่งชนชั้น ภัยและสมัยโบราณถือว่าคนไร้สิ่งมีสีได้รับใช้สังคมได้รักแต่โดยการมีสุก คือ ไม่ใช่คนมีสิ่งมีสี ในสังคมโบราณโดยรากได้แบ่งชนชั้นของบุคคลตามฐานะแห่งการมีสิ่งมีสี ผู้ไร้สิ่งมีสีจึงเป็นชนชั้นวรรณะต่ำที่สุดของสังคม เอียงเกลส์ได้ทำพุตโนมิตริบิยาไว้ว่า

“โปรดการวิอาร์ หมายถึงชนชั้นวรรณะถูกจับกุมทั่วไป นี่ ไม่มีบัญชีการผลิตของตนเอง จึงจำต้องพยายามล้างงานของตน เพื่อทำการดำรงชีพ”

เมื่อศัพท์ที่ใช้เกี่ยวกับชนชั้นคนงานมีรูปต่างกัน ผู้มีจึงถ่ายทอดคำ “โปรดการวิอาร์” (PROLETARIAT) เป็นคำไทยว่า ชนชั้นวรรณะไร้สิ่งมีสี

ความต่างกันระหว่างบองกีกับมาร์กซ์ก็อยู่ที่บองกีเห็นว่า เมื่อชนชั้นคนงานยึดอำนาจไว้ได้แล้วก็ดำเนินการให้สังคมเป็นคอมมิวนิสต์ได้ทันที ส่วนมาร์กซ์เห็นว่ายังเข้าสู่ระบบคอมมิวนิสต์ในหันก็ไม่ได้ ต้องรอเวลาและระบบเฉพาะกาลของชนชั้นไร้สิ่งมีสีก่อนแล้วจึงเข้าสู่ระบบสังคมนิยมซึ่งจะต้องใช้เวลาอีกช้านานหลายชั่วโมง

จนกว่าเพลิงการผลิตได้พัฒนาถึงขีดสูงสุดบังเกิดผลอันอุดมสมบูรณ์ ประดุจสิ่งใหม่ตามที่มนุษย์ต้องการ และจิตสำนึกของบุคคลได้พัฒนาถึงขีดสูงสุด หมวดความเห็นแก่ตัว มุ่งหน้าทำงานเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ความแตกต่างกันในบุคคลที่ทำงานทางสมองกับทางแรงงานได้หมดลิ้นไป ความแตกต่างระหว่างคนที่อยู่ในเมืองกับชนบทก็หมดลิ้นไป ดังนั้นในทุกวันนี้ในมีประเทศในค่ายที่เรียกว่า สังคมยิ่งที่เข้าสู่ระบบคอมมิวนิสต์ ได้เลย แม้ว่าประเทศเหล่านั้นจะถูกเรียกว่า ประเทศคอมมิวนิสต์

ในบรรดาสาขาวงมาร์กซ ก็มีความเห็นแตกแยกกันว่าจะจัดผิดจากการของชนชั้นคนงาน หรือของชนชั้นผู้ไร้สิ่งบังคับในรูปใด เมื่อครั้งเมืองเกลส์บัคซึ่วิตอยู่ได้เคยกล่าวไว้ เมื่อ ค.ศ. 1895 ว่าให้ดูตัวอย่างระบบปกครองของสหการปฏิริส เมื่อ ค.ศ. 1871 (COMMUNE DE PARIS 1871) ซึ่งมาร์กซ์กับเมืองเกลส์ก็อว่าเป็นรัฐ แรกของชนชั้นคนงาน องค์การปกครองส่วนนั้นคือสภากใหญ่ (CONSEIL GENERAL) ของสหการซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งจากคนงาน สมาชิกเหล่านี้มาจากหลายฐานะทางสังคม คือนอกจากคนงานสาขาวงบล่องกี สาขาวงปูรูดอง สาขาวงมาร์กซ์แล้วก็มีนายทุนน้อย ปัญญาชน นักประชาธิปไตย นักอภิวัฒน์อื่น ๆ มิใช่เป็นการผูกขาดตัดตอนอำนาจเจ้ารัฐ เว็บเป็นของคนงานแห่งพรรคได้ พรรคนี้โดยเฉพาะ

ค. ต่อมาเลนินได้อธิบายว่าระบบเด็ดจัดการของชนชั้นผู้ไร้สิ่งบังคับนั้นว่าที่แท้เป็น “ประชาธิปไตย” ระหว่างชนชั้นผู้ไร้สิ่งบังคับซึ่งเป็นคนส่วนมากในสังคม (ประเทศอุดมสุขกรรม) แต่เป็น “เด็ดจัด” ที่ชนชั้นไร้สิ่งบังคับแก่ชนชั้นเจ้าสิ่งบังคับซึ่งเป็นคนส่วนน้อยของสังคม เพื่อมิให้กดขี่ชนชั้นผู้ไร้สิ่งบังคับได้ออกต่อไป และเพื่อมิให้กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก

โดยเฉพาะปัญหารูปแบบของเด็ดจัดการแห่งชนชั้นผู้ไร้สิ่งบังคับหรือชนชั้นคนงานนั้น ในสมัยที่เลนินยังมีชีวิตอยู่ ได้เคยวิจารณ์หลายพรรคอมมิวนิสต์ไว้ หลายบทความเชื่อ “คอมมิวนิสต์ปักข้าย ความคิดระส่าระสา อย่างเด็กใจเด็ก” (Left-Wing Communism, An Infantile Disorder) ที่มีความคิดเห็นแบลก ประหลาดดังปรากฏะและอึดในบทความนั้นแล้ว พรรคอมมิวนิสต์ในบางประเทศ เช่นนี้ทความโถด้วยกบฎทางของผู้นำพรรค เลนินจึงได้กล่าวว่าความรู้เบื้องต้นที่ชาocommunist ต้องรู้คือ ชาติหนึ่ง ๆ แบ่งออกเป็นชนชั้นต่าง ๆ ชนชั้นหนึ่ง ๆ มี

พรรคนี้เป็นองค์การนำพรรคนั้น ๆ มีองค์คณะนำประกอบด้วยบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถที่สุดโดยเข้าใจกุญแจและมีประสบการณ์ในการปฏิบัติ

ใน ค.ศ. 1963 ครุฟชอฟได้โจมตีพรรคอมมิวนิสต์จีนว่าบุชาตัวบุคคลที่ เป็นผู้นำ ดังนั้นเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ปีนั้น พรรคอมมิวนิสต์จีนได้ตอบเปิดเผย ว่าฝ่ายจีนมิได้บุชาตัวบุคคลผู้นำ และได้นำเอาคำกล่าวของเลนินทั้งบทนั้นมาข้าง ไว้ด้วย คำตอบของจีนนี้ได้พิมพ์และแปลออกแจกจ่ายหลายภาษารวมทั้งภาษาไทย ซึ่งผู้ศึกษาเรื่องนี้คงได้อ่านและศึกษาแล้วจะเข้าใจดีว่า เลนินและเหมาเจ้อตุนมิได้ พูดที่ได้ว่าให้คนนับถือแต่หลักการโดยไม่ให้บุคคลเพราะหลักการจะเป็นรูปธรรม ขึ้นมาได้ ก็โดยบุคคลที่สามารถทำให้หลักการนั้นบังเกิดผลแท้จริงได้ แต่บางคนโฆษณา บิดเบือนทำให้มีผู้หลงเชื่อว่าทุกญี่ปุ่น มาร์กซ์-เลนินนั้นสอนแต่ให้คนนับถือหลักการ โดยไม่คำนึงถึงความสามารถของบุคคลในองค์การนำดังที่เลนินและเหมาเจ้อตุนได้ กล่าวไว้นั้น

จ. ในประเทศจีนนี้ ผู้อยู่นอกประเทศจีนที่ได้พึงวิทญหรือได้อ่านข่าวภาย หลังการอภิวัตน์ใหญ่ทางวัฒนธรรมฯ เล่าว่าชี้ว่า “ประเทศจีนต้องใช้ระบบเด็ดจัด การของชนชั้นคนงานหรือชนชั้นผู้ไร้สิ่งบังคับนั้น ก็ไม่ควรลงมติง่าย ๆ ว่าในประเทศ ของตนจะต้องมีระบบเด็ดจัดการของชนชั้นคนงานหรือของชนชั้นผู้ไร้สิ่งบังคับขึ้นมา ทันทีบังคับ คือจัดต้องศึกษาให้รอบคอบก็จะประวัติแห่งความเป็นมาเสียก่อน

เดิมที่นั้นหัวหน้าพรรครา ก่อนเหมาเจ้อตุนได้นำเอา “ระบบเด็ดจัดของขั้น ผู้ไร้สิ่งบังคับ” ที่โฆษณาแก่ในประเทศอุดมสุขกรรมมาสอนเป็นคำวัญไว้อย่างไม่ ครบถ้วนซึ่งทำให้ผู้ดำเนินตามของอดีตหัวหน้าพรรครา แปลคำวัญนั้นเผยแพร่เป็น ภาษาต่าง ๆ

ต่อมาเหมาเจ้อตุนเป็นหัวหน้าพรรครา แล้วเห็นว่ารูปแบบเด็ดจัดการของ ชนชั้นผู้ไร้สิ่งบังคับในประเทศอุดมสุขกรรมที่พัฒนาสูงแล้วนั้นไม่เหมาะสมแก่สภาพ ของสังคมจีน ดังนั้นเมื่อวันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 1949 (ก่อสถาปนาสาธารณรัฐของ ราชภูรจีน 3 เดือน) เหมาเจ้อตุนจึงได้เสนอระบบปกครองที่จะใช้ในระยะหัวต่อ ระหว่างระบบทุนกับระบบสังคมนิยมเรียกว่า “ระบบเด็ดจัดประชาธิปไตยของราษฎร” (PEOPLE'S DEMOCRATIC DICTATORSHIP) ระบบเด็ดจัดการนี้นี้ถือว่าเป็น “ประชาธิปไตย” ของราษฎรส่วนมากแห่งสังคมประกอบด้วยชนชั้นคนงาน ชนชั้นชาว

นา, ชนชั้นผู้มีทุนน้อย, และนายทุนหรือเจ้าส่วนบดิแห่งชาติ ซึ่งรวมทั้งผู้รักชาติและนักอภิวัฒน์ทั้งหลาย ร่วมกัน ให้อำนาจปกครองประเทศไทย/ให้ระบบทั่วไป แต่ใช้อำนาจ “เผด็จการ” นั้นคันเด Wolfe บุคคลที่เป็นปฏิกิริยาเข้ามานั้นอย่างสังคม อันได้แก่เจ้าส่วนบดิอิริยาบถที่อ่อนน้อมถ่อมตน ที่มาตั้งแต่หน้าที่ก่อนโภคโดยไม่สุจริต, เจ้าส่วนบดินายหน้า, สมุนอักรัฐตันนิยม, ชนชั้นเจ้าที่ดิน, ชาวกำลังมีนั่นที่ ปฏิกิริยา, และสมุนของพวงเหล่านั้น หมายความว่าต้องมีให้โจนศิริชาติมีนั่นตั้งแต่ไปหมดคือถือว่ามีชาติมีนั่นตั้งส่วนหนึ่งเป็นผู้รักประชาธิปไตย เรียกว่า “ก้าวมีนั่นตั้งอภิวัฒน์ (REVOLUTIONARY KUO MIN TANG) ซึ่งจัดเข้าอยู่ในจำพวกร่วมกับราชภูมิส่วนมากในการใช้อำนาจปกครองประชาธิปไตย

ระบบเผด็จการประชาธิปไตยนั้นได้ใช้อยู่ในประเทศจีนเป็นเวลาหลายปี จนกระทั่งประเทศจีนได้เข้าสู่ระบบสังคมนิยมและจัดตั้งสหภาพ (COMMUNE) ขึ้นแล้วซึ่งชาวนาได้พัฒนาเป็นชนชั้นคนงานในชนบท และนายทุนแห่งชาติได้ร่วมทุนหรือโอนกิจการเป็นของรัฐและส่วนมากได้สมัครเป็นคนงานในวิสาหกิจเดิมของตนโดยเป็นประธานอำนวยการหรือผู้จัดการตามความสามารถ นายทุนก็เปลี่ยนสภาพเป็นคนงานของวิสาหกิจสาธารณะ (PUBLIC ENTERPRISE) ในทางนิติัย คนจีนเกือบทุกคนจะเปลี่ยนสภาพเป็นคนงาน ระบบเผด็จการประชาธิปไตยของราชภูมิจีนเปลี่ยนสภาพเป็น เผด็จการของชนชั้นคนงานหรือของชนชั้นผู้ไร้สิ่งมีชีวิต ซึ่งจะต้องมีอยู่ในระบบสังคมนิยม เพราะหากความคิดเก่าความเชื่อเก่าประเพณี เก่าชั้งมีตက้างอยู่ซึ่งจะต้องใช้ระบบเผด็จการนี้ดำเนินการภาครัฐและป้องกันมิให้กลับฟื้นขึ้นอีก จะนั้นผู้ใดจะเอารั่วทั่วของสังคมอัน ใหม่ให้บุกเบิกประเทศไทยของตนก็ต้องตั้งศูนย์ตามหลักเมืองทันแห่งการ ให้ความคิดตามวิชาศาสตร์สังคมคือพื้นฐานทั่วไป นั้นตามสภาพ, ห้องที่, กาลสัมยของสังคมอันนั้นว่าจะประยุกต์ให้เหมาะสมแก่สภาพ, ห้องที่, กาลสัมยแห่งสังคมของตน ได้หรือไม่

จ. ปัจจุบันในหลายประเทศนอกค่ายสังคมนิยมมีพรรคคอมมิวนิสต์ที่ถือลัทธิและนิยามของลัทธิแตกต่างกันในเรื่องเผด็จการของชนชั้นผู้ไร้สิ่งมีชีวิตหรือของชนชั้นคนงาน และที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งคือตัวคนงานซึ่งมีส่วนได้เสียในการที่พรรคราชแห่งสังคมนิยมต่างๆ เสนอว่าจะนำเผด็จการของชนชั้นมาให้ได้นั้น ยังแยกย้ายกันเป็นสหภาพแรงงานอิสระที่บางส่วนยอมรับขึ้นแก่บางพรรคราช บางส่วนไม่ยอมขึ้นแก่พรรคราช คือบุ่นดำเนินการคุ้มครองประโยชน์ของคนงานโดยเฉพาะ ฉะนั้นพรรคราชต่างๆ จะมี

หัวหน้าอย่างใดในเรื่องเผด็จการของชนชั้นคนงานและในรูปการอย่างใด หัวหน้าจะเป็นตัวการที่พรรคราชจะนำเผด็จการของชนชั้นมาขึ้นในรูปใดก็ตามนั้นไม่สมควรใจที่จะยอมรับได้ ข้อเสนอของพรรคนั้น ๆ ก็ไม่อ่าจะปฏิบัติตามได้ถ้าหากปางคนงานยอมรับเผด็จการของชนชั้นในรูปใด แต่มาตราษฎร์อึกจ้านมากซึ่งมิใช่คนงานไม่อยากยอมรับรูปการแห่งเผด็จการของชนชั้นคนงานแล้ว ระบบเผด็จการของชนชั้นก็ไม่อ่าใจได้รับการสนับสนุนจากมวลราษฎร์กว้างใหญ่ไฟала ท่านที่อยู่ในประเทศในออกค่ายสังคมนิยมก็อาจศึกษาเรื่องที่พรรคราชต่างๆ และองค์การคนงานต่างๆ ในประเทศนั้น ๆ ต้องการเผด็จการของชนชั้นนั้นคนงานในรูปใดบ้างและมวลราษฎร์ในประเทศต่างๆ จะพอใจรูปการปกครองเผด็จการอย่างไรหรือไม่

โดยเฉพาะท่านที่อยู่ในฝรั่งเศส ถ้าสนใจก็อาจสังเกตแผ่นป้ายของหลายพรรคราชหลายนิยมติดไว้ที่หน้าตึกในนิคมมหาวิทยาลัยหลายแห่ง หรือจะสังเกตจากการเลือกตั้งสภาผู้แทนราษฎรและเลือกตั้งประธานาธิบดี ว่ามีผู้แทนพรรคราชกันนิยมได้ส่งตัวแทนสมัครรับเลือกตั้งบ้าง หรือตัดค้านการเลือกตั้งบ้าง หรือในการแสดงกำลังในโอกาสต่างๆ ก็มีพรรคราชและนิยมต่างๆ แสดงตนออกมากหลายพรรคราชหลายนิยม อาทิ พรรคราชคอมมิวนิสต์ฝรั่งเศส อังกฤษร่อ P.C.F. ซึ่งเคยเป็นสมาชิกองค์การคอมมิวนิสต์สากลครั้งที่ 3, พรรคราชและกลุ่มที่นับถือตรวจสอบ ก็ซึ่งแยกออกเป็นหลายนิยม เช่น สันนิบาตคอมมิวนิสต์ (LIGUE COMMUNISTE) ถูกรัฐบาลสั่งยุบในค.ศ. 1973 ฐานใช้กำลังทำลายตำรวจและทรัพย์สินสาธารณะ แต่ในทางปฏิบัติยังคงดำเนินต่อไป, กลุ่ม “การต่อสู้ของกรรมกร” (LUTTE OUVRIERE) ขบวนการตรวจสอบที่พยายามก่อตั้งองค์การคอมมิวนิสต์สากลครั้งที่ 4, กลุ่ม “ฝ่ายซ้ายของชนชั้นผู้ไร้สิ่งมีชีวิต” (GAUCHE PROLETARIENNE) ซึ่งนับถือความคิดเหมาจ่อตุง, กลุ่มนั้นถือแนวทางคัส โทรและเซเกวลา ฯลฯ พรรคราชและนิยมต่างๆ นั้นมีหัวหน้าต่างกันเกี่ยวกับเผด็จการของชนชั้นผู้ไร้สิ่งมีชีวิต

ส่วนองค์การกรรมกรนั้น ท่านจะเห็นรูปธรรมในหลายประเทศและโดยเฉพาะในฝรั่งเศสซึ่งเป็นประเทศหนึ่งในบรรดาประเทศที่อุดสาหกรรมก้าวหน้ามาก คนงานมีความตื่นตัวในชนชั้นของตนมากขึ้นแล้ว แต่ก็ยังแยกย้ายกันเป็นสหภาพอิสระต่อ กัน อาทิ

(1) "สหภาพแรงงานทั่วไป" ใช้อักษรย่อ "C.G.F." ใช้เต็มว่า "CONFEDERATION GENERAL DU TRAVAIL" มีสมาชิกประมาณ 3,200,000 คน

(2) "สหภาพแรงงานแห่งชาติปีตี้บ" ใช้อักษรย่อว่า "C.F.D.T." ชื่อเต็มว่า "CONFEDERATION FRANCAISE DEMOCRATIQUE DU TRAVAIL" มีสมาชิกประมาณ 1,000,000 คน

(3) "สหภาพแรงงานคริสตเดียน" ใช้อักษรย่อว่า "C.F.T.C." ชื่อเต็มว่า "CONFEDERATION FRANCAISE DU TRAVAIL CHRETIENNE" ประกอบสมาชิกคนงานนับถือศาสนาคริสตเดียน มีสมาชิกประมาณ 100,000 คน

(4) "สหภาพพลังคนงาน" ใช้อักษรย่อว่า "C.G.T.F.O." ชื่อเต็มว่า "CONFEDERATION GENERAL DU TRAVAIL-FORCE OUVRIERE" ซึ่งแยกออกจาก "สหภาพแรงงานทั่วไป" มีสมาชิกประมาณ 100,000 คน

(5) "สหพันธ์การศึกษาแห่งชาติ" ใช้อักษรย่อว่า "F.E.N." ชื่อเต็มว่า "FEDERATION DE L'EDUCATION NATIONAL" ซึ่งสมาชิกเป็นผู้มีอาชีพครู มีสมาชิกประมาณ 500,000 คน

(6) นอกจากนี้ยังมีอีกหลายสหภาพแรงงานปลีกย่อย

คนงานเหล่านี้มีศักดิ์ต่างกันในรูปแบบแห่งระบบเด็กจ้างของชนชั้นคนงานและรูปแบบแห่งการปกครอง เมื่อชนชั้นคนงานได้ซ้ายชนะ บางส่วนต้องการเด็ดขาดของชนชั้นผู้ไว้สัมภารติ แต่ต้องการให้พระคริสต์อินิกายซึ่งตนเน尼ยมชื่อตนเป็นผู้ดำเนินการระบบเด็กจ้างนี้โดยกีดกันนิกายอื่น บางส่วนต้องการระบบปกครองประชาธิปไตย โดยถือว่าเป็นอำนาจจักรภานของปวงชนชั้นยอมให้ชนชั้นราษฎร์อื่นมีสิทธิ์ต่อสู้ได้ทางรัฐสภาเพราเห็นว่าสำคัญแหน่งความกับพารคฝ่ายซ้ายต่าง ๆ ได้สำเร็จในลามารถได้ซ้ายชนะในการเลือกตั้งเป็นรัฐบาลมีเสียงข้างมากในรัฐสภาแล้วก็ไม่ต้องเกรงกลัวฝ่ายขวาซึ่งมีเสียงข้างน้อยในรัฐสภา การแก้ไขสิทธิ์มาร์กชลวัฒน์เกิดขึ้นอันเป็นบ่อเกิดแห่งการโ久มตีระห่วงนิกายต่าง ๆ ของลัทธิมาร์กชลวัฒน์ย่างรุนแรงซึ่งจะเห็นได้ในระหว่างการณรงค์เลือกตั้งผู้แทนราษฎร ค.ศ.1973 และการเลือกตั้งประธานาธิบดี ค.ศ.1974 ซึ่งพระคริสต์และกัลเมืองบางนิกายโ久มตีฝ่ายขวา

3. ฝ่ายต่อต้านเผด็จการ

3.1 นางองค์การโฆษณาว่าตนมีบุคลากรจำนวนมาก เพื่อชักชวนให้มีคนเครียดชาเข้าร่วมในองค์การนั้น หรือเพื่อทำให้ผู้อื่นเกิดความห้อแท้ไม่ถูกถ้าตั้งองค์การต่อต้านฝ่ายเด็กจ้างขึ้นมาอีก แผนจึงขอให้ท่านทั้งหลายรับฟังไว้เคราะห์ดูว่าคำโฆษณาข้างต้นเป็นจริงหรือไม่ ถ้าเป็นความจริง การะในการต่อต้านเผด็จการก็คงจะไม่มีเหลือมากถึงท่านที่จะต้องขอบคุณด้วยเป็นปัญหาให้ผมอภิปรายว่า "เราจะต่อต้านเผด็จการได้อย่างไร"

บุมพลังต่อต้านเผด็จการที่แท้จริงของประเทศไทย คือราษฎรไทยจำนวนส่วนใหญ่ของสังคมที่ถูกกดขี่นี้บุคคลนี้นักเมียนจากระบบทุนนิยมและการแข่งขันที่มีผลลัพธ์ แล้วในข้อ 2 ข้างบนนั้น บุมพลังนี้คือคนจน คนงาน ชาวนา ข้าราชการขันผู้น้อยที่ได้รับความอัตคติฝีดเคี้ยวอย่างแสนสาหัส คนนี้ทุนน้อยที่พอหักกินและคนมีทุนขนาดกลางซึ่งถูกบุคคลนี้บุคคลนี้เดือดร้อนจากการบุกรุกและระบบแพด็จการ รวมทั้งนายทุนเจ้าสัมบัติ จำนวนหนึ่งที่แมตตันมีความกินดีอยู่คือในทางเศรษฐกิจ แต่มีความรักษาตัวรักความเป็นประชาธิปไตยของตนให้ความทุกข์ยากของคนจน และคนส่วนมากที่ถูกบุคคลนี้บุคคลนี้จึงไม่ยอมเป็นสนับสนุนรับใช้ข้อกระบวนการแพด็จการ และไม่ทำการใด ๆ ที่จะแผลงประชชาติปีตี้บให้เป็นเผด็จการของพวกนายทุนหรือเป็นเผด็จการของอภิสิทธิ์ (DICTATORSHIP OF THE PRIVILEGED CLASS) นี้และบุมพลังมหาศาลมีจำนวนเกือบ 40 ล้านคน ซึ่งเป็นราษฎรไทยจำนวนส่วนข้างมากของสังคม ผู้คนเห็นว่าถ้าองค์การใด ให้บุนกำลังนี้เหยียบ 1 เปอร์เซ็นต์ก็เป็นพลังมากพอควรที่จะเป็นกองกำลังของราษฎรในการต่อต้านเผด็จการได้สำเร็จ ฉะนั้นบุมพลังมหาศาลมีจำนวน 40 ล้านคน ยังมีเหลืออีกจำนวนมากที่หลบๆ องค์การซึ่งตั้งได้โดยไม่จำต้องมีการกีดกันหรือกันท่าระห่วงกัน

ท่านที่ประสงค์ต่อต้านเผด็จการจะได้บุมพลังอันแท้จริงนี้มาช่วยในการต่อต้านเผด็จการ ได้อย่างไรนั้น ไม่ใช่ปัญหาแห่งความห้อใจ แต่อยู่ที่ผู้ประมงค์ต่อต้านเผด็จการ ต้องมีความตั้งใจจริงในการอุทิศตนเพื่อประโยชน์ของชาติและราษฎรไทยส่วนมากที่จะพ้นจากการคุกคามของฝ่ายเด็กจการ

ท่านที่ประสงค์ต่อต้านเผด็จการจะได้บุมพลังอันแท้จริงนี้มาช่วยในการต่อต้านเผด็จการได้อย่างไรนั้น ไม่ใช่ปัญหาแห่งความห้อใจ แต่อยู่ที่ผู้ประมงค์ต่อต้านเผด็จ

การต้องมีความตั้งใจจริงในการอุทิศตนเพื่อประโยชน์ของชาติและราชภูมิไทยส่วนมากที่จะพันจากภารกุศลความของฝ่ายเดียว

บทวนการใหญ่เพื่อต่อต้านเผด็จการนั้น ต้องประกอบด้วย “กองกำลังกลาง” และ “กองกำลังพันธมิตร”

3.2 “กองกำลังกลาง” นั้นเป็นกองหน้าของขบวนการ ผู้ขอให้ท่านเหล็กเลี้ยงโดยไม่เรียก “กองกลาง” ว่าเป็น “องค์กรนำ” เพราะคนไทยส่วนมากยังคงรู้สึกถึงคำว่า “ผู้นำ” ในระหว่างสังคมโลกครั้งที่ 2 ซึ่งแสดงถึงการเป็นผู้เดียวที่จึงควรต่ออมตันเรียกกองกำลังกลางตามชื่อนั้นและถือว่าเป็นเพียง “กองหน้า” (Vanguard) ของขบวนการจะเหมาะสมกว่าและไม่แสวงถึงว่า กองกำลังกลางเป็นเจ้าหุ้น มูลนายที่อาจหาญนำราชภูมิไทยกลับไปเป็นผู้เดียวที่การเสียเอง

กองกำลังกลางประกอบด้วยบุคคลที่ยอมอุทิศชีวิต ร่างกาย ความเห็นด้วยน้อย ยกประโยชน์ของชาติและของราชภูมิประโภตส่วนตัว พร้อมปฏิบัติตามข้อบังคับของกองกลางซึ่งจะต้องจัดทำขึ้น โดยกำหนดให้ บัดดี้วิทยาศาสตร์สังคม ชนิดที่ถูกต้องที่สุดอยู่ได้ทั้งในทางกฎหมายและในทางปฏิบัตินั้นเป็นหลักนำ มีวินัยที่เข้มแข็ง คือ วินัยโดยอิทธิพลนักวิชาการนั่นก็ ไม่ใช่วินัยโดยการนักบ้าหัวรบบด้วยการกาฬกัดนิ่า มีการวิพากษ์วิจารณ์ตนเองอยู่เป็นนิจ เพื่อแก้ไขความผิดพลาดของพร่อง เพราะบุคคลไม่ว่าจะเป็นอัจฉริยะหรือวิเศษใด ๆ เมื่อต้องทำสิ่งใดก็ตามมีผิดพลาดก็พร่อง กองหน้าของราชภูมิต้องละทิ้งชาติศักดิ์ดินที่รักษาหน้ารักษาตาโดยไม่ยอมวิพากษ์วิจารณ์ตนเองได้แล้วกองหน้าก็จะเข้มแข็ง และเมื่อเข้มแข็งแล้วก็มือปฏิบัติการด้วยความเสียสละชีวิตและร่างกายรับใช้ราชภูมิให้กิดประโยชน์ที่ราชภูมิเห็นประจักษ์เป็นตัวอย่างว่าการนำของกองหน้านั้นถูกต้องทั้งทางกฎหมายและยุทธวิธี ราชภูมิที่เป็นบุมพลังมหาศาลาในการต่อต้านฝ่ายเดียวที่จะยอมรับนั้นถือกองหน้าเป็นได้ความสันติจัดเจนที่เข้าประสมেลง

ผู้จัดตั้งกองหน้าไม่ต้องวิตกว่าตนเกิดมาในสังคมเก่าซึ่งโดยสภาพแวดล้อมของสังคมเก่าันน ชาติศักดิ์ดินที่ถูกตั้งไว้ผู้จัดตั้ง ปัญหาที่ผู้จัดตั้งจะต้องไม่หลอกตนเองคือสำนึกรึความจริงในสภาพของตนได้แล้ว พยายามสละชาติศักดิ์ดินให้หมดสิ้นไปมากที่สุดเท่าที่จะเป็นได้ และเพื่อที่ชาติศักดิ์ดินจะไม่กลับฟื้นคืนมาสู่ตัวกันอีก จึงจำเป็นการต้องมีการวิพากษ์วิจารณ์ตนเองอยู่เป็นนิจ และขอให้

เพื่อนร่วมงานทั้งราชภูมิได้ช่วยวิจารณ์ความผิดพลาดบกพร่องด้วย เพื่อผู้จัดตั้งรับไปพิจารณาแล้วแก้ไขความผิดพลาดบกพร่อง

ภายในกองกลางจำเป็นต้องมี “กองอำนวยการ” เพื่ออำนวยงานต่อต้านเผด็จการของสมาชิกแห่งกองกลางและอำนวยยุทธวิธีต่าง ๆ ในการต่อสู้ มอบภาระให้สมาชิกทำตามความตั้งแต่เหล่านี้ตาม

ถ้าสมาชิกมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นก็ต้องจัดให้มีสาขา และหน่วยต่าง ๆ ตามความเหมาะสม

เป็นธรรมด้าที่จะแบ่งตั้งสมาชิกอาจมีจำนวนน้อย แต่นั่นไม่ใช่เรื่องต้องห้ามแก้ไข เพราะตามกฎธรรมชาติมีว่าปริมาณมากนั้นย่อมมาจากปริมาณน้อย และปริมาณน้อยก็มาจากความไม่มีอะไรเลย หรือกล่าวอย่างง่าย ๆ ว่า “จากไม่มีไปสู่มี น้อย จากมีน้อยไปคู่มีมาก”

3.3 เราต้องยอมรับความจริงว่า ฝ่ายเดียวที่การซึ่งแม้เป็นบุคคลจำนวนส่วนข้างน้อยของสังคม แต่พวกเขาก็มีพลังทางเศรษฐกิจ, การเมือง, และอิทธิพลทางทัศนะเดียวอยู่มาก ดังนั้นกองกำลังกลางของฝ่ายต่อต้านเผด็จการจำเป็นต้องจัด “กองกำลังพันธมิตร” ของฝ่ายตนนี้โดยรวมบุคคลต่าง ๆ ที่ต้องการต่อสู้เผด็จการ แม้เขามีรับความต้องการต่อสู้และระดับจิตสำนึกน้อยกว่าสมาชิกกองกำลัง แต่ก็อาจร่วมต่อสู้ในระดับใด ระดับหนึ่งและก้าวได้ก้าลหนึ่ง ทั้งนี้ขอให้คำนึงถึง “กำหนดตัวศัตรูให้น้อย หาเพื่อนให้ได้มาก”

พันธมิตรนี้นอกจากเอกสารเป็นรายบุคคลแล้วก็จะต้องจัดทำขึ้นกับกลุ่มบุคคลเช่นพระเครื่องค์การอื่น ๆ ที่มีความต้องการเผด็จการในระดับใดระดับหนึ่ง ปัจจุบันนี้ในประเทศไทยมีพระเครื่องเนื้องามากมาย คงนั้นต้องทราบก่อนให้ดีว่าพระเครื่องนี้ตั้งอยู่บะสักดิ์ต่อต้านเผด็จการ หรือสอนบุญธรรมแบบดีบุกร แม้พวกราชที่มีตั้งอยู่บะสักดิ์ต่อต้านเผด็จการแต่ต้องระวังว่าพระเครื่องนั้น ๆ ต้องการเป็นพันธมิตรเพื่อเบ่งชิง “การนำ” เป็นของตน โดยเฉพาะเมื่อได้โอกาสหรือไม่ ครั้นแล้วจึงจัดอันดับขององค์การเหล่านี้ลดหลั่นตามความเหมาะสม เช่นห่วงท่าขององค์การใดแสดงให้เห็นได้ว่าพวกเขานี้มาเป็นพันธมิตรเพื่อเบ่งชิงการนำ ก็แสดงว่าเขานี้มาเป็นเพื่อนโดยไม่สุจริตใจ และเขานี้เป็นบุคคลที่ก่อการกำลังกลางเป็นพันธมิตรขึ้นตัวของเขานะ กองกำลังกลางก็ต้องสนองตอบโดยถือว่าองค์การนั้นเป็นพันธมิตรขึ้นตัวดูใจเดียวกัน

กองกำลังกลางต้องปฏิบัติต่อพันธมิตร โดยไม่มีความอิจฉาริษยَاว่า พระค์ และองค์การที่เป็นพันธมิตรได้ขยายการทางสามาชิกเพิ่มขึ้นได้ในส่วนของเข้า ขอให้ ศึกษาตัวอย่างของการทำแนวร่วมอันก้าวไปใหญ่ ได้สำเร็จของหลายประเทศที่แสดง ภูมิธรรมอันประเจิดจากงานนายทุนน้อยศักดินา

3.4 เพื่อประกอบการพิจารณาถึงสังคมและบุคคลที่กองกำลังกลางจะควร จัดตั้งเป็นพันธมิตรได้เพียงใด และจะจัดเข้าอยู่ในระดับใดนั้น ผู้ขอเสนอถึงเจ้า พวกร่วม ๆ ของบุคคลไว้บ้าง พอเป็นอุทาหรณ์ดังต่อไปนี้

ก. จำพวกที่ 1 ศักดินาที่มีจิตสำนักค้านแผลจการ แต่ก็ยังไม่พร้อมที่ จะเสียสละชีวิตและร่างกายเข้าร่วมต่อสู้ฝ่ายต่อต้านแผลจการ กีควรยินดีรับบุคคล ประเภทนี้ไว้เป็นแนวร่วมในระดับหนึ่งตามจิตสำนักและตามความสามารถที่เข้าจะ ช่วยได้ โดยฝ่ายต่อต้านแผลจการจะต้องยังไม่ทันนว่าก้าวหน้าเป็นที่สุดกว่าคน อื่นแล้วหรือเสียสละสูงสุดกว่าคนอื่นซึ่งจะทำให้บุคคลจำพวกที่ 1 นี้เกิดหมั่นไส้ แล้วไม่ยอมร่วมในขบวนการที่ฝ่ายต่อต้านแผลจการตั้งขึ้น

ฝ่ายต่อต้านแผลจการจะต้องคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคลที่มีจิต สำนักค้านระบบเผด็จการว่าตามความสามารถสมัครใจของเขานั้นความสามารถค้านได้ เพียงใดและโดยวิธีใดก็ควรเป็นไปตามความสามารถสมัครใจของเข้า เช่นความสามารถเพียง ทำการโฆษณาคัดค้านฝ่ายเผด็จการโดยทางใด ๆ ก็ต้องถือว่าเป็นประโยชน์แก่การ คัดค้านแผลจการ มิใช่จะต้องเรียกร้องให้เข้าทำสิ่งที่เข้าไม่ถนัดหรือไม่สามารถที่จะ ทำได้ ถ้าฝ่ายต่อต้านแผลจการได้คำนึงถึงข้อนี้ ก็จะได้ชุมกำลังของฝ่ายตนเพิ่มขึ้น ในประกอบกำลังต่อต้านแผลจการ

ข. จำพวกที่ 2 ราชภราจานวนมากที่แม่ปัจจุบันถือเอกสารต่อสู้ระบบเผด็จ การเป็นอันดับรอง หากถือเอกสารแก้ไขให้ฐานความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจหรือการ ครองশีพของตนได้ดีขึ้น ฝ่ายต่อต้านแผลจการจะต้องคำนึงถึงความต้องการด่วนและพะ หน้าของราชภราส่วนมากให้จงหนัก คือ ขวัญแก้ปัญหาความเดือดร้อนเฉพาะหน้าของ ราชภราส่วนมากให้สำเร็จไปได้จงสามารถได้รับราชภราส่วนหัวมากเข้ามาเป็นฝ่ายต่อต้าน แผลจการ ขอให้ระบุถึงภาระของไทยในรายว่า “จะรับก้าวถ้าจะสูญ หากจะ ใหม่เสีย ก่อน” หรือถ้าในขณะที่ฝ่ายต่อต้านแผลจการไม่สามารถที่จะช่วยได้ แต่ก็จะต้องวางแผน ให้บุคคลวิธีแก้ไขให้ราชภราเห็นประจักษ์ว่า ถ้าเขาร่วมต่อต้านแผลจการแล้ว เป็นฝ่ายต่อต้านแผลจการได้ชัยชนะจะมีแผนการที่เข้าองเห็นได้เจ้าย ฯ ว่าจะแก้ไข

ความเดือดร้อนของเข้าได้อย่างไร ไม่ใช่วางนโยบายพุงช่านที่ราชภราไม่อาจมองเห็น ได้ว่า จะแก้ไขความเดือดร้อนให้เข้าได้อย่างไรเช่น ชาวนาที่เดือดร้อนในทุกวันนี้ ฝ่ายต่อต้านแผลจการจะมีวิธีปฏิบัติอย่างไรให้เป็นรูปธรรม และกรรมการรวมทั้งช้า- ราชการผู้น้อยที่ได้ค่าจ้างหรือเงินเดือนไม่พอใช้นั้น ฝ่ายต่อต้านแผลจการจะแก้ไขให้ เขายังได้ค่าจ้าง และมีเงินเดือนสูงขึ้นนั้นโดยวิธีหารายได้ข้อมูลนั้นจากทางไหน และ ชี้ตัวเลขให้เข้าเห็นชัดลงไป ท่านที่ติดตามข่าวการเลือกตั้งประธานาธิบดีฝรั่งเศส เมื่อ เดือนพฤษภาคม 2517 ก็จะเห็นได้ว่าการที่แนวร่วมฝ่ายข้าม ได้รับคะแนนเสียงมากน้ำน ยเป็นประวัติการณ์ คือ แท้ที่การเลือกตั้งฝ่ายขวาเพียงไม่ถึง 1 เมอร์เซ็นต์เท่านั้น ก็ เพราะ ฝ่ายข้ามได้แสดงนโยบายและวิธีการจ่าย ๆ ที่กรรมการและราชภราทั่วไปกำลังเดือดร้อนอยู่ เห็น ให้ด้วยว่าถ้าการนั้นสามารถแก้ไขความเดือดร้อนเฉพาะหน้าได้ และมีแผนการระยะ ลั้น, ระยะกลางและระยะยาวจึงพัฒนาในภายหลัง

ก. จำพวกที่ 3 ได้แก่บุคคลจำนวนน้อยส่วนหนึ่งซึ่งแม่ตัวเองมีกำเนิดใน สังคมระบบทาส, ระบบศักดินา, และระบบเผด็จการแต่เกิดจิตสำนักมองเห็นกฎ แห่งความเป็นอนิจจของระบบปกติชูเครื่อง จึงได้สละชันชั่นวรรณและเดิมของตนมาขึ้น หยัดอยู่ในฝ่ายต่อต้านแผลจการ ประวัติศาสตร์ในอดีตหลายประเทศก็แสดงให้เห็น ประจักษ์อยู่ด้วยที่ผ่านได้อ้างตัวอย่างไว้บ้างแล้วในข้อ 2 นั้น บางคนก็เป็นขุนนางแห่ง ระบบศักดินา เช่น “มองเตสกิเออร์” (MONTESQUIEU) ผู้เขียนหนังสือว่าด้วย “จุดนรมณ์ของกฎหมาย” (ESPRIT DES LOIS) เรียกร้องให้มีดุลยภาพแห่งอำนาจ รัฐสามส่วนคือนิติบัญญัติ, บริหาร, ตุลาการ “มิราบี” (MIRABEAU) ก็เป็นขุนนาง คนหนึ่งที่เข้าร่วมขบวนอภิวัฒน์รั่งเศสต่อสู้ระบบศักดินาในการลงมติประการ ปฏิญญาไว้ด้วยสิทธิมนุษยชนและพลเมือง เจ้าฟ้าพิลิปป์แห่งราชวงศ์บูร์บองสาย พระอนุชา (BRANCHE CADETTE) ก็ได้สนับสนุนขบวนการอภิวัฒน์รั่งเศส ค.ศ.1789 ครั้นแล้วพระองค์ก็ได้ทรงสละฐานันดร์ “สมเด็จเจ้าแห่งออร์เล昂ส์” (DUC D'ORLEANS) มาเป็นคนสามัญและขอให้สถาปัตยกรรมกรุงปารีสตั้งนามสกุลให้ท่าน ใหม่ สถาปัตย์จึงตั้งนามสกุลใหม่ให้ท่านว่า “เอกอัคเต” (L'EGALITE) แปลว่า “มอง เสือร์ฟลิปปี เอกอัคเต” (PHILIPES L'EGALITE) และสมัครรับเลือกตั้งได้เป็น สมภาคีกสภากฎหมายราชภรา ท่านเป็นผู้หนึ่งที่ร่วมกับสมาชิกชาวฯ ส่วนชั้นมากลงมติ ให้ประหารชีวิตหลุยส์ที่ 16 ฐานทรัพย์ศักดินาที่เรียกให้ขอสเตรียบุกรุกผั่งเศส ต่อ

มาท่านถูกพระราชการเมืองทรงกันข้ามกล่าวหาว่าท่านคิดจะพื้นระบบรชาธิปไตยขึ้นมาอีก ท่านเหล่านี้ไปแสวงถูกจับให้สูง พิจารณาตัดสินลงโทษประหารชีวิต ส่วนบุตรชายของท่านคือเจ้าฟ้าหลุยส์ฟลิปป์ ได้ว่ามีกันนายธนาคารใหญ่ทำการโคนล้มพระเจ้าชาร์ลที่ 10 แห่งสเปนเซซูรา ใน ค.ศ.1830 และได้เป็นพระมหากษัตริย์ภายใต้รัชธรรมนูญ มีพระนามว่า “หลุยส์ ฟลิปป์ที่ 1” ซึ่งผูกกล่าวไว้ในข้อ 2

มาร์กซและเองเกลส์ซึ่งก็ได้ภัยหลังการอภิวัฒน์ประชาธิปไตยฝรั่งเศส หลายปีก์ได้กล่าวไว้ในตอนแรกของการณ์ของพระคocomมิวนิสต์ฉบับแรกพิมพ์เมื่อ ค.ศ. 1848 ว่า ในสมัยก่อนนี้มีบุคคลในชนชั้นชุมนุงส่วนหนึ่งได้เข้าข้างฝ่ายเจ้าสมบัติเพื่อสถาปนาประชาธิปไตยขึ้น แล้วท่านก็ได้กล่าวต่อไปว่าในสมัยที่ท่านเขียนແลงการณ์ฉบับนั้นก็มีบุคคลในชนชั้นเจ้าสมบัติส่วนหนึ่งได้มาเข้าข้างชนชั้นผู้เริ่มสมบัติ ท่านได้เน้นว่าโดยเฉพาะเจ้าสมบัติที่มีปัญญาเข้าใจในกฎวิรรตการของสังคม ตัวมาร์กซ เองนั้นเองได้เคยกล่าวไว้ในปาฐกถาในงานชุมนุมประจำปีนักเรียนไทยในสหพันธ์รัฐเยอรมันเมื่อ พ.ศ.2516 ว่าท่านเกิดในสังคมเก่าและท่านเป็นบุตรคนายความผู้มีอันจะกิน ท่านมีภรรยาซึ่งเป็นลูกของเจ้าศักดินาเยอรมันชื่อ “เจนนี ฟอน เวสฟ่าเลน” (JENNY VON WESTPHALEN) ส่วนเองเกลส์นั้นก็เป็นลูกเศรษฐีเจ้าของโรงงาน ก่อผ้าในเยอรมันแล้วต่อมากันไปลี้ภัยอยู่ในกรุงศรีเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่คุณหนึ่งของโรงงานก่อผ้าที่เมืองเชสเตอร์

ฉะนั้น ฝ่ายต่อต้านเผด็จการไม่ควรยืดมั่นในคัมภีร์จัด คือต้องพิจารณาบุคคลที่เกิดในสังคมเก่าให้ถ่องแท้โดยแยกให้ออกต้องว่าส่วนใดยึดกราโนอยู่ข้างฝ่ายเผด็จการ และส่วนใดที่สามารถเป็นฝ่ายต่อต้านเผด็จการได้

๔. จำพวกที่ ๔ คือบุคคลที่ไม่ควรไว้วางใจเป็นพันธมิตรอันได้แก่บุคคลที่แม้เป็นข้าไพร หรือตอกยุ่งให้อ่านจากฝ่ายเผด็จการ แต่กลับมีจิตสำนึกว่าระบบเผด็จการเป็นสิ่งที่สมควรเชิดชูให้ดำรงคงไว้หรือกลับฟื้นขึ้นมาอีก ทั้งนี้เนื่องจากบุคคลเหล่านี้ได้หรือหวังได้ประโภช์จากระบบที่ดัดจัดการหรือเนื่องจากซากหัตถะ เมื่อจารต่าง ๆ ที่รับมารดกตกทอดมาหลายช่วงคันจนฝังอยู่ในจิตใจแล้วเกะenate แน่นอยู่ในความเป็นพากษาหรือข้าไพรหรือเป็นสมมุนของระบบเผด็จการ บุคคลจำพวกนี้ส่วนใหญ่จะรากฐานลึกซึ้งและต่อสู้ฝ่ายต่อต้านเผด็จการยิ่งกว่าเจ้ากาส เจ้าศักดินา และผู้เผด็จการยัง แม้กระนั้นก็ต้องกำลังกลางควรพยายามให้บ้างส่วนเกิดจิตสำนึกขึ้นมาบ้าง

เพื่อให้เข้าอยู่เฉย ๆ ไม่เป็นตัวการต่อสู้ฝ่ายต่อต้านเผด็จการ ก็จะเป็นคุณประโยชน์ แก่ฝ่ายต่อต้านเผด็จการ แล้วถ้าสามารถพัฒนาจิตสำนึกให้สูงขึ้นอีกกรอบไว้เป็นแนวร่วมในระดับต่อไปได้

4. วิธีต่อสู้เผด็จการ

4.1 วิธีต่อสู้เผด็จการนั้นเป็นเรื่องของยุทธวิธี (TACTICS) ซึ่งจะต้องดำเนินให้เหมาะสมเพื่อบรรลุเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ (STRATEGY) ของการต่อต้านเผด็จการ

เมื่อกล่าวถึงยุทธวิธีแล้วท่านก็ย้อมรู้ว่าไม่ว่ายุทธวิธีจะเป็นทางทหารทางเครื่องจักรหรือทางการเมืองก็ไม่ใช่คัมภีร์ตายตัวที่จะต้องคงอยู่กับที่ เพราะยุทธวิธีย่อมต้องเป็นไปตามสภาพท้องที่และภาระหรือที่ทางทหารต้องหันจะต้องสูดแท้ต่อสภาพและเหตุการณ์

ผู้ใดตือคัมภีร์จัดในทางยุทธวิธีก็ย่อมไม่มาชี้ความพ่ายแพ้ เพราะสภาพการณ์ของฝ่ายเผด็จการก็ต้องได้รับความอยู่กับที่คือย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพ ท้องที่ การสมัยของสังคมตัวอย่างยุทธวิธีของสังคมอื่น ๆ ย่อมเป็นประโยชน์ที่ท่านจะต้องศึกษาเพื่อประกอบการพิจารณา แต่ท่านก็จะต้องพิจารณาว่าตัวอย่างนั้นเหมาะสมแก่สภาพท้องที่ ละของสยามหรือไม่ ขอให้ท่านระลึกถึงสภานิติบัญญัติของไทยโบราณ มีว่า “เห็นข้าข้ออย่าข้อตามข้า” และมีคติของเมธีวิทยาศาสตร์สังคมผู้ได้กล่าวไว้ว่า “ต้องตัดเกลือให้หนำะแก่ตื้น นิใช้ตัดตื้น ให้หนำะกับเกลือ” (ผู้ได้กล่าวคิดเห็นนี้ไว้ในหนังสือว่าความเป็นอนิจจังของสังคม)

4.2 พระคติ, กลุ่มใด, จะต่อสู้เผด็จการโดยวิธีใดนั้นสุดแท้แต่ตนจะวินิจฉัยว่าตนสามารถตัดใช้วิธีใด แต่เป็นการไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะเกณฑ์ให้คนอื่นต้องถือตามวิธีที่ตนนับถืออย่างคับแคบ ควรทำจิตใจอย่างกว้างขวางถือว่าทุกวิถีทางบัน្ត ท่อนออำนาจเผด็จการย่อมเป็นประโยชน์ในการต่อต้านเผด็จการ การอ้างเหตุว่าถ้าใช้วิธีนั้น ๆ จะทำให้ผู้ติดตามล้มตายนั้นก็เป็นเหตุผลที่เหลวไหล

ขอให้ท่านพิจารณาให้ถ่องแท้กว่าการต่อต้านเผด็จการนั้น ไม่ว่าวิธีใดก็ย่อมเสื่อมคลายชีวิตและร่างกายทุกวิธี แม้วิธีสันติชี้ช่องนั้นที่ทึ่กภูมายอนุญาต แต่ก็รู้ไม่ได้ว่าฝ่าย

ผลของการกลับมานำมาจ้างห้ามแล้วสั่งที่ถูกกฎหมายในเวลานี้อาจจะถูกฟ้าขึ้นจากการอันตัวไปโดยท่าที่เป็นผู้ต่อต้านแต่ก็จากการที่ได้ดังปรากฏว่าบ่อก่อนในอดีตที่มีผู้ถูกผิดจากการอันตัวไปฟ้องศาลลงโทษบ่อก่อนกรณีที่มีผู้ถูกอันไปบังทั้งปัญหาสำคัญอยู่ที่ผู้ต่อต้านแต่ก็การต้องพร้อมอุทิศตนเสียสละชีวิตร่วงกาญ ความเห็นนี้อยู่เพื่อઆતและราษฎร

ผมได้เคยตอบปัญหาที่สาธารณะมานักเรียนไทยในฝรั่งเศสขอให้ผมวิจารณ์การต่อสู้ของราชภูมิในประเทศเชิงที่ทำได้ในลักษณะพิมพ์ในวารสารของสมาคมฉบับเดือนกรกฎาคม 2517 นั้นแล้ว หวังว่าทำนั้นหลายคงจะได้อ่านและประกอบพิจารณาของทำนตามสมควรเกี่ยวกับยุทธวิธีต่อต้านแต่ก็จากการด้วย

4.3 การต่อสู้ใด ๆ นั้นย่อมมีทั้งการรุกและการรับจะนั้นไม่รวมมองเพียงด้านเดียว คือต้านวิธีต่อสู้เพื่อเจ้าที่ต้องพิจารณาด้านที่ฝ่ายเด็ดขาดจะตอบโต้ด้วยคือฝ่ายเด็ดเจ้าที่ยื่นใช้วิธีเคราะห์วูจิ, วิธีการเมือง, วิธีใช้กำลังทหารตำรวจนะ, วิธีจิตวิทยาที่ทำให้คนลุ่มหลงในระบบเด็ดเจ้าที่ ซึ่งฝ่ายต่อสู้เพื่อเจ้าจะต้องพิจารณาให้ถ่องแท้โดยอาศัยหลักทฤษฎีสังคมที่ถูกต้องสมานกับรูปธรรมที่ประจักษ์จัลัยแล้ว วินิจฉัยตามความเหมาะสมแก่สภาพของกำลังของทั้งสองฝ่ายตามท้องที่และกาลสมัย ผมไม่อาจบรรยายให้ครบถ้วนในครั้งนี้ได้

แต่บัญชาเฉพาะหน้าอย่างหนึ่งที่ควรระมัดระวัง คือการที่ฝ่ายเด็ดเจ้าที่การสังคมน่าเกรงขามในขบวนการต่อต้านแต่ก็การที่จะก่อให้เกิดความบ่อบรุ่นในขบวนการ อันเป็นการบั้นทอนกำลังของขบวนการ

4.4 เท่าที่ผมได้กล่าวมาแล้วตั้งแต่ต้นนั้นก็เพื่อให้ทำนั้นหลายเห็นเค้าของภาพที่ไว้ในการต่อต้านแต่ก็การตามที่ทำนั้นหลายตั้งเป็นหัวข้อให้ผมแสดงปาฐกถาซึ่งทำนั้นก็พอเห็นแล้วว่า การต่อสู้เพื่อเจ้าที่การนั้นต้องให้ลาชีดเยื้อขวานนาน ซึ่งทำนั้นจะต้องปลดให้ตอกในกรณีนี้

แต่มีบัญชาเฉพาะหน้าที่ผมยังไม่ได้ยินว่าผู้กล่าวถึงในสยามคือการลบล้างอิทธิพลและชาติของเด็ดเจ้าที่ซึ่งภาษาอังกฤษได้ตั้งเป็นศัพท์ขึ้นใหม่ว่า “ดีนาซิฟิเคชัน” (DENAZIFICATION) ฝรั่งเศส “DENAZIFICATION” เยอรมัน “ENTNAZIFIZIERUNG” คือภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศเยอรมันได้

กวดจ้างพากงานซึ่งออกจากตำแหน่งที่สำคัญและอบรมนิสัยให้ชาวเยอรมันเข้าร่วมกับคนนาซีให้หมดไปมากที่สุด เพื่อประเทศเยอรมันจะได้ปกครองตามระบบประชาธิปไตย

ในส่วนก่อน 14 ตุลาคม 2516 ซึ่งปกครองโดยระบบเผด็จการที่เป็นธรรมชาติที่คนคนนั้นที่มีอำนาจที่สำคัญที่มีอิทธิพลในรัฐบาลมันนั้นแต่ก็ทำให้หลังที่มีสิ่งที่สำคัญทางการเมือง ความสนับสนุนของมวลราษฎร ได้เสียสละชีวิตร่วงกาญ ความเห็นด้วยกับที่รัฐบาลเผด็จการนั้นสำเร็จ และมีรัฐบาลที่หันมองว่าจะดำเนินนโยบายประชาธิปไตยที่มีสิ่งที่สำคัญที่รัฐบุคคลต้องตามไปในการที่บังคับซึ่งได้รับการฝึกฝนเกิดกับคนนาซี ต่างทำให้คนที่สำคัญอยู่อีกซึ่งให้ความเกื้อกูลสนับสนุนผู้ที่มีอำนาจที่สำคัญที่อยู่เบื้องหลัง มนจึงเห็นว่าฝ่ายต่อต้านแต่ก็การไม่รวมมองข้ามบัญชา “ดีนาซิฟิเคชัน” นี้ซึ่งเป็นพลังสำคัญอย่างหนึ่งให้เกิดการที่หันมองระบบเผด็จการนาซี ส่วนคนคนนี้ได้มีที่ตั้งที่สำคัญที่ต้องการนั้น ถ้าแก่ให้หันเดินทางตอนใต้ของตน โดยขึ้นด้วยที่ตั้งที่สำคัญประชาธิปไตยที่บั้นทึกควรถือเป็นพันธุ์มติของฝ่ายต่อต้านแต่ก็การในระดับหนึ่งจะดับได้ตามสมควร

มนขอให้ทำนั้นหลายระลึกให้บ่อบรุ่นว่า ในบรรดาบุคคลแห่งฝ่ายต่อต้านแต่ก็การนั้นย่อมมีความแตกต่างกันในจุดหมายปลายทางแห่งระบบสังคม ฉะนั้นจึงควรพิจารณาว่าความต้องการเบื้องต้นที่ต้องกันคืออะไร แล้วสถาปนาความสามัคคีตามที่ฐานนั้นก่อ起 มนสังเกตว่า เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2516 นิสิตนักศึกษาที่ก็เรียนโดยความสนับสนุนของมวลราษฎร ได้สัมนาสามัคคีกันเพื่อให้ได้มาที่ระบบประชาธิปไตยที่มีสิ่งที่สำคัญที่ต้องต่อไป เพื่อให้ได้ประชาธิปไตยที่สูงชันแบบเมืองที่จะเป็นคุณภาพแก่การต่อต้านแต่ก็การให้สำเร็จได้

(ปาฐกถาและบทความเรื่อง “เราจะต่อต้านแต่ก็การได้อย่างไร” ก็จบลงโดยสังเขปเพียงเท่านี้)

หมายเหตุต่อท้ายบทความ

เมื่อเสร็จการแสดงปาฐกถาและปัญหาของผู้ที่มาสัม�述ค์แล้ว ได้มีนักศึกษาผู้หนึ่งถามว่าเนื่องจากได้ยินว่าคอมมิวนิสต์ที่อุดมไม่มีชาติจึงอยากรบไว้เป็นความจริงหรือไม่ ผู้ใดตอบว่าอาจมีคอมมิวนิสต์บางนิยมที่อุดมไม่มีชาติ แต่นั้นไม่ใช่คอมมิวนิสต์แท้จริงตามลักษณะของเรนเนนเดนเพราเวนเคยกล่าวไว้ว่า หากบังคับต้องมีต่อไปอีกเป็นเวลาข้างหน้า สหภาพโซเวียตสมัยเลนินได้เคราะห์ความเป็นชาติของชนชาติต่าง ๆ ที่ประกูลเป็นสหภาพ ในประเทศจีนปัจจุบันก็เคราะห์ความเป็นชาติของชนชาติต่าง ๆ ในประเทศจีนและก็เคราะห์ความเป็นชาติของชาติอื่นตามหลักการคงอยู่อย่างสันติระหว่างชาติที่มีระบบสังคมต่างกันมิใช่เป็นการทำลายชาติอื่น ผู้ใดจึงอธิบายความเพิ่มเติมไว้ในหมายเหตุต่อท้ายบทความดังต่อไปนี้ว่า ในประเทศจีน “หลี ลี ชาน” อธิบายหน้าพรรคคอมมิวนิสต์จีนระหว่าง ค.ศ. 1928-1930 (ก่อนหัวหน้าพรรคฯ และก่อนเหมาเจ้อตุงเป็นหัวหน้าพรรคใน ค.ศ. 1975) ได้สอนคิชบีในประเทศจีน และได้ส่งศิษย์มาแพร่ติดนั้นในบางประเทศ นายคนนี้ถูกปลดจากฐานะหัวหน้าพรรคฯ แล้วได้ไปอาศัยอยู่ที่มีอสโตร์พักหนึ่งโดยทำงานในสำนักแปลหนังสือ ระหว่างนั้นเขากลับมาสั่งจับฐานะดำเนินแนวทางตรวจสอบ ก็แนวทางนี้ปรากฏตามต้องการ ประชุมพรรคคอมมิวนิสต์โซเวียต ค.ศ. 1924 ซึ่งรับรองต่อมาโดยสมัชชาครั้งที่ 5 ขององค์การคอมมิวนิสต์สากล (COMINTERN) กล่าวไว้ว่าแนวทางตรวจสอบก็เป็นแนวทางเบี่ยงงายทุนน้อยออกจากลัทธิมาร์กซ (PETTY-BOURGEOIS DIVISION FROM MARXISM) จึงแสดงให้เห็นว่า “หลี ลี ชาน” มีภารกิจหนึ่งที่สืบมาจากระบบทุนสังคมนิยมอีก แต่ยิ่งกว่านั้นตามหนังสือที่พรรคคอมมิวนิสต์โซเวียต แต่ปั้นเมื่อ ค.ศ. 1939 (สมัยสตาลิน) ว่าด้วยประวัติของพรรคันนกกล่าวว่าตรวจสอบก็เป็นผู้นำพันธมิตรกลุ่มคัดค้านพรรคฯ ซึ่งรวมทั้ง “อนาร์โค-ชินดิกัลลิสต์” (ANARCHO-SYNDICALISM) คือลักษณะนิยม (SYNDICALISM) ซึ่งเดิมเป็นลักษณะที่คุ้มครองผลประโยชน์ของกรรมกร ต่อมาได้พัฒนาเป็นลักษณะนิยมชนิดหนึ่งที่ก่ออุปทานการกรรมการต้องเป็นผู้ควบคุมปัจจัยการผลิตของสังคมและเป็นผู้แบ่งปันส่วนผลผลิตของสังคมให้แก่ราษฎร มิใช่อยู่ในมือของรัฐซึ่งจะต้องหมดหน้าที่เหลือเชื่อถ่ายไปโดยมีสหพันธ์ขององค์การกรรมกรต่าง ๆ ขึ้นมาแทนที่รัฐ แม้ว่าลักษณะนิยมจะมีลักษณะนิยมอย่างคล้ายลัทธิมาร์กซแต่ก็คล้ายลักษณะนิยมที่ปัจจุบันมากกว่าซึ่งมีเช่นว่า

“อนาร์โค-ชินดิกัลลิสต์” (ANARCHO-SYNDICALISM) แต่หลี ลี ชานมีภารกิจหนึ่งคือการผสมเข้ามาด้วยเช่นภาษาสอนสาขาวิชานี้ให้มีอสโตร์เป็นเมืองหลวงของโลกอันเท่ากับสอนให้อาชาติดินนี้ไปขึ้นอีกชาติดินนี้ตามระบบสังคมนิยม แต่สอนให้ถือ “ลักษณะนิยมชาติ” ซึ่งขัดต่อคำสอนของเลนินที่ว่าชาติยังคงอยู่ เป็นเวลาข้างหน้า และขัดต่อ “ลักษณะนิยมชาติ” (INTERNATIONALISM) ซึ่งคัพท์นันเก็ตแสดงความหมายขัดจังอยู่แล้วว่าเป็นศัพท์สนธิระหว่างคำว่า “INTER” แปลว่า “ระหว่าง” กับคำว่า “NATION” แปลว่าชาติ คือ ชาติบังคับอยู่ เหมาเจ้อตุงอสโตร์เป็นชาติระหว่างชาติ สมานกับลักษณะชาติ (PATRIOTISM) และถือว่าชาติให้อยู่ภายใต้น้อมน้อมความเสมอภาค กันมิใช่ชาตินั้นต้องขึ้นกับอีกชาตินั้น หลี ลี ชานต้องถูกขับออกจากพรรคฯ โดยการอภิญญาในที่ทางวัฒนธรรมนั้น

ส่วนในฝรั่งเศสนั้นนอกจากผู้สนใจศึกษาทัศนะ และวิธีปฏิบัติที่นิยาม คอมมิวนิสต์ต่าง ๆ มีต่อชาติฝรั่งเศสแล้ว ก็อาจสังเกตจากการปฏิบัติที่ดูเหมือนเป็นเรื่องที่ผิดแผก แต่ก็แสดงออกซึ่งทัศนะที่มีต่อชาติฝรั่งเศสของนิยมต่าง ๆ เช่น พรรคคอมมิวนิสต์ฝรั่งเศสนั้นได้ฉลองวันชาติฝรั่งเศสร่วมกับราชภูมิในวันที่ 14 กรกฎาคม อันตรงกับวันอภิญญาประชาธิบัติไทย ค.ศ. 1789 และในการประชุมพรรคหรือประชุมแนวร่วมฝ่ายชัยชนะแห่งชาติฝรั่งเศสก็เป็นผู้นำเรืองเพลิง “มาเซยเยส” อันเป็นเพลิงชาติฝรั่งเศส ครั้นแล้วจึงเรืองเพลิง “ระหว่างชาติ” (INTERNATIONALE) ส่วนนิยามบลีกิบอยเอียงชัยจัดมิได้ปฏิบัติเช่นนั้น

ผู้ได้กล่าวไว้แล้วว่า ลักษณะนิยมชาตินี้มีหลักนิยมที่ไม่ใช่ชาติ ใจนั้นผู้ใดจะนิยมชุมชนในนิยามได้ก็ต้องพิจารณาเหตุผลของทุก ๆ ฝ่าย แล้ววินิจฉัยว่าการที่นิยามนั้นโงมตีนิยามนี้มีหลักฐานแน่นชัด หรือเป็นการสาดโคลนใส่กันเพราะบุคคลที่เกิดมาจากสังคมเก่า หรือจากสังคมที่มีชาติเก่าตกอยู่นั้น อาจมีทัศนะแห่งความเห็นแก่ตน “EGOIST CONCEPT” ซึ่งความเห็นของตนว่าถูกต้องเสมอไปดีตัวอยู่มากบังบานน้อยบ้าง ที่รัดกับทัศนะที่มีต่อส่วนรวมของมวลมนุษย์ “PUBLIC CONCEPT” หรือ “ALTRUISM”

หล่ายราชอาณาจักรเข้าใจถึงความจริงในเรื่องนี้ จึงให้สิทธิในประเทศไทยอย่างเสรีแก่ราษฎร ในในการนับถือสิทธิการเมือง อาทิ สาธารณรัฐนาราจักร (อังกฤษ) ที่ยอมให้มาร์กซ์กับเอดจ์เลส์ลีกัลย์อยู่ในประเทศไทยนั้นตลอดอายุขัย ซึ่งท่านทั้งสองก

ได้เขียนแหล่งการณ์พรีคอมมิวนิสต์ และบทความอื่น ๆ โดยมาพรเวทถาย รวมทั้งจดตั้งองค์การกรรมกรระหว่างประเทศครั้งที่ 1 ขึ้น สมราชอาณาจักรได้ยอมให้มีพรีคอมมิวนิสต์ที่แสดงทัศนะของตนได้อย่างเสรี แต่ระบบราชอาชีบได้ยกของอังกฤษ ก็ดำเนิร่องอยู่จนปัจจุบันนี้ สมราชอาณาจักรเบลเยียม, เนเธอร์แลนด์, เดนมาร์ก, สวีเดน, นอร์เวย์, ก็ไม่กล่าวคอมมิวนิสต์โดยยอมให้มีพรีคอมมิวนิสต์ชนิดต่าง ๆ ระบบราชอาชีบได้ยกของราชอาณาจักรเหล่านี้ก็ดำเนิร่องอยู่จนปัจจุบันนี้ ส่วนบางภาระณ์ที่มีความกลัวคอมมิวนิสต์มาก ระบบคอมมิวนิสต์ก็เกิดขึ้นในสาธารณรัฐนั้น เมื่อพม่าถึงปรีติน พ.ศ.2513 ได้มีชาวอเมริกันผู้หนึ่งมาสนใจด้วยถึงปัญหาความกลัวคอมมิวนิสต์ในสาธารณรัฐอเมริกา ผูมได้ชี้แจงแก่ผู้นั้นว่า “เพราคนอเมริกันส่วนมากกลัวคอมมิวนิสต์ สาธารณรัฐอเมริกันจะได้ระบบคอมมิวนิสต์” คนนั้นจึงถามผูมว่า เพราเหตุใดผมตอบว่า เพราความกลัวคอมมิวนิสต์จนขึ้นสมองผู้ครองอำนาจอาจก็จะทำการบีบคั้นรายภูมภาคขึ้นทั้งทางตรงและทางอ้อมเพื่อหวังจะสกัดกั้นคอมมิวนิสต์ อันจะทำให้รายภูมภักดีกับภาคอื่นๆด้วย แล้วก็จะรวมภักดีกับผู้ครองอำนาจนั้นโดยไม่ต้องเกี่ยวว่า ระบบใหม่จะเป็นคอมมิวนิสต์หรือไม่ ผูมได้อ้างราชอาณาจักรต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วที่ไม่กล่าวคอมมิวนิสต์จนถึงสมอง ระบบราชอาชีบได้ยกของราชอาณาจักรเหล่านี้ก็ดำเนิร่องอยู่ได้จนปัจจุบันนี้อเมริกันที่มาสนใจกับแผนทบตุูลว่า เขาเห็นด้วยกับความเห็นของผูม แต่ความจริงใจของเขายังไวนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

หลายประเทศแห่งค่ายสังคมที่มีพรีคอมมิวนิสต์ นั้น เมื่อเห็นว่ารายภูมในประเทศนั้นยังไม่พร้อมที่จะรับข้อเรียนนั้นของพรีคอมมิวนิสต์เปลี่ยนข้อเป็นอช่างอื่น ท่าน ในเรือนตามหนือพรีคอมมิวนิสต์ว่า “พรีคอมเดาต์” แปลว่าพรีคอมงาน, ในเก้าอี้เห็นอหูรักน้ำมีข้อเปลี่ยนไปบว่า “พรีคอมงานเก้าอี้”, ในเยอรมันตะวันออกพรีคอมน้ำมีข้อว่า “พรีคอมสังคมเอกภาพ”, ในโนร์เคนด์นั้น เมื่อ พ.ศ.1948 พรีคอมสังคมนิยมกับพรีคอมมิวนิสต์รวมกันเป็น “พรีคอมแนวร่วมคนงานชาวไปล์” และใน พ.ศ.1949 พรีคอมแนวร่วมกับพรีคอมแนวโน้มเป็น “พรีคอมแนวร่วมคนงานชาวไปล์” ทุก ๆ พรีคอมร่วมกันเป็น “แนวร่วมเอกภาพแห่งชาติ”, ในชั้นกัส เมื่อ พ.ศ.1956 พรีคอมมิวนิสต์เดินได้บันปุ่งใหม่เปลี่ยนเป็น “พรีคอมงานสังคมนิยมชาวชั้นกัส” ฯลฯ ยังมีอีกหลายพรีคอมมิวนิสต์ที่อกค่ายสังคมนิยม ที่เปลี่ยนข้อพรีคอมเป็นพรีคอมงานบ้าง พรีคอมภูมบ้าง ฯลฯ ตามความเหมาะสมแก่สภาพของรายภูมในประเทศที่นั้น ๆ โดยที่อ่อนแหนทางมาร์กซิสต์น่าท่าที่หมายแก่สภาพของสังคมนั้น ๆ □

เราจะต่อต้านเผด็จการอย่างไร

พิมพ์ครั้งแรก จัดพิมพ์โดย องค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2517)
พิมพ์ครั้งที่สอง (สันนิษากการพิมพ์ครั้งแรก)